

**ДЖЕЙН МУР
ДОСИЕТА „БИВШИ
ГАДЖЕТА“**

Превод от английски: Михаела Михайлова, 2011

chitanka.info

СЪБОТА, 22 ЮНИ 2002 Г., 23,55

Той ритна вратата към спалнята с бос крак и съблече роклята ѝ с презрамки с едно ловко движение, когато тя вдигна ръце. Останала само по прашки, Фей се поддаде, щом мъжът я притисна до стената и продължи с целувките, започнали на дивана в хола едва преди няколко минути.

Докато тя се бореше с ризата му, той печелеше време, като сам разкопча колана и копчетата на панталоните си, а после ги срита и те се свлякоха в смачкана купчина на пода. Поведе я към леглото и я бутна да падне върху завивката от гъши пух. Движението разтресе нощното шкафче и поставената в рамка върху него снимка на жена на средна възраст рухна на пода. Надвесен над Фей, мъжът се взря в очите ѝ със загадъчна усмивка, после бавно смъкна прашките ѝ. Завъртя ги на пръста си и ги захвърли настрани.

Божичко, толкова е секси, помисли си тя, когато той ѝ се надвеси, без нито за миг да отдели погледа си от нейния. Фей определено очакваше да е любовник от типа „Монополи“ — дума, която тя и приятелките ѝ бяха измислили за мъже, които егоистично веднага преминават към действие; ето защо дъхът ѝ спря, когато той бавно зацелува тялото ѝ надолу, като започна точно под гърдите.

За разлика от неумелите изпълнения на „лизачите на пощенски марки“, от които тя и приятелките ѝ се бяха оплаквали, този знаеше точно какво прави.

Затвори очи да се наслади на усещането, после внезапно ги отвори. Отначало единственото, което бе искала от този мъж, беше секс, но фактът, че това предстои да се случи, внезапно я отрезви. Какво, по дяволите, правеше!

Беше глупаво, каквито бяха всички флиртове. Няколко многозначителни погледа над главите на скупчилия се на пазара добитък — дали не бяха в някакъв бар? — последвани от няколко бавни облизвания на устните. Минути след като приятелката ѝ Сузи си тръгна да гони късния влак, той се бе озовал до нея.

— Може ли да ви почерпя едно питие? — Усмихна ѝ се.

— Вече си имам, благодаря. — Тя вдигна чашата с остатъка от бяло вино.

— В такъв случай, като сме толкова педантични, може ли да ви почерпя с още едно!

Обикновено, след като привлече вниманието на някой мъж, Фей му биеше дузпата и се прибираше, но тази вечер се хвана, че кима в знак на съгласие.

— Добре.

Като манекенка тя непрекъснато срещаше страхотни мъже, но в този имаше нещо хипнотизиращо. Беше тъмнокос, със сини очи и добре поддържано тяло, но освен това притежаваше и фактора Х, който я интригуваше. Вероятно приближаваше четирийсетте, кичурчета бели коси бяха започнали да се появяват на слепоочията му, но му отиваха. Беше самоуверен и ако се съдеше по ризата „Гучи“ и обувките „Ралф Лорън“, не се скъпеше да похарчи някоя и друга стотачка.

— Сам ли си пийвате? — попита тя и изви шия да види има ли някой зад него.

— Да. Доця ми се едно бързо. — Той размаха бутилка бира пред нея. — Но станаха повече.

— Някъде наблизо ли живеете? — Не можеше да повярва, че задава такива изтъркани въпроси, но самоувереността и зрелостта му я изнервяха.

— Не — отговори мъжът, без да се впуска в обяснения. — А вие?

— На две крачки — усети, че шията ѝ се облива в червенина, когато го изрече.

През следващия половин час потънаха в разговор, като нито за миг не откъсваха поглед един от друг, докато Фей не усети ръка на рамото си. Беше управителят на бара, който сочеше зад гърба си към вдигнатите върху масите столове.

— Ще ви изпратя до вас — каза новият ѝ познат с тон, който говореше, че не би приел „не“ за отговор.

— Благодаря. — Интересно, Фей се почувства по-скоро защитена, отколкото застрашена.

По време на кратката разходка си бе дала дума, че ще се сбогуват на прага, но когато стигнаха до входната ѝ врата, реши, че трябва да остане с него още малко.

— Кафе? — беше го попитала. — И не, това не е евфемизъм.

— Жалко. — Мъжът щракна с пръсти в престорено отчаяние. — Но бих ли могъл да получа вино вместо кафето?

Бутилката „Шабли“, която изпиха заедно, бе признанието ѝ, че се предава.

Сега го изучаваше, докато той се съсредоточаваше върху предстоящата задача с паднала над очите му коса. Все още се чувстваше привлечена от него, но желанието бе изместено от чувство на вина заради тази непривична достъпност. Да, наистина беше страхотен, секси, забавен и интересен, но освен това бе и напълно непознат, а Фей просто не правеше такива неща.

— Виж какво, ако не възразяваш, бих предпочела да не стигаме докрай — каза тя. Постави ръце на раменете му и го избута.

Израз на краткотрайна изненада прекоси лицето му, преди той да падне до нея и да изтрие капките пот от челото си. Фей сграбчи единия край на завивката и я уви около голото си тяло. После се пресегна към чантата си и измъкна пакет „Марлборо Лайте“. Хромираният часовник на нощното шкафче показваше малко след полунощ.

Подпряна на лакът, тя стрелна с поглед излегналия се до нея мъж и той ненадейно го улови. Смутена, Фей издуха дим към лицето му, после се изкикоти, за да покаже, че това е шега.

— Трябва да поработиш върху навиците си в спалнята — намръщи се той.

— Виж, не искам да ставам груба и наистина съжалявам, но в края на краищата идеята не ми изглежда много добра, а освен това утре трябва да ставам адски рано. Така че, ако нямаш нищо против, ще ти повикам такси — каза тя.

Мъжът вдигна вежди. Бузата му леко се сгърчи, а сините му очи потъмняха, когато зениците се разшириха. След няколко секунди изражението му се смекчи и той нежно погали бузата ѝ.

— Защо да не остана още малко? — промърмори.

Фей се изкушаваше да се съгласи, но се чувстваше принизена и ядосана на себе си, че е позволила един флирт в бара да стигне толкова далеч. Сега, когато въздействието на виното бе преминало, осъзна, че не знае нищо за този човек. Можеше да е някой побъркан убиец, а тя го бе довела в апартамента си. Колко безразсъдно, помисли си. Колко отчаяно. Колко шибано тъпо.

Съзнанието ѝ заработи трескаво. Нямахше планове за неделята, така че осакатеното ѝ тяло можеше да не бъде открито до края на другата седмица, когато навярно най-добрият ѝ приятел Адам или майка ѝ щяха да са се обаждали няколко пъти, чудейки се къде е. Или пък съседката от долния етаж в края на краищата щеше да долови миризмата.

Още веднъж дръпна от цигарата си и опита да се успокои. Смахнатите убийци не се отбиваха в барове за едно питие... или пък го правеха?

Прозя се широко, умората пълзеше по цялото ѝ тяло. Смачка цигарата в пепелника.

— Както казах, бих предпочела да си тръгнеш — изражението ѝ бе извинително.

Проснат по гръб, той не помръдваше. За миг си помисли, че ще ѝ създава проблеми. Не можеше да повярва: толкова много от приятелките ѝ се бяха оплаквали, че мъжете изгарят от нетърпение да си тръгнат веднага след секс, а пък този тук искаше да остане. Потвърждаваше философията „не се натискай, за да те искат“, но искаше той просто да се махне.

Внезапно мъжът седна и спусна загорените си мускулисти крака от леглото.

— Добре, но поне първо ми направи малко кафе. Ще се облека и ще сляза долу. — Той вдигна белите си памучни боксерки, част от които бе напъхана в крачола на панталоните му.

Фей почувства облекчение, че се вижда краят на този евтин, незначителен епизод.

— Ей сега — усмихна му се. — Ще повикам таксито да дойде след десетина минути. — Тя грабна белия си памучен халат от леглото и се отправи към вратата.

Долу отвори шкафовете с трясък и хвърли кафе в една голяма чаша с надпис „Кралицата на кофеина“. После позвъни на местната фирма за таксиметрови услуги и ги помоли незабавно да изпратят кола.

— Закъде? — попита диспечерът.

— Хмм, нямам представа — отвърна Фей. — Пътникът ще ви каже.

— Затвори и наля вряла вода в чашата.

— Здравей. — Мъжът се появи на кухненската врата напълно облечен, праметнал сакото през ръката си. Изглеждаше разрошен, но въпреки това бе страхотен. — Би ли повторила как се казваш?

Тя вдигна чаена лъжичка.

— Мляко и захар?

— Необичайно име — ухили се той.

Главата започваше да я боли и Фей смътно си припомни, че неговото име звучеше като на агент по недвижими имоти, нещо като Тоби. Беше доволна, че е забравил нейното.

— Нека я запомним като загадъчна среща — отвърна тя.

Мъжът я погледна изпитателно, после поклати глава.

— Без захар, само капчица мляко, благодаря — изпусна лека въздишка. — Значи имаш навика да сваляш непознати мъже по баровете и да ги водиш у дома?

— Не, категорично не — отвърна Фей твърдо, докато вървеше към вратата и му подаваше чашата. Когато той я пое, ръката му докосна нейната и тя усети присвиване в стомаха. — Това ми е абсолютно непривично и никога няма да се повтори.

— Разбирам. Разочаровах те, нали? — Мъжът отпи от кафето и се втрени в нея над ръба на чашата.

Фей сбърчи нос.

— Проблемът не е там.

— А къде?

— Моля?

— Проблемът — отвърна той. — Къде е?

— Няма такъв. Видяхме се, победихме, почти... после промених решението си. Толкова е просто. Извинявай. — Тя погледна часовника си и скръсти ръце с намерението да покаже, че въпросът е приключен.

— О, моля те, не се извинявай, за мен беше удоволствие. — Изглежда я с любопитство. — Ти си истинска рядкост, знаеш ли?

— Искаш да кажеш, че се държа като мъж? — попита Фей. — Вероятно си прав, но това не ме прави лош човек.

Единственото, което искаше, бе да се качи горе и отново да се свие в леглото... сама.

— Не казвам, че те прави. Всъщност е доста освежаващо. По-добре, отколкото да те поканят да избирате пердета заедно.

Тя леко се засмя и го погледна. Усмивката му бе широка и Фей забеляза лекия процеп между предните му зъби.

Когато бе облечен, дрехите подчертаваха широките му рамене и ръста и тя се запита дали някога е работил като манекен. В бара бе пренебрегнал въпроса ѝ за работата му и се описа като „прославен търговец“. Сега Фей умираше от желание той да навлезе в подробности, но се въздържа, за да не го приеме като проява на интерес от нейна страна да се видят отново.

Доловиха шума от таксито, което спираше отвън, последван от звука на клаксона — неизменна радост за съседите по това време на нощта.

— Сигурно е твоето такси. — Надяваше се облекчението, изписано по лицето ѝ, да не е прекадено очевидно.

— Благодаря, Шерлок. — Мъжът грабна куфарчето си, пресуши чашата и я остави на кухненската маса. — Имам усещането, че отговорът ще бъде „не“, но все пак ще попитам. Съществува ли някакъв шанс да те видя отново?

Фей вдигна поглед към него и поклати глава.

— Съмнявам се — отвърна тя. — Следващия уикенд се омъжвам.

ПЕТЪК, 28 ЮНИ 2002 Г., 14,00

— Онзи филм с Майкъл Кейн не престава да ми изниква в главата — каза Брайън, стиснал здраво очи.

— Ако се замислиш, ще се сетиш, че действието му се развиваше в Италия и в действителност онова, което надвисна над скалите, бе автобус. Ние сме във Франция, а колата е фиат петстотин. — Изражението на Марк бе мрачно, докато превземаше завоите на пътя по склона на планината с изглед към град Серет. Бяха се запътили към миниатюрното селце Монферер, древно, но с нищо незабележително място.

— Не можа ли просто да се ожениш в най-близкото кметство като нормалните хора? — Брайън определено бе позеленял, бузата му беше притисната до полуотворения прозорец. — Една кратка церемония, няколко хотдога, после направо в кръчмата. Много по-цивилизовано.

— А пък аз се чудех защо ли някое момиче още не те е пипнало — каза Марк със сарказъм, без и за миг да откъсне очи от пътя. — Боя се, че нямам думата в това, приятелю. Общо взето, Фей организира цялата работа. Единственото, което се очаква от мен, е да се появя.

— Ако преди това не се сринем и не намерим смъртта си.

— Какво? — Марк направи гримаса, защото пътят стана още потесен и стръмен.

— Нищо.

Потънаха в мълчание, Марк — съсредоточен върху пътя, приятелят му — в опита си да не избълва закуската. Поначало не си падаше много по пътуването с коли, но Марк го бе уверил, че от летището до селото ще минават главно по панорамната магистрала. Беше пропуснал да спомене нанагорнището към хотела, което опасно им загатваше, че скоро ще имат нужда от шерпи.

— Ето го! — посочи Марк, после размисли и върна ръката си на волана. Шатото се виждаше ясно сред дърветата, покривът му бе осветен от залеза на слънцето. — Още десет минути и сме там.

Брайън отвори очи, но все още стискаше здраво седалката.

— Не може ли по-бързо?

— Господи, сега, като го виждам, така се изнервям. — Очите на Марк сияеха. — Внезапно става толкова реално... — Той се извърна да погледне приятеля си. — Ще се женя. Не е ли вълнуващо?

— Направо нямам думи — гласът на Брайън звучеше безразлично заради гаденето.

Докато Марк вземаше сложен завой, пред тях се появи каруца, теглена от магаре. Животното бе водено от човек, който сякаш не бързаше за никъде.

— Опа, може да ни отнеме повече време, отколкото мислех — въздъхна Марк и прокара ръка през меката си кестенява коса. Нямахше начин да изпревари каручката, просто трябваше да кара зад нея, пълзейки.

Очевидно Брайън предпочиташе този спокоен ход. Затършува в джоба на пъстрата си хавайска риза, измъкна пакет цигари и запали. Издиша дим през прозореца и примижа, когато част от него се върна обратно в лицето му.

— Още не мога да повярвам, че тази вечер ще спите в отделни стаи, особено след като ще се срещнете на вечерята.

Марк сви рамене.

— Фей искаше поне малко да следваме традицията. Освен това не желае да виждам роклята ѝ преди утрешната церемония.

Брайън изглеждаше изненадан.

— Не ми е правила впечатление на традиционалистка.

— Разбирам какво имаш предвид. — Марк започна да върти копчето на радиото в колата да види дали не може да хване някоя местна станция. — Предполагам, че повечето жени предпочитат да бъдат малко старомодни на сватбения си ден.

Колата се изпълни с европоп и Брайън нададе тих вой.

— Разкарай тази помия. Явно тая страна притежава музикалния слух на едноухия Ван Гог.

Марк се разсмя. Помолил бе Брайън да му бъде кум отчасти поради това, че беше непресъхващ извор на закачки и остроумия, но го бе накарал да се закълне, че речта му ще бъде прилична заради родителите и старите лели.

— Как върви речта? — попита той.

— Не е зле. — Брайън смачка цигарата. — Имам няколко идеи и ще се върна към тях, когато се запозная с повече от твоите гости на вечерята.

— Има достатъчно материал за цял фестивал на комедията, особено леля ми Етел. Тя е единственият пенсионер, когото познавам, със синдрома на Туре. — Усмихна се, защото в съзнанието му изплува забавен спомен. — Веднъж заяви на местния свещеник, че е „п...ка“, макар по-късно да твърдеше, че е искала да каже нещо за будка.

— Невероятно! — Брайън плесна таблото за управление. — Настоявам да ме настаните до нея.

Докато пъплеха около поредния завой, магарешката каручка се отклони към малка порта встрани от пътя.

— Слава богу — промърмори Марк и за секунда даде газ. Ухили се.

— С нетърпение очаквам да видя Фей.

— Хубави думи. Надявам се един ден да мога да кажа същото за някого.

— Ще можеш — заяви Марк твърдо. — Щом аз успях да срещна и ще се женя за човек като Фей, значи и ти ще успееш. Просто трябва да продължаваш да търсиш.

Брайън изглеждаше изпълнен със съмнение.

— Тя е прекалено висока класа за мен. Трябва ми нещо нормално.

— Звучиш, като че тя е някакво извънземно с две глави. Пък и твоята представа за висока класа е жена, която мрънка, ако забравиш рождения ѝ ден или го прекараш в кръчмата.

Брайън се удари по гърдите в знак на престорена обида.

— Колко малко ме познаваш.

— Познавам те по-добре от всеки друг и ти просто не полагаш достатъчно усилия с жените.

— Да, но има усилие и усилие. — Той изпъна ръце зад главата си. — На теб ти харесва драмата на живота с Фей, но аз предпочитам някой по-умерен. Като Джена например.

Тъглчетата на устата на Марк увиснаха.

— Джена е страхотна и наистина очаквам с нетърпение да я видя довечера. Но само като приятел. — Той погледна Брайън, който си

обуваше маратонките. — Това, което обичам у Фей — продължи, — е, че всеки ден с нея е различен.

— Искаш да кажеш, че всеки ден си слагаш таралеж в гащите — каза Брайън и отново се загледа през прозореца.

Брайън вдигна капака на чина да се прикрие и наведе глава зад него. — Пссст!

Марк се изтръгна от унеса си и се обърна да го погледне.

— Какво? — прошепна той така, че учителката по география да не го чуе.

— Ти успя ли... нали разбираш? — Брайън направи кръгче с палеца и показалеца на едната си ръка и използва другия си показалец да изобрази промушващо движение през него.

— Не — отвърна Марк унило. — Дори не се и доближих.

Мислеше доста за секс. В добрите му дни тези мисли го разсейваха двайсетина пъти на ден, в лошите можеше да стигне до шейсет. Основният му проблем беше, че не го правеше. Още по-зле, никога не го бе правил. Катастрофалното беше, че Брайън го бе изпреварил.

Не смяташе, че Брайън е по-хубав от него или пък че е по-умен или духовит — не, в това отношение двамата добре си пасваха. Неравностойността в сексуалния им опит се обясняваше с факта, че Брайън бе купил — меко казано — на свободомислещата Ханна Фоли — захарен сладкиш от местния магазин за алкохол и бе възнаграден с нещо подобно на секс в запуснатата беседка в местния парк.

Но Марк ходеше с Джена Дейвис. Тя беше „добро момиче“ и не правеше такива работи. Баща ѝ беше банков управител, който наскоро бе преместен в Саутхемптън от Норич, така че Джена току-що бе постъпила в гимназията на Марк в началото на петата година. Като ново момиче, пристигането ѝ бе пробудило мимолетен интерес у някои от момчетата, които винаги бяха получавали твърде малко внимание от своите информирани съученички. Но тя се бе заела с учението си, без да ги насърчи. Най-сетне те смелиха посланието.

Около месец след като бе дошла, един ден Марк беше седнал срещу нея в библиотеката и бе повел разговор за Втората световна война — тема за матурата по история. Скоро беше последвал анализ на най-новия албум на „Нирвана“.

Всъщност той не бе забелязвал Джена дотогава, но за своя изненада се хвана, че ѝ предлага разходка до Улуърт в събота да проверят класациите и новоизлезлите албуми, и тя се съгласи. Това излизане постави началото на тяхната връзка.

Товага сексуалните нужди на Марк наподобяваха тътен в далечината. Сега, шест месеца по-късно и след като шестнайсетият му рожден ден бе отминал, ежедневни трусове избухваха в дюкяна на слиповете му от „Маркс и Спенсър“.

Неприличният жест на Брайън се отнасяше за снощи, когато Марк и Джена бяха останали сами в дома на родителите ѝ. Преполовил бутилката евтино вино, той бе предприел своя ход и, както се надяваше, изкусително бе целунал шията ѝ.

— Хмм, хубаво е — беше промърморила тя и се бе преместила по-близо; ръката ѝ мачкаше коляното му. Беше облечена в свободна блуза и Марк бе успял да зърне сутиена ѝ. Той бавно издърпа блузата ѝ от полата, докато ръката му пълзеше нагоре по досега забранената плът.

— Толкова те обичам, Марк — прошепна Джена, докато обсипваше горната и долната му устна с бързи целувки.

Когато достигна лявата ѝ гърда, ръката му се спря върху втвърденото зърно.

Тя се дръпна назад като ужилена и нагласи блузата на мястото ѝ.

— Какво правиш?

— Извинявай — рече бързо той. — Мислех, че нямаш нищо против.

— И какво ли може да те е навело на тази мисъл? — намръщи се тя, сякаш я бе разочаровал.

Марк добре бе замаскирал отчаянието си, като дори ѝ каза, че я уважава за това, че не му дава, но дълбоко в себе си бе сломен.

Джена притежаваше някаква естествена хубост и не можеше да се отрече, че е привлекателно момиче. Марк я предпочиташе пред някои от по-наглите, по-дръзки момичета в училище и му бе приятно в компанията ѝ. Но тя отказваше „душ-муш“, както го наричаха те с Брайън, и това го бе поставило пред ежедневна дилема.

— Просто ѝ бий дузпата и започни да се срещаш с някоя, която бута — предложи Брайън с деликатността, която му бе запазена марка. — Тя какво чака? Шибания брак?

— Какво чакаш? Шибания брак ли? — Марк повтори думите дословно пред Джена няколко дни по-късно, след като отново беше плеснала горещата му малка ръка и я бе отместила от гърдите си. Тя изглеждаше обидена.

— Не трябва да правим секс просто защото сега вече е прието — възрази тихо. — Искам да изчакам, докато съм готова.

— И кога ще бъде това? — тросна се той и извика в съзнанието си образа на любимия си футболен клуб „Саутхемптън“ в опит да накара ерекцията си да спадне.

— Гласът ти звучи странно — отвърна Джена с наранен вид. — Защо толкова ми се сърдиш, че искам да настъпи подходящия момент? Мислех, че ме уважавах за това.

Както винаги, когато тя бе разстроена, Марк се извини, взе я в прегръдките си и я увери, че да, права е да изчака и че всичко ще бъде наред. Причиняваше му болка да мисли, че я е наранил, но отчаянието от безполовата им връзка нарастваше и му ставаше все по-трудно от всякога да го прикрива.

Няколко месеца по-късно, когато и седемнайсетият рожден ден бе останал зад гърба му, ръцете на Марк напредваха по тялото на Джена с деликатността на Хитлер, тръгнал да завзема Европа. Но, за голяма радост на Брайън, технически все още си беше девствен.

— Самият ти си го правил само веднъж — отвърна той отмъстително след поредната груба подигравка на приятеля си.

— Да, но в света на слепите едноокият е цар — отвърна Брайън дружелюбно, — или, както е в нашия случай, в света на едноокия питон в панталоните.

Беше истина. В съзнанието на Марк неговият опит му даваше картбланш да господства над приятеля си при всяка предоставена възможност и това го дразнеше.

Сега Джена му позволяваше да си играе с гърдите ѝ, а в няколко случая, след малко повече шприц с бяло вино, бе позволила ръцете му да се спуснат под линията на кръста. Но все още отказваше на настойчивите му молби да отидат докрай и бе потръпнала от ужас една вечер, когато родителите ѝ бяха на кино и той беше извадил презерватив от джоба на джинсите си.

— О, разбирам. Мислил си, че съм ти в кърпа вързана тази вечер, нали? — Долната ѝ устна трепереше. — Наредил си всичко в гадния си

мръсен списък. Родителите са на кино, къщата е празна, вземи презерватив.

Марк въздъхна.

— Не, Джена, не съм. Ако желаеш да чуеш истината, нося този презерватив от седмици, а може и от месеци, с напразната надежда, че би пожелала да правиш любов с мен. Всъщност той може вече да се е скапал... почти като нашата връзка.

Забележката му увисна в пространството между тях — признание, което бе таил от известно време.

— Наистина ли мислиш така? — гласът ѝ едва се чуваше.

Марк прочисти гърло.

— Не, не се е скапала... думата не е тази. — Той хвана ръката ѝ. — Но наистина смятам, че трябва да се разделим, да имаме време да разберем какво искаме един от друг.

Беше стандартната мъглява реплика, директно заимствана от някой от сапунените сериали, които бе гледал миналата седмица. Марк вече знаеше какво иска: секс. А не го получаваше.

— За колко време? — Лицето на Джена се бе набраздило от мъка.

— Нека просто изчакаме — каза той тихо. Топката определено бе в неговото поле и не искаше да я връща прекалено бързо. — Времето ще покаже.

Като мъж, обладан от мисия, Марк бе отишъл при Ханна Фоли през едно междучасие, преди още подгизналата от сълзи възглавница на Джена да бе изсъхнала.

— Искаш ли да излезем? — попита я небрежно.

Ханна, която дъвчеше дъвка, го огледа от главата до петите.

— Къде?

— Мисля, че бихме могли да вечеряме в „Харвестър“.

— Ааа, ясно — отвърна тя. — Добре тогава.

Докато ядяха пържолата и пържените картофи, тя го бе отегчила до смърт с енциклопедичните си познания за живота и смъртта на Джим Морисън от „Доре“, докато той зяпаше цепката между пищните ѝ гърди и си представяше насладите, сгушени вътре. В един момент тя събу грубата си черна обувка, пъкна босото си стъпало между краката му и затърка слабините му под масата. Марк усети, че може да припадне от чувството на възхитителен екстаз.

По-късно, напрегнат от очакване, той обгърна с ръка раменете ѝ и я изпрати до дома през училищното игрище. Придърпа я към сенчестото укритие на няколко близки храста и започна яростно боричкане. За секунди ръката му се озова под блузата ѝ, другата повдигаше полата и тъй като не последва шамар, нищо не можеше да го спре.

Там, на игрището, където бе отбелязал доста добри попадения в мачовете по ръग्би, той пусна панталоните си, пребори се да надене презерватива и прати девствеността си зад тъчлинията.

— Да му се не види, на мен ми трябваше само един сладкиш да я обърна — каза Брайън, когато ликуващият Марк му разказа на другия ден. — Сигурно си се бръкнал за пълно меню и вино. Надявам се месото да не е било филе.

В действителност беше, но на Марк не му пукаше. Вървеше изпъчен, гърдите му се издуваха от гордост, че е станал — поне в собствените си очи — мъж. Облекчението бе неописуемо.

Бе възпитан да уважава жените и да се отнася добре към тях, затова отново покани Ханна, разтревожен тя да не се почувства употребена от това, което можеше да се окаже еднократна среща. Този път нямаше филе, само разходка из местния парк и споделена бутилка възтопъл сайдер, отмъкнат от избата на родителите му.

— К'во ще кажеш за още едно чукане? — попита Ханна, докато си подаваха бутилката сайдер, и Марк осъзна, че тя вероятно не се безпокоеше да изглежда евтина. Сега, когато бе загубил девствеността си, интересът му към момичето бе спаднал. Но не искаше да я разстройва, като отхвърли предложението ѝ. Затова, за да се почувства самият той по-добре, се потъркаля с нея още веднъж и после никога не ѝ се обади отново.

След решението им да не бързат и да обмислят връзката си, той и Джена се бяха срещали няколко пъти за по питие или да си побъбрят, но нямаше почти нищо определено. Понякога Джена изглеждала печална, но Марк се преструваше, че не забелязва. Последното, което искаше, бе безкрайното отблъсване на ръката му, докато се натискаха, завършващо с думите ѝ: „Не съм готова за секс.“ Допускаше, че когато стане готова, ще го уведоми. Дотогава беше по-добре отношенията им да си останат платонични и приятни.

И тримата взеха достатъчно изпити, за да продължат в подготвителния курс за университет, и прекараха едно весело лято заедно.

Когато дойде септември, те се бяха радвали на изобилие от хубави моменти и бяха готови да се захванат с учене.

Още от малък желанието на Марк бе да стане главен готвач и да има собствен ресторант. Родителите му, Джийн и Дерек, бяха богати: баща му бе изобретил компактна, икономична климатична система, предназначена за малкия бизнес. Идеята бе подхваната от голяма компания, която му плащаше малък процент от стойността на всяка система, която продаваха, а когато я разработиха в Америка, родителите му се търкаляха в пари.

Марк бе споделил с тях мечтата си за ресторанта, но те никога не предложиха да му помогнат и той никога не се осмели директно да ги помоли за подкрепа. Бяха родители традиционалисти и Марк знаеше, че искаха той да получи университетска степен като брат си Тони, който бе десет години по-голям и работеше за важен борсов посредник в лондонското Сити.

И така, Марк тръгна по стъпките на семейството, прекара следващите две години в усилена подготовка за отлични оценки и кандидатства в няколко университета със специалност английски език.

Въпреки че Марк и Джена все още бяха разделени в деня, когато резултатите трябваше да бъдат обявени на дъската за съобщения в училище, те се уговориха да се срещнат с Брайън и да гледат шоуто заедно.

— Да! — Брайън боксираше въздуха и затанцува из коридора.

Погледът на Марк прегледа списъка, докато не откри „Хокинс, М.: английски език 6, география 5, естествени науки 5“.

— О, господо! — забърбори той. — Успях. Отивам в Бирмингам! — И се присъедини към Брайън в танца на победата.

Изминаха няколко секунди, преда да осъзнаят, че Джена стои неподвижно.

— Джен? — Марк обгърна рамото ѝ с ръка и я извърна да го погледне. По бузата ѝ се търкаляше сълза.

— Взела съм само един — прошепна тя. — Няма да дойда с вас.

— Ако искаш, няма да отида — каза Марк, докато заедно с Джена седяха и бавно отпиваха от кафето си в местния „Бъргър Кинг“

по-късно същата вечер. — Може пък това да е перфектното извинение, от което се нуждая, за да си намеря работа в ресторант и да се издигна. — Знаеше, че тя никога няма да го спре да отиде в Бирмингам, но трябваше да го предложи.

— Не говори глупости — отвърна Джена. — Не съм сигурна, че ставам за университет, така че не съм особено притеснена.

Марк сбърчи нос.

— Защо не се получи? За теб не е типично да те късат.

— Нямам представа. Мислех, че съм се подготвила добре, но предполагам, че умът ми е бил другаде.

Той бе наясно, че вероятно има предвид прекъснатата им връзка, но чувството за вина го възпря да го произнесе. Смени темата.

— Как реагираха баща ти и майка ти? — попита. Не спомена, че Джийн и Дерек бяха отворили няколко бутилки отлежало шампанско да отпразнуват резултатите му.

— Държаха се добре — убедени са, че съм направила всичко, което е по силите ми. Винаги са изисквали от мен точно това.

— Е, а сега накъде?

Лицето на Джена светна.

— Знаеш ли, открай време ми харесва да правя косите на хората? Ще видя дали мога да получа стажантско място в някой салон наблизно — тя направи жест към прозореца. — Кой знае? Някой ден дори може да отворя свой салон.

— Бих могъл да отворя ресторанта си до него — усмихна се той.

Дали от искрена любов или при мисълта, че Марк заминава за университета след няколко месеца, те си размениха продължителна нежна целувка над пластмасовия плот на масата и продължиха оттам, където бяха прекъснали.

Докато я изпращаше до тях, праметнал закрилническа ръка около раменете ѝ, Джена спомена, че родителите ѝ заминават следващия уикенд и тя ще бъде сама.

— Готова съм да правя любов. — Потри нос в тила му. — Ако още искаш...

Несигурен от това, което сега им предлагаше бъдещето, Марк помисли, че вероятно ще е по-разумно нещата да си останат такива, каквито са. Но разбираше какво ѝ струва да го предложи, така че в

момента отказът не влизаше в сметките. Онази съботна вечер, стиснал бутилка вино за кураж, той позвъни на вратата.

— Здравей. — Тя го прегърна и го целуна по бузата. Беше си сложила лек грим и червило, а дългата ѝ кестенява коса падаше на леки и свободни къдрици и обрамчваше лицето ѝ. Помисли си, че никога не бе му се струвала толкова хубава.

— Заповядай. — Повече го към дневната, мястото на предишното му отчаяние, с дантелените пердета, канапето на цветя и картината с плачещото момче над камината.

От виното, забравено на една масичка отстрани, нямаше нужда. Подтиквани от някаква смес от нервност и възбуда, те веднага започнаха да се целуват в средата на стаята.

— Легни на пода — измърмори Марк, взе възглавница от канапето и я пхна под главата ѝ. Започна да я целува нежно, докато не усети, че тя се отпуска.

— Радвам се да видя, че си донесъл онзи презерватив — тревожно се усмихна Джена.

После останаха да лежат кротко няколко минути, докато той галеше косата ѝ, а от време на време заравяше лице в нея и вдъхваше мириса ѝ, примесен с ябълков шампоан.

— Как си? — попита я най-сетне. Естествено, това, което имаше предвид, беше: „Бях ли достатъчно добър?“

— Струваше си чакането — промърмори тя.

Гърбът му започваше да изтръпва на твърдия под и Марк се размърда.

— Хайде да си лягаме — изправи се, хвана я за ръка и я поведе към стълбите.

В леглото държа Джена в прегръдките си, докато задиша равномерно и разбра, че е заспала. Той се втренчи в тавана. Беше се освободил от годините разочарование, но не успяваше да се отпусне. В съзнанието му се надпреварваха мисли за университета и за това, което му готвеше бъдещето.

Огромната дилема беше дали и Джена бе включена в плановете му.

ПЕТЪК, 28 ЮНИ 2002 Г., 14,05

Адам свали розовите си слънчеви очила „Шанел“ с наситения драматизъм, присъщ на звезда от спагети-уестърн и я изгледа.

— Но защо? — попита отново.

— Защо не? — Феи предизвикателно гаврътна от шампанското, което хотелът предлагаше. — Мъжете могат да поразпуснат за последно, преди да се оженят, и никой не го подлага на съмнение.

— Не е съвсем вярно, мила, но засега ще се съглася с това подозрително обобщение. Ако приемем, че случаят е такъв, това все още не обяснява защо ти би пожелала да се държиш по този начин. Последния път, когато те видях, не забелязах нещо да ти виси между краката.

По време на мъчителното пътуване, състоящо се от отложени полети и шофьор на такси — французин, който беше пораздрознителен от общоприетото, Фей бе разказала на Адам за „нощта на срама“ — както я наричаше вече — през миналия уикенд. Сега се бяха облегли на огромното махагоново легло с балдахин в апартамента за младоженци на Шатото и се отдаваха на това, което обичаха най-много: здравословно, аналитично клюкарстване — макар Фей да трябваше да признае, че предпочита прицелът да бъдат други хора, а не самата тя.

Адам, най-добрият ѝ приятел, който описваше себе си като „хомо сапиенс, хомеопат и хомосексуалист“, явно се разкъсваше между желанието да се наслади на тази възмутителна новина или да я упреква. Беше се спрял на последното и от петнайсет минути ѝ четеше конско.

— Я не ставай толкова нравоучителен! — Тя протегна левия си крак върху пищно избродираната покривка на леглото. — Вашата порода е ужасна, когато стане дума за вярност.

Адам постави ръка на сърцето си и си придаде обидено изражение.

— Ако под „вашата порода“ разбираш общността на гейовете, значи грешиш — каза той. — Ние сме напълно способни да оставаме верни в продължителни, удовлетворяващи връзки. Единствено когато сме нещастни, търсим любов на друго място.

Фей направи гримаса.

— „Търсим любов на друго място“ — имитира го тя с интонацията на Джойс Гренфел и двамата избухнаха в смях.

— Е, добре де, исках да кажа, чукаме се на поразия. Но усещането е същото. — Той извади маслинката от мартинито си и я ухапа. — Просто не разбирам защо ти би пожелала да направиш нещо такова, когато ти предстои да се омъжиш. Имам предвид, какъв е смисълът?

— Казах ти — тя нацупи устни. — Бях пийнала, той беше готин и ако непременно трябва да го анализираме, предполагам, че съм изпаднала в паника от това, че се омъжвам. Но не стигнах докрай.

Адам поклати глава.

— Исках да кажа, какъв е смисълът да се омъжваш?

Въпросът бе неудобен и Фей се почувства прекалено изнурена да му отговори. Не беше сигурна дали изобщо има отговор и затова използва вековната тактика, любима на политиците: смени темата.

— Както и да е, това, което Марк не знае, не може да го нарани.

— Но наранява връзката — натърти Адам. — Все същото.

Фей го изгледа невярващо.

— Звучиш като някакъв шибан терапевт.

— Душичке, точно от това имаш нужда. Тук — нещо — липсва — той почукваше лекичко по слепоочието ѝ, докато произнасяше думите.

— Възможно е — ъгълчетата на устата ѝ увиснаха. — Но истината е, че ако един мъж направи последното отклонение, на това се гледа като ритуал на прехода, преди да бъде прикован към съпругата си и вероятно да загуби свободата си... Между другото, ненавиждам тази представа. Но ти казваш, че на жените не им е позволено да го вършат.

Адам метна костилката на маслината към кошчето.

— Мисля, че който и да било пол не бива да се шибва безразборно, ако има нещо сериозно, но научен факт е, че някои мъже могат да имат еднократна връзка, без това да засегне сериозните им

отношения, докато жените не могат. Те са различни. — Когато се съмняваше в нещо, той винаги прибегваше до аргумента „заучен факт“, независимо дали беше истински или измислен.

— Но дали същността ни е различна? — попита тя. — Или просто сме възпитани да мислим и да се държим по удобен за мъжете начин?

Адам направи гримаса.

— По дяволите, навлизаш много надълбоко. Единственото, което всъщност казвам, е, че се надявам да постъпваш правилно.

Фей се изправи да си налее още шампанско.

— Разбира се, че е така. След като се омъжа за Марк, ще бъда вярна, обещавам. — Вдигна пръсти до челото си в скаутски поздрав. — Освен това, ако ще те накара да се почувстваш по-добре, мразя се за малката ми забелка. Беше евтина и не бих искала да се повтаря.

Адам се протегна, придърпа тениската си, на чиято предница имаше сърце, украсено с пайети, и скочи от леглото. Отиде да погледа през средновековния, разделен на малки прегради прозорец, който водеше към старинен каменен балкон.

— Господи, това място е прекрасно.

Тя прекоси стаята, застана до него и в продължение на няколко минути останаха безмълвни, докато поглъщаха изумителния провансалски пейзаж, тучен след необичайно дъждовната зима и ранната пролет.

Фей беше отседнала в Шато Монфере за снимачен сеанс за модно списание преди няколко години и се бе влюбила в него. На няколко километра от Грас замъкът беше кацнал на склона на хълма и някога бе принадлежал на аристократично семейство, което поради недостиг на средства го бе занемарило. Точно преди да настъпи новото хилядолетие, те се бяха преместили в едно по-малко имение и го бяха продали на верига луксозни хотели. Няколко милиона бяха възвърнали нещо повече от бившето му великолепие.

След годините, прекарани в неспирния шум на Лондон, Фей се наслаждаваше на тишината, нарушавана единствено от песните на птиците или случайния звук от гумите на автомобил по чакълена аля. От мига, в който бе пристигнала за работата си като модел, бе усетила как стресът и напрежението на ежедневието се свличат, за да

бъдат заменени от удовлетворяващо спокойствие. Беше си дала клетва, че когато срещне подходящия мъж, ще се омъжи на това място.

И ето я тук, само един ден преди да обрече бъдещето си на Марк Хокинс, фантастичен, но едновременно с това напорист готвач и прекрасен във всяко отношение човек.

— Да проверим дали роклята ми е оцеляла след пътуването — каза тя, нетърпелива да влезе в духа на събитието. Отиде до гардеробите с огледалата, които обрамчваха цяла стена на стаята, и отвори една врата.

Там, защитена от найлоново покритие, бе роклята, която двамата с Адам седмици бяха избирали и усъвършенствали за големия ден. Беше от снежнобял шифон, с дълбоко овално деколте, прозрачни ръкави и дълга пола, скроена диагонално по нишката. Адам я определяше като „класическа“.

Порови под нея и извади малка картонена кутия с релефен надпис „Джени Уик“ на капака. Ръчно изработената кристална тиара бе купена, за да добави още един бляскав щрих.

— Всичко е наред. — Фей надникна в гардероба и провери кутията с гиздавите сандали „Курт Гайгер“. — Дали да рискувам и да помоля персонала да изглади роклята?

— Непременно — кимна Адам. — Много лесно се мачка.

Той се върна на леглото и се отпусна на големите възглавници с копринени пискюли, разхвърлени пред таблата.

— Помисли ли отново за косата си?

— Много ми се иска да приличам на себе си. Толкова жени имат някакъв селски геврек на главата в деня на сватбата си и винаги съм смятала, че изглежда прекалено тежко.

— Така е — усмихна ѝ се с обич Адам. — Освен това тези твои уши като дръжки на кана е по-добре да се държат скрита.

— Мислил ли си някога да започнеш работа в Дипломатическия корпус? — изплези се Фей. — Май не си.

Тя отвори куфара, кацнал на ръба на леглото, и измъкна чифт бежови гащички и фин бял сутиен с прозрачни силиконови презрамки.

— Сигурно е страхотно да носиш секси бельо на сватбения си ден, но при повечето плътно прилягащи рокли е невъзможно — въздъхна тя. — Мога да сложа само тези страстоубийки под моята. Всичко друго ще личи.

Погледна Адам, но той сякаш не я слушаше. Беше се втренчил в далечината, потънал в мисли. После заговори:

— Напълно ли си сигурна, че си влюбена в Марк?

Фей направи гримаса. Беше решила, че са сменили темата.

— Да, разбира се.

— Хубаво.

— Но трябва да кажа — продължи тя, — че трудно бих повярвала, че някой ще продължи да се интересува от един и същи човек през целия си живот.

Адам стисна устни.

— Ако беше дошла от някоя друга, тази забележка щеше да ме натъжи, но от жена, която се омъжва утре, тя е силно обезпокоителна.

Фей се приближи до него, хвана ръката му и я стисна.

— Не се тревожи. Просто се радвай за мен... Моля, моля?

— Ще се опитам.

Тя пусна ръката му и го дари с лъчезарна усмивка.

— Това е истината. Искам да си забавен, а не да се цупиш на празника ми.

— Извинявай. Просто винаги съм ти казвал каквото мисля, колкото и да е брутално.

Фей знаеше, че безукорният усет за стил на Адам ще бъде безценен на сватбения ѝ ден, но ѝ се искаше да бе оставил обезоръжаващата си откровеност у дома. Сети се как беше получила с пълни шепи от нея първия път, когато се запознаха...

Фей се спря пред гигантските метални врати, които водеха към склада, и няколко пъти пое дълбоко дъх. Бе нервна във връзка с ангажимента със списание „Купор“, лъскавата библия на модата, смятано за лидер в наложените луксозни марки и ръководено от феноменални сноби, в състояние да подбират сред най-доброто, което светът на този бизнес можеше да предложи.

Пробивът на живота ѝ в работата ѝ като манекенка беше станал, когато, според информацията от пресата, една от „супермоделите“ в регистъра на агенцията ѝ бе прекарала „особено изтощителен случай на хранително отравяне“, иначе известно като екстази.

Фей бе избрана за заместничка в последния момент и това ѝ бе първият път, когато щеше да позира за „Купор“. Макар безспорно да беше много хубаво момиче, на нея ѝ липсваше онова, което би я

поставило в списъка на най-търсените. Дългата ѝ пясъчноруса коса, зелените очи и пръснатите тук-там лунички имаха прекалено калифорнийски и здравословен вид в ера, когато най-търсената външност изискваше безличен шик и мастиленочерна подстрижка, но Фей живееше комфортно, като позираше за списания за средния пазар.

Влезе в мъничката приемна и спря пред бюро от гофрирана ламарина. Над него висеше груба картина, на която се чукаха две кучета.

— Добър ден, дошла съм да се срещна с Адам Сисънс — каза тя на секретарката, мрачна особа с четири-пет обици на носа. Момичето натисна копчетата на един телефон.

— Адам, тук някой те търси. — Погледна Фей. — Име?

— Фей Паркър.

— Фей Паркър — повтори тя като ехо и затвори телефона. — Пето студио — посочи зад себе си и се върна към списанието.

Отначало Фей не зърна жива душа, докато преминаваше през вратата, обозначена с „5“. После чу как пускат водата в тоалетната и един мъж излезе от малката врата вдясно.

— Извинявай, зовът на природата — изчурулика той. С ниско обръснатата си глава и тренираното тяло, опитващо се да прелее над тясната бяла тениска, на която бе написано „Всичко това плюс ум“, фигурата му привличаше погледа. — Аз съм Адам.

Фей се здрависа с него и го последва зад ъгъла, където разни служители се суетяха наоколо като работливи пчелички.

— Облечи това. — Той метна тънка черна рокля в нейната посока.

Тя я постави пред себе си.

— Сигурна съм, че вие знаете най-добре — измърка, сведе клепачи и се опита да бъде кокетна, — но черното ми придава изпит вид. — Посочи към близката закачалка с дрехи. — Не бих ли могла да облека тази страхотна рокля на райета вместо това?

— Не — тонът му бе рязък. — Не си достатъчно слаба за нея. Черното ще прикрие изпъкналостите и буците.

Докато той вървеше наперено към закачалката с дрехите, Фей бе замръзнала от шока и се почувства така, сякаш внезапно се бе издула като балон с размера на рекламното човече на „Мишелин“. Не беше

очаквала такъв важен ангажимент и не бе следила теглото си прекалено стриктно, но буци? Едва ли.

Неотдавна бе тръгнала на упражнения по йога, ала след две-три седмици беше започнала да пропуска часовете, ако изникнеше нещо по-добро. Най-накрая толкова изостана от групата, че се отказа.

— Ако Бог желаете да докосвам пръстите на краката си, щеше да ги постави на коленете — бе промърморила на инструктора по време на едно особено напрегнато занятие.

— И, между другото — изкрепя Адам през рамо, докато подхвърляше раирания тоалет към една пръчка с гарвановочерна коса и тебеширена кожа, чиято диета явно се състоеше от цигари, водка и нуروفен, — безсмислено е да се опитваш да флиртуваш с мен. аз съм гей.

За щастие предизвикателното изражение на Фей доста добре се вписваше в текущата тенденция на нещастни манекенки, но Адам я изтика толкова назад в снимките, че само главата и раменете ѝ можеха да се видят зад останалите четири. Като човек, свикнал да бъде център на фотосеанси, тази случка я накара да се почувства неудобно и унижена, особено когато изобщо не я включи в последната снимка.

Фей се върна към мястото, където бе оставила дрехите си, и започна да се боричка с копчетата на джинсите си. Сълзи щипеха очите ѝ. Адам се приближи до нея.

— Разстрои ли се? — гласът му беше тих.

— Не — Фей осъзнаваше, че не звучи убедително.

— Нищо лично — каза той. — Просто си различна от останалите три, а за последната снимка ми трябваше завършен вид.

— Няма значение — отвърна тя и вътрешно се ритна, защото бе прозвучала прекалено отбранително. Изражението му беше твърдо.

— Работата ми е да критикувам — обясни той спокойно. — Ако не го правя, фотосеансите ще са боклук. — Наведе се и вдигна няколко моментални снимки с „Полароид“, които бяха паднали на пода. — Репутацията на списанието се гради върху това, че е най-доброто, а до върха не се стига, като се съобразяваш с чувствата на другите. Не се стига и с наемането на мързеливи манекенки, които приемат лицето и тялото си за даденост.

Лицето на Фей пламна от унижение.

— Както знаете, ангажираха ме в последния момент — измънка тя.

— Не е там въпросът — каза Адам и изпрати въздушна целувка на една от манекенките, която си тръгваше. — Лицето ти е фантастично и с малко повече усилия от твоя страна бих те ангажирал постоянно. Само че се налага да внимаваш с ханша. И бедрата ти трябва да са по-стройни, за да отговарят на модните тенденции този сезон. Съжалявам, но това е бруталната истина.

— Никой друг не се е оплаквал — заяви тя сухо. — Имам си достатъчно работа, благодаря.

Той въздъхна.

— Е, щом си доволна да бъдеш любимката на каталозите на супермаркетите... На твоє място бих започнал диета, скъпа. Когато коленете ти станат по-дебели от краката, можеш пак да започнеш да ядеш. — Адам се завъртя на лъскавите си токове и се отправи към мястото, където фотографът и помощникът му бяха потънали в разговор.

Фей остана зяпнала като риба на сухо, изгубила дар слово. Това, което я огорчи най-много, беше, че всяка изречена от него дума бе истина. Един напълно непознат човек я бе пронизал с безпогрешна точност и болеше. Измъкна чантата си изпод закачалката с дрехи и си излезе, без да размени и дума повече с него или някой друг.

Изминаха две седмици. Тогава ѝ позвъни служителка от нейната агенция и силно възбудена ѝ съобщи, че Адам се е свързал с тях и моли тя да му се обади.

— Може да е за корицата на „Кутюр“ — лееха се словата на жената.

— По-вероятно да е за снимката „преди“ към някоя статия за пластична хирургия — отвърна Фей, когато вече бе затворила телефона.

Разбира се, ако той бе хетеросексуален и искаше да ѝ определи среща, Фей щеше да почака няколко дни, преди да му се обади, но тъй като беше гей и отговаряше за ангажирането на модели за най-престижното списание в страната, тя позвъни незабавно.

— Здравейте, Адам ли е? Аз съм Фей Паркър, жената с щедрите бедра.

Той се разсмя.

— Съжалявам. Като се замисля, бях доста груб.

— На това май му викат „всяко зло за добро“ — отвърна Фей. — За какво искате да говорите с мен?

— Основно за да се извиня, но също така и да проверя дали не бихте пожелали отново да поработите с мен. Няма нищо общо с „Кутюр“, за един приятел е, който ръководи рекламна агенция. Трябва им модел, който изглежда добре в саронг.

— А, добрият стар саронг, който прикрива ханша. Идеално за мен — усмихна се на себе си тя. — Кога и къде?

Това бе началото на приятелство, което я изстреля право нагоре в света на клюките и висшата мода.

ПЕТЪК, 28 ЮНИ 2002 Г., 14,20

Бяха застанали в пищното фоайе на Шатото с махагонова ламперия по стените и фрески по тавана, които изобразяваха пухкави облачета и още по-пухкави херувимчета. Точно пред огромната дъбова входна врата се виеше нагоре мраморно стълбище, около което висяха маслени портрети на бивши френски монарси, а малката регистрационна книга лежеше върху бюро в стил Луи XIV.

— Олеле боже, умирам си за това! — изпищя Адам, като откри брера от ковано желязо, вградена в ламперията. Натисна я надолу и една скрита врата се завъртя към библиотеката. — Ооо, чувствам се като Алиса в Страната на чудесата! — възкликна той и постави лъскавата си маратонка „Бъфало“ на прага.

Фей тъкмо се готвеше да го последва, когато хвърли поглед назад и видя майка си да се бори да мине през вратата, понесла очукан куфар. Следваше я портиер с отчаяно изражение, опитващ се да го изтръгне от хватката ѝ.

— Не, не, оставете, благодаря. Сама ще го занеса до стаята — каза Алис твърдо с високия, насечен тон, който бе възприела при разговори с чужденци.

— Здравей, мамо. — Фей бавно се приближи и залепи целувка на горещата розова буза. — Защо не му позволиш да ти помогне? — кимна към портиера.

Алис поклати глава.

— Те само пари искат, мила. Не си струва да се тревожиш за това. Ще го кача горе за нула време.

— Хотелът е с пет звезди. — Фей усети, че я обзема паника при мисълта за цял уикенд, изпълнен със своенравното поведение на майка ѝ. — Следват строга политика по отношение на бакшишите.

Алис побутна старомодните слънчеви очила към темето си и попи чело с колосаната памучна кърпичка, която бе измъкнала от ръкава си.

— Няма нищо безплатно в живота, мила. Би трябвало вече да си го разбрала — и издаде тих укорителен звук, сякаш предполагаемата наивност на дъщеря ѝ я бе разочаровала.

— Алис! Толкова се радвам да те видя! — Адам се бе появил откъм библиотеката и се насочваше към тях с разперени ръце. Ако Алис бе изненадана да получи мечешка прегръдка от човек, когото бе виждала само два пъти в живота си, то не ѝ пролича.

— Добре ли пътува? — попита той.

Фей потръпна. Знаеше какво следва: майка ѝ бе отделила три седмици да планира пътуването си с военна точност и изгаряше от нетърпение да сподели подробностите.

— Не съвсем — отвърна Алис. — Първо, влакът за Дувър закъсня с два часа — не, деветдесет и осем минути, ако трябва да съм точна, — после на ферибота морето беше доста бурно...

Фей се запъти бавно към рецепцията и ги остави да си говорят. Когато се върна след пет минути с ключа от стаята на майка си в ръка, изражението на Адам говореше, че той започва постепенно да се изнервя.

— ... но се оказа, че местният автобус върви само до подножието на хълма, така че трябваше да измина последните четири километра пеша в тази жега.

— Мамо! Защо просто не взе такси дотук? Знаеш, че щях да ти върна парите — възрази Фей.

Алис я изгледа, като че ли внезапно се бе побъркала.

— Скъпа, в момента, в който шофьорът на таксито разбере, че си чужденец, автоматично удвоява сметката, а после те лъже с рестото. Това е факт.

Фей не може да се застави да спори.

— Хайде ела, взела съм ти ключа, а Адам ще носи куфара. Той няма да иска пари.

След като се върнаха в стаята, Фей потупа Адам по крака с едната си ръка, а с другата наля шампанско в празната му чаша от Мартини.

— Стига толкова — каза тя. — Край на ужасните разговори. Да се позабавляваме.

Той ѝ се усмихна топло.

— Дадено! — Пое голяма глътка шампанско и потръпна, когато част от него се стече по брадичката му. — Виж какво, защо не ме осветлиш кой още ще отседне тук, освен нас? Давай цялата свинщина наведнъж. — Намести зад главата си една голяма възглавница. — Имам усещането, че присъствам на някой от онези уикенди, на които се нищят загадките на зловещо убийство.

Фей се разсмя.

— Като се вземат предвид действащите лица, твърде е възможно към края да има няколко трупа, първият от които може да се окаже майка ми, ако се опита да разкаже още от произшествията по времето на пътуването си.

— Това, което ме интересува, са бившите — поясни Адам, на когото сякаш му потичаха лигите при тази мисъл. — Не мога да повярвам, че ще дойдат! — Той потри ръце с неприкрита радост. — Само ти можеш да измислиш нещо такова.

— В действителност идеята бе на Марк. Все още е доста близък с няколко от бившите си гаджета и предложи да ги покани, така че ми се прииска да направя същото. — Тя палаво се изкиска. — Проблемът е, че първо трябваше да ги издиря.

Адам виеше от смях.

— Нямаш грешка! Никакъв сватбен ден, натежал от значимост! Само сред най-близки приятели.

— Просто искам да бъда сигурна, че започваме наравно, това е — нацупи устни Фей.

Той не изглеждаше убеден.

— Не вярвах на ушите си, когато ми се обади и каза, че искаш да ти намеря новия телефон на Нат. Той е истински задник, макар и определено великолепен.

— Поне ти ще има какво да зяпаш, ако ти стане скучно.

— Така е. Още не мога да повярвам, че наистина го покани, особено след всичките ужасни неща, които изрече за него.

Фей се намръщи. През двете години, откакто се бе запознала с Адам, беше открила, че приятелите гейове значително се различават от женските им еквиваленти. Когато изливаш сърцето си, душата си или огорчението от скъсването с някого пред друга жена, неизреченото правило беше, че ако се върнеш или дори се омъжиш за въпросния мъж, гадните подробности от онова, което си изрекла в прилив на

огорчение, не се споменават повторно. Но не и с мъж гей. Ако кажеше нещо обидно за хора, които са я разстроили — друг модел евентуално или случаен познат, — Адам винаги щеше да ѝ го натякне, щом забележеше, че се държи дружелюбно с тях. Реши да продължи:

— Другият бивш, когото съм поканила, е Рич... казвала съм ти за него преди.

Адам пресуши чашата си.

— Така е, но не му обърнах особено внимание, защото не съм мислил, че някога ще се запозная с него.

Преди няколко седмици идеята да поканят бившите си гаджета се струваше доста добра на Фей, но сега усети, че леко ѝ се гади.

— Тези два дни ще бъдат доста стресиращи — размисли се тя.

— А, не знам. На мен ми звучи интригуващо. Вземаме булка и младоженец, няколко роднини, четири бивши гаджета, смесваме с алкохол и се отдръпваме настрана. Бум! — Адам разпери широко ръце. Досипа останалото шампанско в чашата на Фей и размаха бутилката към нея. — Хайде да си поръчаме още една и после да освежиш паметта ми за Рич.

Фей подаде на недружелюбния мъж на средна възраст брошурка, озаглавена „Изкуство — нещо като инфаркт, 1997“, и го удостои със специалната си мегаватова усмивка.

— Заповядайте отново, господине.

В мига, когато видя гърба му, усмивката се стопи.

— Господи, колко още ми остава? — изпусна дълга въздишка. Жената отсреща хвърли поглед към часовника си.

— Още само пет минути, слава богу.

Фей отново нагласи усмивката, когато двама тийнейджъри неохотно приеха брошурите. Бе застанала на изхода на общината в Челси и тръпнеше от вятъра, прекалено студен за месец май, докато подаваше флайъри на хората, излизащи от изложбата на „съвременно изкуство“, в която бяха представени залепени върху платно спагети, счупен телевизор с надпис от боя „Изключен“ и нещо подобно на стара кучешка постелка, сгъната върху малък бял подиум.

— Какъв боклук — тя кимна към залата. — Ако се издрайфам върху платно и го нарека „Повръща ми се от живота“, някой пръдльо — почитател на изкуството, може и да си го купи.

— Направете го. Идеята е страхотна.

Фей се извърна и видя младолик човек, застанал до нея с протегнатата ръка. Тя я стисна, без да се замисля.

— Всъщност исках от брошурите — ухили се той, — но ми е приятно да се запознаем. Аз съм Рич.

— Късметлия. Аз пък съм невероятно бедна, което навярно обяснява защо върша това — готвеше се да му каже името си, когато покашлянето на партньорката ѝ по раздаване на брошури я прекъсна.

— Край — усмихна се жената. — Тръгвам си. До утре! — Натъпка останалите ѝ брошури в един сак, махна небрежно и се отдалечи.

Фей се наведе да вдигне чантата си. Когато се изправи, Рич все още бе до нея. Изглеждаше загрижен.

— Тъй като вие сте най-прелестното произведение на изкуството наоколо, питах се дали не бихте пили едно кафе с мен на крак? — попита той.

— Боже, какъв елегантен подход. — Фей праметна дръжката на чантата през рамо. Огледа го по-внимателно и се опита да го прецени.

Беше доста висок, някъде над метър и осемдесет, предположи тя, а лицето му бе твърде посредствено — открояваха го единствено бледозелените очи с гъсти тъмни мигли. Дрехите биеха на „Мъжът на S&A“, но под тях тялото изглеждаше силно и стегнато.

— Не, няма да пия кафе, благодаря... — видя как лицето му помръква — но бих пийнала чаша вино. Да вървим. Аз съм Фей.

Нямаше и пет минути, когато се озоваха в една кръчма на странична уличка, която още вонеше на снощния купон.

Таванът, първоначално боядисан в кремаво, бе наслоил дълголетен никотин, а стените бяха облепени с вестници от 60-те и 70-те години на двайсети век, както и със случайно препънати театрални програми и избледнели снимки на не толкова известни хора, които се бяха отбивали за по едно питие през изминалите години. Беше шест часът следобед и те бяха единствените посетители.

— Е? — Рич постави чашата с бяло вино пред нея и дръпна яко от светлата си бира. — Заслужава ли си животът на разпространител на рекламни материали?

— Разбира се — отвърна тя. — Това е нещото, за което съм мечтала още когато бях малко момиченце. Получих шестица по разпространяване на рекламки и — ей ме на.

Той вдигна вежди.

— А всъщност?

— Направо можеш да изкукуригаш и едва издържам, но когато няма работа за модели, от агенцията понякога ме изпращат при лансирането на стоки, а там трябват хора, които да се усмихват мило. — За илюстрация тя му отправи добре заучена фалшива усмивка.

— Е, на мен ми подейства — каза Рич. — Не съм сигурен обаче за другото момиче. Май трябва да поработи върху усмивката си. Изглежда като някой, на когото му се ходи до тоалетната.

— Няма начин. Тя никога не яде.

Фей запали цигара и се вгледа по-внимателно в гладкото му лице. Определи го някъде след двацет, но не много.

— С какво се занимаваш? — попита тя и изпрати дима на цигарата си право в лицето му. — Освен дете се мотаеш из тъпи изложби и сваляш добри, невинни девойчета като мен.

— Състезател съм от „Формула едно“. — Той глътна още бира.

— Да бе — ухили се Фей. — Е, докато сме в изблик на откровение, аз съм супермодел, но всъщност съм актриса в следващия хит на Спилбърг, която репетира ролята си на разпространителка на реклами. — Изглежда го изпитателно. — А действителността е, че...

— Съм шофьор на микробус — отвърна той гузно.

— Също като „Пощалъонът Пат“ — закачи го тя.

— Не точно. Доставям цветя. Току-що донесох поръчката за дамата, която организира изложбата. Мярнах те, докато влизах, и си казах, че на връщане ще се пробвам. — Рич потърка дясното си око. — Работата ми е временна, докато разбере дали са ме приели в полицията.

Продължиха да си говорят още час, през който той ѝ разкри всичко за голямата си мечта да принадлежи към силите на реда. Беше изкласила от детската му страст към филмите „Старски и Хъч“ и „Суини“.

— Изглеждаше ми толкова вълнуващо, много по-хубаво, отколкото да седна зад някое бюро.

Обясни ѝ, че баща му бил адвокат, специализиран по прехвърлянето на имуществва. Бил толкова отдаден на професията си, че често работел и през почивните дни и вземал Рич със себе си, което го убедило, че занятие на бюро не е за него. Всяка сутрин баща му

поемал по един и същи път, сядал зад едно и също бюро, разговарял с едни и същи хора и вършел абсолютно същата работа. Познатите неща правели живота му смислен, но за Рич това било равносилно на възможността да бъде жив погребан.

Само че баща му бил властен човек и забранил на сина си да търси кариера в средите на полицията. „Прекалено е опасно, а и зле платено“, заявил той. Както при мнозина други, се оказало, че Рич осъществява мечтите на баща си, а не своите собствени. Записал право в Лондонския университет, но големият напън докарал половинчат резултат.

— Все пак се радвам, че го направих. — Усмивката към Фей бе кратка, изражението му стана сериозно. — Три месеца след като завърших, татко загина в автомобилна катастрофа в Испания. Но поне разбра, че съм завършил... — думите му заглъхнаха. — Толкова се гордееше с мен — добави той.

— Съжалявам — измърмори Фей. — Майка ти жива ли е?

— О, да. Бяха й нужни няколко години да преодолее загубата, но вече сякаш се справя. Върнах се да живея при нея, за да й помагам.

— Аз също живея с майка си. Има си своите преимущества, ама и адски гадни недостатъци.

— Не думай. Тази сутрин, когато излизах, мама ме попита дали съм си облякъл фланелката. Поръча ми: „Пази се, че...“

— ... ще ти изстинат бърбреците — продължи думите му Фей и двамата избухнаха в смях. — Харесва ли ти да работиш като шофьор на микробус?

— Става за кратко. Скоро бях на интервю за полицията и ми се стори, че мина добре.

— Ще ти стискам палци. — Тя си погледна часовника. — Виж, трябва да тръгвам. Ще ходя на вечеря с приятели и се налага да се преоблека.

— Извинявай. През цялото време те занимавах със себе си и въобще не стигнахме до теб и как си станала манекенка.

Фей извъртя очи.

— Виж, тъпо ми е дори да се сещам за това!

— Глупости. Искам да чуя всяка прекрасна подробност. Дали би могло да повторим срещата? — Той я гледаше с очакване.

Фей му отдели минута размисъл. Не можеше да се каже, че е почувствала някаква тръпка, но, от друга страна, поне не я нервираше. В момента на хоризонта не се задаваше никакъв мъж и това го правеше сериозен обект за повторна среща, дори и като приятно разнообразие, докато не се появи някой друг.

— Става. — Тя извади химикалка от чантата си и надраска телефона си на дланта му. — Звънни ми.

Натисна звънеца и отстъпи назад да огледа къщата, окъпана от септемврийското слънце. Сякаш отвсякъде носеше етикета „ситуационна комедия“: гараж от едната страна, малка, спретната павирана алея за коли и градинка отпред, чиито очертания явно са били постигнати с помощта на ножичка за нокти. От верандата нежно се полюшваше висяща кошница с цветя, а на боядисаната в лъщящо червено входна врата бе прикрепена ръчно изрисувана табела с надпис „Тинтагел“. В очакване Марто и Джери да се появят всеки момент Фей долови движение зад стъклото и приглади полата си.

Отвори жена на средна възраст с къдрава, побеляваща коса и набрашнени ръце. Тя отри пръсти в раираната си престилка и се усмихна.

— Здравейте, вие трябва да сте Фей.

Фей се здрависа с нея.

— А вие трябва да сте майката на Рич.

— Викайте ми Марджъри. Заповядайте.

Фей прилежно изтри нозе в безупречно чистата изтривалка и я последва по коридора. Стените бяха оброчени с фотографии на Рич от момче до мъж, като сред тях се открояваха снимките от дипломирането му. Изтърканият килим на излинели фъндъци носеше следите на прясно окосена морава — ясен знак, че Марджъри е отделила внимание на прахосмукачката.

— Какъв прекрасен дом — изрече тя — реплика, сякаш взета направо от ръководството „Как да общуваме с майките им“.

— Благодаря, мила. Откакто Роджър го няма, се боря с живота, но Рич помага, когато може. — Въведе Фей в дългия тесен хол, преграден от двойна дървена врата, сега широко отворена. Бе обзаведен в доста крещящо зелено райе в регентски стил, а двуместното канапе бе избутано до стената. Върху телевизора имаше снимка на мъж, който, предположи Фей, трябва да бе Роджър.

Изглеждаше на около четирийсет, с пригладена назад лъскава кестенява коса и тънки, като изрисувани с молив мустаци.

В съседство със снимката се намираше налудничаво облицована камина с няколко несъразмерни отвора. Всеки отвор подслоняваше кукла, облечена в националната носия на някоя различна страна.

В стаята се бяха събрали десетина души и си приказваха тихичко с чаши в ръка. Рич се бе облегнал на бюфета до собствената си фотография на около седем години с прилично сресана коса и в училищна униформа.

— А, ето те и теб! — Той се приведе между двамата мъже, с които разговаряше, и я целуна по бузите. — Това е Брет, а този — Грег. Тази седмица те също започнаха обучение в полицейския колеж.

— Здравейте. — Фей стисна ръцете и на двамата.

Брет приличаше на Господин Картофчо. Очичките му бяха като мъниста, носът — тумбест, а рошавите мустаци сякаш бяха залепени. Но Грег беше нещо друго: рус, с издължени зелени очи, той приличаше на котка, готова всеки момент да ти скочи. Фей се въодушеви при мисълта за цяла вечер безопасен флирт, ето защо го дари с най-добрата си усмивка, запазена за раздаване на рекламни брошури.

Рич бе възпитан и понякога остроумен мъж, но подтекстът беше, че Фей все по-често и по-често го намираше за доста тъповат. Трябваше му само две седмици да ѝ признае, че я обича, и три месеца по-късно тя все още не бе отвърнала на нежните му чувства. Освен това той не криеше какво желае за в бъдеще.

— Искан ми се да се оженя и да имам деца — ѝ бе казал една вечер, някъде шест седмици след първата им среща, когато бяха седнали да пийнат по коктейл.

— Как така, ей сега? — попита саркастично Фей, шашната от бързината на заявлението му.

— Ха-ха — направи гримаса Рич. — Просто си мисля, че е нещо, за което човек трябва да е откровен в началото на връзката, защото другият може да не разбира нещата така.

Аз не ги разбирам, каза си Фей.

— Не съм мислила за това — отвърна тя откровенно. — Само на двайсет и три съм и има милион неща, които ми се иска да направя, преди да се обвържа.

— О! Какви например?

— Да видя Помпей, Мачу Пикчу, да плувам с делфините...

— Не би ли могла да направиш това заедно с някого, когото обичаш?

— Може би. По-скоро имах предвид идеята за децата. Не бих могла да си представя едва проходило човече, което би искало да щъка наоколо и да гледа застинали в лава трупове. — Тя му се усмихна насърчително.

Остатъкът от вечерта бе преминал в атмосфера, която трудно би могла да се нарече весела. Фей ентусиазирано бе разказвала как е минал денят ѝ, а Рич се беше крепил на границата на униинето. Тя разбираше, че е разстроен от липсата на ентусиазъм от нейна страна по отношение на обвързването, но не беше поддръжник на идеята да лъже просто за да накара другия да се почувства по-добре.

За много жени Рич щеше да е олицетворение на съвършения мъж. Беше пряк, обичлив и не се боеше да показва чувствата си. Освен това, тъй като вече имаше степен по право, вероятно би могъл бързо да се издигне до ръководен пост в полицията. Но Фей обичаше преследването и ѝ харесваха връзки, които предлагаха предизвикателство. Обикновената, изпълнена с обич същност на Рич означаваше, че той не е предизвикателство и няма да има гонитба.

След разговора за брак и деца Фей бе осъзнала, че трябва да прекрати връзката. Беше само въпрос на време тя да престане да бъде неангажиращо забавление и Рич да започне да я притиска да се обвържат. Досега бе избягвала срещата с майка му, защото според разбиранията на Фей само една крачка отделяше представянето на родителите от съвместния избор на пералня.

Вечерта, когато бе планирала да му поднесе речта „вината не е твоя, аз съм тази, която не те заслужава“, се бяха уговорили да се срещнат в клуба му. По този начин, мислеше си тя, ще може да каже каквото има и да го остави да намери някой, когото познава, да пийнат по едно. Беше отишла там първа и бе намерила изолирана ъглова маса на подиума в дъното, далеч от бара и от дразнещия, натрапчив игрален автомат, който непрекъснато проблясваше и бибипкаше.

Той се появи след около пет минути, ухилен до уши, като размахваше писмо, в което го уведомяваха, че е приет за полицейски служител.

Фей можеше да проявява решителност, когато бе необходимо, но бързо усети, че сега не е моментът да говорят и да му спуска балончето. Вместо това го почерпи с вечеря и бутилка шампанско в близкия индийски ресторант и не спомена абсолютно нищо за прекъсване на връзката им. Тогава Рич я покани на тържеството и Фей усети, че ще е неучтиво и егоистично от нейна страна да не отиде.

Понастоящем тигроокият Грег хвърляше одобрителни погледи в нейна посока.

— Какво те накара да поискаш да станеш момче в униформа? — попита го тя.

Докато той пространно обясняваше колко желае да бъде в полза на обществото, Фей бе придобила изражение, което говореше, че попива всяка негова дума, но в действителност беше изключила. Никога не преставаше да се изумява от огромния брой бестселъри — наръчници за това, как сами да успеем да пипнем някой мъж. Що се отнасяше до нея, бе лесно. Както бе казала веднъж Хелена Рубинщайн: „Няма грозни жени, има само мързеливи“, затова Фей винаги се стараше да изглежда по възможно най-добрия начин.

Това бе стъпка номер едно.

Стъпка номер две: престори се, че си безумно очарована от него.

Стъпка номер три: не говори прекалено много за себе си и поддържай елемент на тайнственост.

Стъпка номер четири: когато връзката вече е леко напреднала, издухай го страхотно.

Мъжете я вълнуваха и на Фей ѝ харесваше да си мисли, че ги разбира. Според нейното законодателство те можеха бързо и точно да бъдат разфасовани на съставните им части.

Рич бе добро момче, простосърдечна душа, който решава, че харесва някоя жена, и се държи за нея. Никога не би кръшнал, ако не бъде заставен да го направи.

Грег си беше уличник — просто и ясно. Бе изписано по лицето му. Всяка жена, която притежава грам себеуважение, трябва да бяга от него като от чума: способен бе да превърне дори и най-търпеливото гадже в ревнива параноичка. Той и Рич вероятно щяха доста да се сблизят по време на съвместното им обучение, но Фей знаеше, че ако му даде зелена светлина, Грег щеше да предпочете жената, с която

току-що се е запознал, пред лоялността към колегата си. От двамата тя винаги би предпочела Рич.

Тъкмо се готвеше да поднесе извиненията си и да се присъедини към някоя друга групичка, когато Марджъри свърши работата вместо нея.

— Бихте ли ни извинили? — каза тя на Грег, хвана Фей под ръка и я поведе към два незаети стола до стената.

Фей усети, че я обзема паника. Беше твърдо решила да скъса с Рич през идващите няколко дни, така че последното, което искаше, бе да любезничи с майка му.

— Имате ли нещо против да поседнем? — попита Марджъри. — Гърбът ми вече не е като преди. — Намръщи се, докато се наместваше на стола. — А сега ми разкажете всичко за себе си. Рич казва, че сте манекенка. Колко вълнуващо!

Фей сви рамене.

— В действителност няма кой знае какво за разказване. От време на време работя за някои списания — нали разбирате, каталози, които се разпространяват по пощата, такива работи.

— Той много говори за вас. — Очите ѝ сияеха. — Бих казала, че е доста ангажиран.

— Така ли? — Фей усети тръпка на ужас в гърдите си. — Още сме едва в началото, нищо толкова сериозно.

— Глупости. Не би трябвало да ви казвам това — прошепна тя съзаклятнически, — но Рич е намислил да ви купи нещо специално с първата си заплата.

О, господи, помоли се Фей, дано не е годежен пръстен.

— Колко мило от негова страна.

Марджъри въздъхна.

— Хубаво е да видя, че най-сетне се е запознал с момиче, което го интересува. Предишното беше истинска катастрофа.

— Така ли? — Рич бе споменал името Сара и това, че са скъсали. — Мислех, че са се разделили като приятели.

— Мили боже, съвсем не! — възкликна Марджъри. — Бяха заедно три години и тя отчаяно искаше да се оженят, но не и той. Накрая Рич откровено ѝ призна, че тя не е истинската за него. Беше съсипана, горкото момиче.

Точно в този момент, докато седеше на плетения стол в хола на майката на Рич, Фей осъзна, че не можеш да избереш този, в когото да се влюбиш. В същия смисъл не можеш и да се заставиш да обичаш някого.

И ето я тук, на път да приключи връзката си с мъж, който е влюбен в нея и неотдавна е скъсал с жена, която наистина го е харесвала. Реши да не отлага нещата.

— Много ми е приятно, че се запознахме, но се боя, че ще трябва да тръгвам. — И се надигна с усмивка.

Откри Рич в кухнята да разговаря за проектозакона за наказателно право с жена с конско лице.

— Тръгвам си. Ще ти се обадя по-късно — каза Фей и излезе в коридора, преди той да може да я спре.

Докато натискаше бравата на входната врата, чу някой да влиза в антрето зад нея.

— Ей. — Беше Грег. Пъхна някакво листче в ръката ѝ. — Това е телефонният ми номер.

Тя вдигна вежди, но не каза нищо. Излезе в ослепителната следобедна светлина и вратата се затвори. Изпусна лека въздишка. „Мъже“, измърмори и пое по улицата.

Няколко метра по-надолу смачка листчето на малко топче и го метна в най-близката кофа за боклук.

ПЕТЪК, 28 ЮНИ 2002 Г., 14,35

Кейт слезе от таксито и започна да оглежда Шатото, докато Тед плащаше на шофьора. Подсвирна.

— Да му се не види, трябва да струва цяло състояние. Или кариерите на булката и младоженеца се развиват главоломно, или богатите родители здравата са се бръкнали.

Мъжът пусна куфарите ѝ на земята и размаха предупредително пръст.

— Стига, стига, разбрахме се, че този уикенд няма да каним госпожа Грубиянка, нали? — каза той. — Трябва да мислиш позитивно, за да оцелееш. Поеми си дълбоко дъх и да вървим да ги скъсаме.

Една съботна сутрин преди няколко месеца Кейт се беше дотъррила със замъглен поглед в антрето и бе взела пощата. Имаше предложение да се абонира за Рийдърс Дайджест, брошура от местния агент по недвижими имоти, в която се казваше, че госпожа М. иска да купи къща на нейната улица, и един плик, който явно съдържаше покана. Отвори го, след като хвърли пакетче чай в една чаша и включи чайника.

Докато вадеше картичката, имената „Фей Шокър“ и „Марк Хокинс“ се набиха в очите ѝ, а после и „Каним Ви да отпразнуваме сватбата на...“

— Господи! — възкликна тя. Седна до кухненската маса и проучи картичката със сребърни ръбове. Тънкият като паяжина черен шрифт уведомяваше гостите, че сватбата ще се състои във Франция през уикенда на 29 и 30 юни. „Кейт плюс придружител“ бе написано с черно мастило в горния десен ъгъл.

В плика бе пъхната карта на местността около хотела и сведения за полетите, както и бележка, която я уведомяваше, че е една от избраните гости, поканени да отседнат в хотела, където щеше да се състои сватбата.

В гърлото ѝ се бе образувала плътна буца и тя се обади на Лиз, колежка от работата, с която се бе сприятелила след раздялата с Марк.

— Прието ли е човек да ходи на сватбата на бившето си гадже? — попита, без да се представи.

— Ако си го преодоляла и си в състояние да го понесеш, това е една зряла и разумна постъпка — отвърна Лиз. — Но ако ще стоиш отзад в църквата и ще пициш „Аз трябваше да бъда на нейно място“, тогава може би ще е по-добре да пропуснеш.

— О, отдавна съм го надживяла — проточи Кейт. Бе потресена от поканата, дойде ѝ като гръм от ясно небе.

След като Марк пожела да скъсат, тя бе устояла на всичките му опити да си останат приятели. Знаеше, че най-бързият начин да го преодолее, е процедурата на пълното въздържание от срещи, и накрая той бе престанал да ѝ звъни. Но след около година се обади да ѝ честити рождения ден и бяха провели дълъг разговор, по време на който Марк ѝ разказа за новата си работа като главен готвач в ресторант, а тя се похвали, че са я направили отговорен редактор в списание за диети за отслабване.

След като затвори телефона, Кейт поседя няколко минута в кухнята в размисъл какво чувства към него. Отговорът беше, че е в състояние да понесе някакви дружески взаимоотношения. Оттогава разменяха новини от време на време и се радваха на шеговитото заяждане, което по-рано толкова ги бе привързвало един към друг.

В един от разговорите Марк бе споменал, че има нова приятелка на име Фей, която е манекенка. Но Кейт не задаваше въпроси: все още не бе готова за това.

В съботата, когато пристигна поканата за сватбата, Кейт се стегна достатъчно, за да се обади на Марк по мобилния му телефон. Надяваше се поне да не е в леглото с нея.

— Ало? — Шумът на фона звучеше като улично движение.

— Здравей, Кейт е. Удобно ли е да говорим?

— Здравей! — гласът му бе прекалено сърдечен, като на човек, когато е нервен. — Да, удобно е. Тръгнал съм на работа и чакам рейса.

— Обаждам се само да ти изкажа поздравленията си.

— А, да, благодаря! — отново прекалената сърдечност. — Ще можеш ли да дойдеш?

— Да, но не е там работата — стараяше се да не звучи пискливо.
— Защо не ми каза?

Марк мълча няколко секунди. После отговори:

— Да, извинявай. Въздържах се.

— Защо? — Кейт таеше слаба надежда, че той ще обясни как е направил ужасна грешка, като е предложил на Фей, и че тя е тази, която наистина желае.

— Заради случилото се между нас, предполагам. Никога не сме стигали до категорични решения, така че мисълта да се обадя и да кажа, че ще се женя...

Бам! Искрицата надежда угасна.

— Е, вече всичко това е история — вметна тя безизразно, после направи съзнателно усилие да прозвучи по-весело. — Страшно се радвам за теб.

— Благодаря — отвърна той. — Това означава много за мен. Е, да те включа ли в списъка на гостите?

— Да. Плюс Тед.

— Кой е Тед?

— Ти да не си от отдела за разследване на гости? — подразни го тя припряно в желанието си да поддържат разговора лек.

— Е, ами сватбата е моя.

— Да, зная и ти ми изпрати покана, върху която е написано „плюс придружител“. Тъй като не познавам никого с такова име, ще доведе един приятел на име Тед.

— Гадже ли ти е?

— Не е твоя работа.

— Кейт... — поде той унило.

— Добре де, добре. Да. Гадже ми е. Но съвсем отскоро.

— И аз така предположих, особено като не си ми споменавала за него.

— И това от мъж, който не ми е казал, че ще се жени! — леко го укори тя.

— Туш.

След това Кейт прекара останалата част от деня в опит да разбере как приема новината. Някъде дълбоко в мислите си винаги бе таила слабата надежда, че тя и Марк може да се съберат. Сега тази

възможност бе изчезнала завинаги и нямаше как да отрече, че леко ѝ се гади.

Когато слезе от таксито във Франция, гаденето се бе превърнало в усещане за болка в долната част на стомаха. Беше пристигнала да гледа как Марк се жени за друга.

Една кола, която спираше зад тях, я изтръгна от унеса ѝ. Извърна се и гърлото ѝ се сви.

Бяха Марк и Брайън.

— Шибана работа. Край, оставам тук завинаги. — Брайън залитна към нея, когато кракът му се закачи за рамката на вратата. — Не мога да понеса това пътуване отново, особено надолу по склона. — Той залепи целувка на бузата на Кейт.

— Каква радост... както винаги — грейна тя. — Това е Тед.

— Здравсти, друже. — Брайън протегна ръка. — И той е?

— Моят приятел — отвърна бързо Кейт, раздразнена, че Марк не бе сметнал за особено важно да каже на Брайън за пътуването им. Затова поздравът ѝ бе едно смръщване, когато той се изправи от багажника на колата си с голям куфар и калъф за костюм. — Здравей — изрече тя безизразно.

Ала широката му усмивка я обезоръжи.

— Толкова се радвам, че успяхте! — Марк пусна багажа и протегна ръце към нея.

Вероятно предполага, че ще се отдръпна, помисли си Кейт.

— Не бих го пропуснала за нищо на света. — Като хвана и двете му ръце, тя положи сестринска целувка на дясната му буза. Познатият мирис на неговия афтършейв „Исей Мияке“ я накара да потръпне.

— Вие трябва да сте Тед. — Марк пусна ръцете на Кейт. — Толкова съм слушал за вас.

Кейт устоя на изкушението да изглежда изненадана при несъмнено лъжливото изявление.

— Да, извинявайте, трябваше да ви запозная. Тед, това е Марк.

— Поздравления за сватбата, приятно ми е да се запознаем — отвърна Тед с широка усмивка. Лицето му бе приятно, с кафяви очи и бистър тен, на който биха завидели много жени. В кестенявата му коса се открояваха руси кичури.

— Поздравления и на теб — отвърна Марк.

Тед изглеждаше озадачен.

— Моля?

— Ти си мъж с късмет. — Той кимна към Кейт.

Тя сдържа порива да го стисне за гушата и да просъска: „Преди ти беше такъв.“ Вместо това се засмя и каза:

— Наистина е така. — И целуна силно Тед.

— Къде се запознахте?

Сега дойде ред на Кейт да се изненада. Не беше очаквала Марк да разпитва подробно и бе смътно раздражена, че го прави. Вероятно залагаше на това, че не би му казала да си гледа работата пред Тед.

— Аз съм фотограф в списанието — каза Тед. — Прекарваме доста време заедно, докато обработваме кадрите, в които използваме специални щипки да прикрием излишната кожа на някого, отслабнал с много килограми... само няколко месеца преди да ги е наваксал отново.

Марк потръпна.

— Каква интересна мисъл. Откога сте заедно?

Раздразнена от настойчивите му въпроси за личния ѝ живот, когато самият той упорито пропускаше да я осветли за подробностите от собствения си, Кейт реши, че вече е прекалено.

— Както казах, всичко е отскоро — удостои Марк и Брайън с бърза усмивка, после промуши ръка под тази на Тед. — Хайде, мили, да отидем да намерим стаята си.

Тед гузно им се усмихна.

— Ще се видим на вечеря.

Оставиха портиера да се оправя с багажа им и се качиха по стълбите, които водеха към входната врата. Докато избутваше Тед напред, Кейт хвърли бърз поглед през рамо.

Брайън ги следваше, но Марк стоеше на мястото си, зареял поглед над долината. Изглеждаше потънал в размисъл.

Марк премести шумно лоста на скоростта на трета и натисна педала на газта до пода. Колата се оригна, после, след ужасяваща секунда бездействие, се люшна напред и се втурна по страничния път, който водеше към обвитото с печална слава опасно и тясно като макарон кръстовище на Бирмингам.

— Тази брамка дали ще ни докара? — усъмни се Брайън, чието лице бе станало пепеляво.

— Тогава да вземем твоята кола? — предложи Марк саркастично.

Брайън изглеждаше обиден.

— Когато се сдобия с ферари, ще те уведомя. Проблемът е, че продължава да чука отстрани.

Древният ситроен 2CV на Марк бе подарък от родителите му. Биха могли да му купят и най-лъскавата спортна кола, но бяха възпитавали момчетата си да ценят стойността на парите и постигнаха компромис с 2CV. Той улесняваше пътуването на Марк към дома през уикенда, за да ги види, както, разбира се, да види и Джена, та бе изминавал този път неколkokратно, откакто бе започнал да учи в университета.

Брайън често си изпросваше да го закара. Приносът му към поддръжката на колата се състоеше в покупката на два стикера за бронята, на които пишеше: „Ако искаш тишина и спокойствие, надуй клаксона“ и „Извинете шофирането ми. Презареждам“.

Отначало и двете момчета тъгуваха за дома, но седмиците минаваха, а социалният им живот в Бирмингам набираше сила и те започнаха да проявяват по-слаб ентузиазъм към изнурителното пътуване до вкъщи. Този уикенд, за свой срам, Марк се бе обадил на Джена да ѝ каже, че е спукал гума и няма да се прибере. „Освен това няма да е зле да седна и да поуча малко“, бе добавил виновно той.

Сега караше колата си с четири съвършено напопани гуми за нощ на скитане с Брайън.

Двамата дяляха един смрадлив мезонет с още две момчета от университета, който се намираше на главната улица, водеща към приличащото на лабиринт кръстовище, около което сега хълцукаше колата.

Евтин, но не и ведър, апартаментът бе гробница от седемдесетте, с прокъсани тапети в кафяво и кремаво, изкуствено покритие на тавана и лепкава от мръсотия баня в цвят авокадо. Килимите бяха направо разнищени и покрити с петна от неопределим произход, оставени през годините от предишни обитатели.

Всяка седмица събираха пари за храна и всеки един имаше определена вечер, в която да готви за останалите. В понеделник ядяха запечените в тесто наденици на Брайън, във вторник бе Марк с „чили кон карне“, в сряда — Шейн и нещо като арабски дюнер, а в четвъртък

идваше ред на лазанята и пържените картофи на Стив. В почивните дни се хранеха с каквото си искат, а следващата седмица се връщаха към същото меню. Като студенти средствата им не достигаха, така че повечето пъти, когато излизаха, ходеха в субсидирания от университета бар. И тази вечер не бе изключение.

Докато заключваше колата, Марк усети да го пробужда лека вина, сещайки се за Джена, която си седи у дома с родителите. Но мисълта бързо се изпари, докато влизаше вътре и се насочи към смесицата от силна музика и оживени разговори.

Марк бе хубав, притежаваше нещо от Мел Гибсън, но Брайън бе по-скоро Мел Брукс. Лукавото му чувство за хумор означаваше, че се радва на умерен успех сред жените, докато не го опознаеха и не разберяха какъв неописуем мърльо е той.

„Като дете бях толкова грозен, че когато си играех в пясъчника, котката се опитваше да ме зарие — каза той веднъж на Марк. — Родителите ми се чувстваха по същия начин — играчките ми в банята бяха тостерът и едно радио.“

След като взеха неизбежното решение да приберат колата на сутринта, Марк и Брайън погълнаха няколко бири в бърза последователност. После, само заради Брайън, се отправиха към група момичета в ъгъла.

— Седи ли някой тук? — попита завалено Брайън, сочейки две ниски табуретки с огромни буци дунапрен, стърчащи от тях.

— Да, вие — каза едно пъпчиво момиче. На отрезвяващата дневна светлина тя бе това, което биха определили като „десетата бира“ — количеството, което трябваше да изпият, за да я погледнат.

Но очилата, които бирата бе поставила на Брайън, явно я показваха като страхотна красавица. Той наплюнчи пръст и го притисна към блузата ѝ.

— Давай да те освободим от тия мокри дрехи.

След пет минути мляскаше лицето ѝ, докато Марк безутешно зяпаше в пространството. Внезапно му се прииска да бе пътувал до вкъщи.

Сега можех да си гледам видео и да се гушкам, мислеше той, разочарован. Вместо това съм принуден да наблюдавам развращаващото зрелище как езикът на Брайън изчезва в гърлото на някакво момиче.

— Здравей, имаш ли нужда от помощ?

Женският глас го изтръгна от изпълненото със самосъжаление вцепенение.

— Тъъ, извинявай?

— Имаш ли нужда от компания? Струва ми се, че приятелят ти те е зарязал — ако не телом, то явно духом.

Марк разбра само половината от това, което тя говореше, но му бяха необходими само пет секунди да проумее, че е много привлекателна, с лице, подобно на елф, и къса, щръкнала като морски таралеж кестенява коса. В мислите му проблесна представата как прокарва ръце през нея.

— Сядай. — Той се пресегна и придърпа стол. — Може ли да те почерпя с питие?

— Ооо, богат студент — каза тя, а очите ѝ му се присмиваха. — Да, моля. Двоен джин с диетичен тоник, ако може.

Марк разполагаше с последната си петарка, затова приложи стария изпитан номер на Брайън да се престори, че не е чул думите ѝ, и се върна с две половинки светла бира.

След десет минути бе открил, че тя се казва Кейт Еванс, че е от Манчестър и че е първа година медийни науки. Освен това откри, че е развил синдрома на селективната памет: удобно забрави, че си има приятелка, и я покани на среща идната седмица.

— С удоволствие ще изляза с теб — усмихна се тя и притисна лице към неговото, — но междувременно хайде да отидем у вас.

След години, прекарани в опити да преодолее съпротивата на Джена, Марк едва можа да повярва, че тази страхотна жена му се предлага на тепсия. Никакъв ужас, никакви многозначителни разговори, просто един „без тъпотии, давай да се чукаме“ подход към живота. Помисли си, че е умрял и е отишъл на небето.

Подтикван от чиста похот и болезнена ерекция, той зае десетарка от Брайън и спря такси, за да достави възможно най-бързо Кейт до мезонета.

Там Марк откри невероятния секс. След първия трескав сеанс те намалиха темпото за втори опит и после Кейт заспа дълбоко. Но Марк легеше в мрака и се питаше какво, по дяволите, ще прави. Разкъсван между ужасното чувство за вина към Джена и екстаза от това, че е

свалил в леглото жена, която намираще за неустойимо привлекателна, той прекара по-голямата част от нощта да я гледа.

В седем сутринта се отказа от опитите да заспи и се промъкна в кухнята за чаша вода. Там попадна на Брайън, който седеше на масата с позеленяло лице. Над главата му се намираха написаните на ръка „Домашни правила“, закачени от него, когато се нанесоха там.

- Може да се плаче по време на филм, ако: (а) кучето герой умира, за да спаси стопанина си, или (б) Шарън Стоун разкопчава блузата си.

- Никога не се бий гол, освен ако не си в затвора.

- Винаги поднасяй съболезнования, ако котката на гаджето ти умре, дори и ти да си бил този, който тайно я е хвърлил във вентилатора на тавана.

- Приятелите не позволяват на приятелите си да носят „Спвдо“.

Никога.

- При никакви обстоятелства не се допускат двама мъже под един чадър.

— Кога ли е дошло тайнственото такси? — промърмори Брайън.

— Моля?

— Тайнственото такси, което е пристигнало тази сутрин, отнесло е приказната красавица, която забърсах снощи, и я е заменило с тапира, хъркащ понастоящем в леглото ми. — Той потръпна. — Тя е единствената жена, която се е явявала на живо в образ и подобие.

Марк се разсмя.

— Вярно, не е бог знае какво. Но нали ти е известна поговорката: красотата е в погледа на този, който пие бирата.

— Смътно си спомням как си мислих, че има страхотни цици — продължи Брайън, — но се оказа, че е с онзи сутиен, тип „Цепелин“ — впечатляващ отвън, но шибано нищо отвътре.

— Е, щом смяташ, че ти имаш проблем, чуй това — каза Марк. — В леглото ми има момиче... което не е Джена.

— Коя е Джена? — Кейт бе застанала на прага. Чешеше главата си, за да накара косата си да щръкне.

— О, тя ли... тя е просто приятелка. — Лицето на Марк се окъпа в ярка червенина.

— Нима? — изражението на Кейт не остави съмнение, че не му вярва и думица и бе адски ядосана. — Е, аз съм моногамна, така че,

ако успееш да се справиш с това, звъни ми.

Взе химикалка от бъркотията на масата и надраска номера на ръката на Марк.

— Ако пък не, гледай си работата. — Вдигна дънковото яке, което бе хвърлила на един стол снощи, и си тръгна.

След няколко секунди отново надникна през вратата и погледна Брайън.

— Може би ще ти хареса да узнаеш, че моите „цепелини“ са си истински. — После изчезна.

Марк и Брайън зяпнаха един към друг, без да се осмелят да кажат нещо, в случай че тя още е в съседната стая. Накрая Брайън направи гримаса и се изправи.

— Отивам до Макговньо — заяви той, като имаше предвид, че отива до „Макдоналдс“ с единствената цел да използва тоалетната им. — Направи ми една услуга. Иди в стаята ми и кажи на хъркащия африкански глиган, че съм отишъл да играя футбол или нещо такова. Ще ти звънна след около два часа да разбере дали е безопасно да се върна.

И това бе краят на значимата връзка на Брайън. Но вечерта, прекарана от Марк с Кейт, определено беше нещо, което му се искаше да повтори. Пренесе номера от ръката си върху лист хартия, после си даде няколко дни да обмисли нещата от всички страни.

— Здравей, обажда се Марк.

— О, здрасти. Приключи ли вече с приятелката си?

Марк бе зашеметен от бързината, с която тя премина към основния въпрос.

— Е, не съвсем — поколеба се той.

— Тогава защо се обаждаш? Емоционалните каши не ме интересуват. Отегчават ме.

— Само исках да кажа, че връзката е на една проклета крачка пред финала и че наистина искам да те видя пак.

Кейт помълча известно време.

— Ами, както ти казах, аз съм моногамна, така че, когато направиш последната крачка и прекосиш линията, се обади отново.

Чу се изщракване и Марк разбра, че е затворила телефона. Постави слушалката обратно на вилката и се взря в пространството.

Отчаяно искаше да види Кейт, но сега разбра, че първо ще трябва да оправи положението с Джена.

Следващата събота той замина за Саутхемптън без Брайън. Каквото и оправдание да предложеше, нямаше да бъде леко и му се повдигаше само като се сетеше за това. Още по-зле, когато пристигна в дома на родителите ѝ, Джена развълнувано скочи в колата и му каза, че има изненада за него. Като го насочваше из квартала с големи къщи на около километър и половина от центъра на града, тя извади и размаха връзка ключове.

— Реших, че ми е нужна малко повече свобода, така че си наех апартамент. Означава също, че ще имаме много повече време да бъдем сами.

Тази нощ Марк не можа да се застави да повдигне въпроса за раздялата. Вместо това направи всичко възможно посещенията му да си остане платонично, като заяви, че изтощението и стресът са причината да не се интересува от секс. Не искаше да се възползва от Джена, а така или иначе се беше отдръпнал.

През следващия уикенд Джена му бе купила кашмирен пуловер, после бе стотвила прекрасна вечеря в новия си апартамент. Той отново пропусна да ѝ каже и изигра картата с прекомерния стрес, за да избегне секса.

За щастие, най-сетне Джена сама взе инициативата в свои ръце и следващата сряда сутрин пристигна дълго писмо: „Скъпи Марк...“. Пишеше, че е доловила задълбочаващата се дистанция между тях, откакто е заминал за университета, и един от двамата трябвало да го изрече. Предлагаше да се разделят за около месец и после да се чуят и да обсъдят дали си струва да продължават: „В противен случай никога няма да можем да си оправим живота.“

Марк прекара прилично според него време в тъга, после вдигна телефона и се обади на Кейт.

— Край — каза той и в съзнанието му наистина беше така. Както го разбираше, раздялата за един месец бе период на охлаждане, преди да се обади на Джена и да ѝ каже, че инстинктът ѝ е бил точен, по-добре щеше да бъде да си останат приятели.

Междувременно той се втурна главолмно в един живот на горещи, идеалистични спорове и страстен секс с жизнерадостната, непоклатима в разбиранията си Кейт.

Отначало Брайтън бе опечален от това, че тази нова жена посяга върху доброто време за футбол и къри, но скоро стана ясно, че Кейт е толкова близо до гадже от типа „нямам нищо против приятелите ти“, колкото е възможно за една жена, без самата тя да бъде мъж.

Кейт имаше невероятно чувство за хумор, харесваше „Руби Мъррейз“ и дори обичаше да гледа футбол в затъмнената стая, която миришеше на снощни фасове и бира. Още по-добре — сякаш нямаше нищо против, когато Брайън измъкваше Марк навън да пийнат само по мъжки.

Животът засега бе хубав.

ПЕТЪК, 28 ЮНИ 2002 Г., 15,00

Замаян от прекалено многото шампанско на обяд, Адам се бе оттеглил за следобедна дрямка. Фей мислеше да направи същото, но тъй като след това винаги се събуждаше начумерена, реши да не си ляга. Заклучи вратата и отиде в стаята на майка си.

Както повечето родители, Алис можеше да я докара до полуда със своите „дребни номера“, но колкото по-голяма ставаше Фей, толкова по-ясно разбираше колко много бе пожертвала майка ѝ, за да ѝ осигури щастливо, защитено детство.

Почука на вратата. Алис отвори след секунди и изглеждаше силно притеснена. Обикновено пригладената ѝ бяла къса коса сега стърчеше от едната страна, а кафявите ѝ очи бяха озадачени.

— О, здравей, мила. Радвам се, че си тук. Май не мога да си пусна радиото.

Майка ѝ бе от радиопоколението и когато не гледаше сапунени сериали, „Радио 4“ работеше по цял ден за фон.

— Тук няма да хванеш „Радио четири“, нали знаеш — каза Фей, докато се взираше в дигиталния апарат до леглото.

— Да, предположих. Ами Би Би Си Уърлд Сървис?

След минута-две, като натискаше копчетата за „режим“ и „търсене“, Фей я нацели и чу превзет английски глас да говори за кризата в Близкия изток.

— Това е напълно достатъчно — грейна Алис. — Само малко го намали.

Тя се отправи към куфара си да разопакова багажа.

— Какво ще облечеш на сватбата? — попита небрежно Фей, докато преглеждаше брошурата с услугите, които хотелът предлагаше.

— Радвам се, че ме попита. — Алис извади рокля на цветя от куфара и я вдигна. — Това. — Положи я на леглото. — Искаше ми се да чуя твоето мнение, преди да тръгнем за Франция, но нямах възможност.

Алис се бе обаждала на дъщеря си няколко пъти с молба да се срещнат и да обсъдят тоалетите, но Фей бе толкова погълната от собствените си приготовления, че успяха да го сторят само веднъж. Почувства вина.

— Толкова съжалявам, мамо, но както виждам, ти и така си направила правилния избор. — Ако се бе видяла с майка си преди това, Фей вероятно би я убедила да облече нещо едноцветно, но сега не възнамеряваше да го споменава.

— Между другото, нося това-онова за теб — усмихна се Алис, докато ровеше отстрани на куфара. Измъкна малка кутийка и я подаде на Фей. — Това е нещо старо.

Фей я отвори и видя елегантен сребърен медальон във формата на сърце. Верижката бе невероятно изящна.

— Прекрасен е — промърмори тя.

— Беше на баба ти. Единственото, което ми остави. Леля ти Клара получи всичко останало.

Фей го закопча на врата си и се огледа.

— В такъв случай го вземам само за церемонията.

— Не, искам да е твой. Не изпитвам сантименталност към майка си. Животът ми започна в деня на смъртта ѝ — каза Алис, като че ли констатираше факт.

Фей я стисна в прегръдките си.

— Това пък защо? — Алис изглеждаше изненадана.

— Защото си прекрасна майка, въпреки че твоята е била скапана. Майка ѝ се усмихна.

— Не можеш да си представиш колко важно е за мен да го чуя от теб. — Лицето ѝ светна. — Е, хайде сега, кажи имаш ли нещо, взето назаем, и нещо синьо? Очевидно можем да приемем роклята ти за новото нещо.

Фей посочи големия пръстен с аквамарин на дясната си ръка — подарък, който сама си бе направила след една особено доходоносна серия като модел преди няколко години.

— Това е синьото, а пък Адам ми е дал да сложа едни негови обици.

— Адам? Обици?

— Да. Само едното му ухо е пробито, но често трябва да купува обиците, които му харесват, на чифт.

— Това хигиенично ли е?

— Мамо! — Фей се засмя. — Той не боледува от нищо.

Алис не изглеждаше убедена.

— Но той не е ли... нали разбираш?

— Гей? Да, такъв е. — Фей завъртя очи към небето. — И не, не е заразно. И също така няма спин.

Това бяха моментите, когато пропастта между Фей и майка ѝ зейваше най-дълбоко. Въпреки че Алис бе само към края на четирийсетте, затвореният ѝ начин на живот бе придал на мисленето и поведението ѝ белезите на някой много по-възрастен. Веднъж, като я описваше на една приятелка, Фей я бе оприличила на „съпругата на свещеник“ — спокойна и любезна, но старомодна.

— Е, надявам се, че знаеш какво правиш — каза Алис и отново се зае с багажа си. Постави последния роман на Джон Гришам на нощното шкафче.

Фей реши да смени темата.

— Наоколо има прекрасни места за разходка — подхвърли тя, защото знаеше колко много майка ѝ обича да скита.

— Да, и аз си помислих, че бих могла да поразузная сутринта, може би след закуска. Ти би ли искала да дойдеш?

Фей знаеше, че „Наръчникът на добрата дъщеря“ би я посъветвал да се съгласи, но не можеше да го понесе. Дългите разходки не бяха силата ѝ.

— Не съм си взела подходящи обувки — излъга тя, — освен това предполагам, че сутринта ще съм прекалено напрегната, докато не се уверя, че всичко върви по план.

— Нервна ли си? — Алис дръпна ципа на вече празния си куфар и я погледна право в очите.

Обезоръжена от въпроса, Фей заекна:

— Хм... не... не точно. Може би обезпокоена.

— Каква е разликата? — тонът на Алис бе оживен, но не антагонистичен.

— Хм... предполагам, че безпокойството е по-скоро това, което чувстваш, когато искаш всичко да върви гладко. — Тя се намръщи, като се опитваше да подбира думите си, и продължи: — Нервността би означавала, че на първо място се безпокоиш от решението да се омъжиш.

— А ти не се ли безпокоиш?

— От какво?

— От решението.

— Не. Ни най-малко. Всъщност точно обратното.

— Добре. — Алис извади четка от несесера си и я прокара по фината си коса. Няколко косъма паднаха на пода.

— Защо питаш? — поинтересува се Фей.

— Ей така. Просто защото хората винаги говорят, че нервите те хващат в последния момент в деня на сватбата ти... не че го знам от личен опит.

Фей усети, че се отпуска.

— Да, така е — кимна. — Предполагам, че наистина действа на нервите, когато трябва да вземеш решение и да се придържаш към него до края на живота си. — Тя погледна майка си да види реакцията ѝ. Нямаше такава, но можа да долови, че Алис слуша напрегнато. — Искам да кажа — продължи Фей, — че е нещо като да те накарат да избереш колата, която ще караш до края на дните си, или къщата, където ще живееш завинаги.

Алис стисна устни.

— Разбирам какво говориш, но поне в наше време и при съвременните разбирания лесно можеш да се откажеш от брака, ако усещаш, че правиш грешка.

— Да, но работата не е в това, нали? Утре ще се омъжа за Марк с презумпцията, че ще сме заедно завинаги. Иначе защо да го правим?

Въпросът увисна във въздуха между тях, гатанка, на която никоя от двете жени не знаеше отговора.

Фей въздъхна и наруши мълчанието:

— По-добре да не вземаме нещата толкова надълбоко, че наистина ще се разтревожа. — Тя се изправи. — Мисля да отида да проверя дали всичко е готово за вечерята.

Алис потисна една прозявка и седна на стола с твърда облегалка до прозореца.

— Кой ще дойде?

— Ами освен теб ще присъстват родителите на Марк, леля Етел и няколко други роднини на Марк, Адам, кумът на Марк — Брайън, две от бившите гаджета на Марк и две от моите.

Алис вдигна вежди.

— Някой от бившите, когото да познавам?

— Рич — отвърна Фей. — Сещаш ли се, полицаят... Веднъж ме изпрати до вкъщи и влезе да пие чай.

Алис се намръщи, докато ровеше в спомените си. После изражението ѝ показа, че се е сетила.

— А, да. Много приятно момче. А кой е другият?

— Нат, един манекен. Никога не си го виждала.

— И защо?

— Не е съвсем твой тип. Доста е... Как да се изразя? Колоритен — Фей направи гримаса, докато го изричаше.

— Божичко, вече съм заинтригувана. Изгарям от нетърпение да се запозная с него.

— Повярвай ми — промърмори Фей, — определено би могла да потърпиш.

Докато търсеше къде да се намести на яркочервеното канапе във формата на устни, за кой ли път Фей погледна часовника си. Фотосеансът за коледното издание на списание „Ел“ за 1999 година трябваше да е започнал преди цял час — вече бе два часът.

— Къде е той? — попита тя изнервената модна редакторка, която се бе вкопчила в папката си така, като че ли животът ѝ зависеше от това. — Някой опита ли да му звънне?

— Ние трябва да минаваме през агенцията му, не ни е разрешено директно да се свързваме с него — отвърна момичето почти разплакано. — Казват, че е на пет минути.

— Откъде, от Нова Зеландия ли? — попита Фей. Изправи се и се протегна. — Надявам се да си е струвало чакането, когато дойде.

— О, Нат е фантастичен модел! — възкликна момичето, този път замечтано. — Винаги изглежда блестящо на снимките.

— Ако обаче все пак се появи, нали? — тросна се Фей и осъзна, че сарказмът ѝ не може да засегне жената, в чието лице някое село явно се бе лишило от местния си идиот. Прекоси залата към прозореца с изглед към задръстения от боклук канал откъм задната част на студиите. Два лебеда храбро се опитваха да си пробият път сред захвърлените кашони, кутии от напитки и някоя и друга случайна дреха.

Бяха изминали две години, откакто бе скъсала с Рич, и освен една-две необещаващи от самото начало връзки не бе имала никого

оттогава. Вече ѝ бе омръзнало да бъде сама.

Работата ѝ включваше покани за отварянето на всяка една врата на хладилник в града, но Фей копнееше за нормалността на това да си останеш с гаджето у дома и да си поръчате пица. Но не което и да е гадже: тя искаше някой, който да я привлича и да стимулира ума ѝ. Колкото и да бе тъжно, Рич не попадеше в нито една от двете категории.

Но все пак го бе понесъл доста добре, като се има предвид обявената вечна любов към нея.

Фей бе използвала вековната формула да разкараш някого, често предпочитана от онези, които искат да смекчат удара. Беше му казала, че има нужда от пауза, за да обмисли нещата. „Причината не е в теб, а в мен“, бе вметнала тя цитат от изтъркания сценарий как побезболезнено да биеш дузпата на някого. „Просто още не съм готова за сериозна връзка. Нуждая се от време да помисля.“

Тъгата бе помрачила кафявите му очи — Рич бе заприличал на кокер шпаньол, на когото са отнели кокала. Но единственият му отговор беше: „Уведоми ме, когато решиш какво искаш.“

Фей, разбира се, вече знаеше, но бе изчакала да измине цял месец, преди да му пише, че е стигнала до извода, че е по-добре да се разделят завинаги.

Не знам какво искам, а ти си прекадено добър и мил човек, за да те дърпам надолу с моята нерешителност и неспособност да се отдам. Ти си прекрасен човек, Рич, и зная, че ще намериш някого, който ще е съвършено подходящ за теб. Някой, изпълнен с обич, който не търси усложнения и ще ти предложи грижите и вниманието, които заслужаваш. За съжаление, в момента аз не съм способна на това.

Вярваше във всяка дума, която бе написала, но се запита дали винаги ще бъде неспособна на отдаденост. Омъжени приятелки ѝ бяха казвали „Когато срещнеш подходящия човек, ще разбереш“, но досега на Фей не ѝ се бе случвало. Беше попадала на мъже, към които изпитваше сексуално привличане, а и на двама-трима като Рич, чиято компания бе доста приятна за известно време. Но мъж, за когото да пожелае да се омъжи, да има деца и да седи с него на верандата на старини? Не можеше да си го представи.

Мислите ѝ бяха прекъснати от затръшването на врата, а после — от висок глас:

— Извинете ме за закъснението. Хайде да започваме представлението.

Тя се извърна и видя как Нат Финч захвърля коженото си яке върху един стол и целува по устата обзетата от благоговение модна редакторка. На живо бе дори още по-съкрушително красив, отколкото на снимките.

Висок около метър и осемдесет и шест, той имаше дълга до раменете тъмнокестенява, сресана назад по небрежен, но секси начин коса. С издяланата си челюст на герой на Милс и Бун представляваше внушителна фигура. Проблемът бе в това, че ясно го осъзнаваше.

Докато се движеше из стаята, Нат омагьоса, размекна и направи комплимент на всеки от присъстващите, докато закъснението му бе забравено. После насочи прожекторите към Фей. „Браво на вас! Направо сте уцелили в десетката с тази!“ Хвана я под ръка и се наклони към модната редакторка, за да покаже, че говори на нея. „Истинска красавица!“

Фей плесна ръката му и я отмести.

— Не съм ти никакъв шибан експонат! — тросна се тя. — И къде, по дяволите, се бави толкова? Накара ни всички да те чакаме цял час.

Модната редакторка пребледня и изчезна в една от съблекалните. За един кратък миг дори Нат изглеждаше объркан. Но бързо се съвзе:

— Ооо, тя била войнствена!

Фей се намръщи.

— Божичко, това било Д'Артанян. Чакам всеки момент да се плеснеш по бедрото и да скочиш на коня. — Отстъпи назад и се престори, че го разглежда по-внимателно. — Да, това обяснява и косата.

Той протегна ръка.

— Здравей, аз съм Нат. Запомни това име, по-късно ще ти се случи да го крециш. — Беше се ухилил до уши и се наслаждаваше как я дразни.

Тя не пое ръката, но си позволи лека усмивка, после му обърна гръб и се запъти към фотографа.

— Готови ли сме? Сигурна съм, че имаме и други неща за вършене.

Снимките бяха за каталога на един нов италиански дизайнер, специализиран в мъжкото облекло. Нат беше галеното дете на всички корифеи в модата и се бе появявал в широко отразяваните кампании на Гучи, Армани и Ралф Лорън. Фей бе ангажирана да го допълва, но ѝ бе трудно да постигне погледа на обожание, който се изискваше от нея.

— Гледай го така, сякаш си мислиш, че той е най-прекрасният мъж, когото някога си виждала — каза фотографът, докато се взираше през „Полароид“-а да провери светлината.

— Аз съм манекенка, а не носителка на „Оскар“ — промърмори тя.

— Забавна си. Това ми харесва — отбеляза Нат.

Два часа, три тоалета и няколко филма по-късно, докато фотографът обяви, че всичко е „тип-топ“.

— Благодаря — усмихна се лъчезарно Фей. Стараеше се да спечели благоволенieto на екипа и по такъв начин да си осигури други ангажименти. Втурна се да се преоблече.

Захвърли тоалета си върху една поставка за шапки в ъгъла на тясната стаичка, застана по сутиен и бикини и започна да избърсва дебелите слоеве фон дьо тен и сенки за очи, които я бяха превърнали в русалка с морен поглед. Усети някой зад себе си и като се извърна, видя Нат, небрежно облегнат на касата на вратата. Открито зяпаше гърдите ѝ.

— Изглеждаш страхотно на моменталните снимки. — Вдигна три от тях.

— Благодаря. — Фей протегна крак и бутна вратата така, че тя леко се затвори в лицето му. Намъкна се бързо в пуловера си, в случай че той отново се появи, и се усмихна на себе си. Нат бе арогантен, но тя го намираше смущаващо привлекателен. За разлика от многото „хубавички“ манекени, с които бе работила, той имаше привлекателен, не толкова префинен вид и поглед, който подканяше „веднага скачай в леглото ми“. Освен това бе един вид лошо момче, тип, който Фей обикновено избягваше, но сибирското състояние на любовния ѝ живот в момента я затрудняваше да му устои.

Когато се облече и махна с гребена лепкавия гел от косата си, тя се върна в студиото. Нат не се виждаше никъде и асистентите се бяха възвърнали към привичното си отпуснато и „смъркащо“ състояние. Едва вдигнаха поглед, когато им каза „довиждане“.

Отвън слънцето блестеше, но денят бе хладен и духаше силен вятър. Фей загърна палтото си от изкуствена кожа плътно около себе си и се отправи към станцията на метрото. Докато завиваше, откъм страничната уличка, където се намиреше студиото, чу клаксон. Не му обърна внимание, но щом стана по-настойчив, се извърна.

Нат караше привличащ вниманието астън мартин, зелен като цвета на британските състезателни коли, и носеше шапка за бейзбол с „69“ отпред.

— Здравей отново — надвика той шума на двигателя. — Искаш ли да те закарам?

— Не, благодаря. — Отчаяно й се щеше да скочи в колата. — Ще се прибера с метрото.

Нат изключи двигателя.

— Къде живееш?

— В една къща — желанието й бе да прозвучи саркастично, но излезе по-твърдо, отколкото възнамеряваше.

Той сбърчи вежди.

— Винаги ли си толкова недружелюбна?

Тя стисна устни, но в погледа й играеше весело пламъче.

— Само към мъже, които ме карат да чакам повече от час.

— Да-а, извинявай за това. Трябваше да свърша някои неща. Хайде, скачай вътре. Не хапя.

Фей размисли над възможностите. Можеше да се добере до вкъщи с претъпканото мръсно метро или можеше да позволи на този поразително хубав мъж да я закара с впечатляващата си кола. Труден избор.

— Добре — каза тя и отвори вратата. — Но е на юг от реката.

— Не се тревожи, нося си паспорта в жабката — ухили се Нат и закопча колана й. Тя примижа на слабото следобедно слънце; той бръкна в джоба отстрани на вратата и й подаде чифт слънчеви очила с розови стъкла.

— Сигурна съм, че приятелката ти ще бъде очарована да разбере, че раздават вещите й — каза Фей, докато ги наместваше на носа си.

— Нямам приятелка. На сестра ми са.

Докато спираха и тръгнаха в натовареното движение, Фей научи, че той е на двацет и осем години и е от Тънбридж в Кент, където все

още живееха родителите му. Сестра му бе на дваайсет и пет и работеше като гримьорка в телевизия „Гранада“.

Нат притежаваше едностаян апартамент в сърцето на Ковънт Гардън, но не ходеше там често заради пътуванията, свързани с ангажиментите му като модел. Имаше договор с изключително влиятелната агенция „Гуру“ и не оставаше и капка съмнение, че печели десет пъти повече от Фей. Колата го потвърждаваше.

Докато караха по главния път през Ийст Шийн, Фей му даваше указания как да стигне до къщата на майка ѝ и му благодари за толкова голямото отклонение. Той сви рамене.

— Направих го, защото те харесвам.

Фей не беше сигурна как да реагира, после отметна глава назад и се разсмя.

— Е, определено си директен.

Озоваха се на улицата на майка ѝ и тя направи жест да спрат пред номер трийсет. Нат угаси двигателя и се усмихна.

— Тогава какво ще кажеш?

— За кое? — Сега топката определено беше в нейното поле.

— За теб и мен — да бъдем заедно.

— Истински Марвин Гей — отвърна Фей подигравателно и затършува в чантата си за ключовете. Погледна го право в лицето. — За да ме спечелиш, е нужно повече от едно возене до вкъщи.

— Тогава какво ще кажеш за вечеря? — попита той, докато погледът му я разсъбличаше. — Наистина те харесвам, но освен това ме караш да се смея. Хубаво би било да направим нещо извън работата.

Фей слезе от колата и приглади палтото си. Що се отнасяше до нея, можеше да каже „не“ в името на достойнството и после да прекара дни наред да убеждава самата себе си, че е взела правилното решение, или да каже „да“ и да отиде на среща с мъж, когото намираще необичайно секси.

Достойнството не те топли през нощта, помисли си тя.

— Добре, вечеря. — Подаде му една от визитните картички, които бе напечатала на машината на гара Кингс Крос. Той я взе.

— Страхотно. Заминавам утре да снимам за един календар за две седмици, но ще се обадя веднага щом се върна.

Фей подозираше, че напълно ще я забрави.

В действителност изминаха четири седмици, преди Нат да се накани да ѝ се обади, и тя почти се бе отказала да чака. Когато го направи, бе изпълнен с обезоръжаващо съжаление и обвини претоварения си график за отлагането.

Първата им среща бе на вечеря в „Айви“ — най-престижния лондонски ресторант, където винаги можеха да се видят много знаменитости. Беше впечатляващо, че Нат успя да резервира маса, без да предупреди предварително, а това несъмнено бе показател за положението, което дадена личност понастоящем заемаше в обществото. Фей беше представена на редица хора, които се отбиваха да поздравят, и трябваше да признае, че бе ослепителна и забавна вечер.

Основната тема за разговор на Нат беше самият той, но от време на време бе остроумен, хипнотизиращо красив и плати сметката, без да му мигне окото.

Направи слаб опит да я склони да отиде в апартамента му, но когато тя отказа, поръча такси за своя сметка да я откара у дома.

На втората среща ходиха на кино, понеже Фей бе настояла да видят най-новия интелектуален чуждестранен филм със субтитри. Когато филмът достигна до изтръгващата сълзи кулминация, тя се извърна да провери реакцията на Нат и установи, че спи дълбоко. След това направо се бе прибрала.

На третата среща долови, че Нат си е наумил нещо, и доста ясно се досещаше какво може да е то. Явно не бе свикнал жените дълго да устояват на очебийното му обаяние.

— Има ли някакъв шанс да се изучаваме тази нощ? — попита той, докато ядяха ордъвъра си в тих италиански ресторант в Сохо. Една жена на съседната маса се задави с аспержите си.

Фей вдигна вежди.

— Може би. Ако слушаш. — Тя предизвикателно облиза бучка масло от показалеца си.

Нат опря лакти на масата и се наведе към нея:

— Съжалявам, но ще трябва да се примириш с „не“. Наистина възнамерявам да бъда много непослушен.

Фей усети коляното му, притиснато към крака ѝ. Похотта я замая. Знаеше, че ако не правят секс тази нощ, всичко щеше да свърши. Нат

не бе от типа мъже, които уважават жената, че отказва: просто щеше да свие рамене и да си намери някоя по-отстъпчива.

Освен това Фей установи, че все повече я дразнят книгите „как да си помогнеш сам“, поглъщани толкова жадно от приятелките ѝ. Как да си намерим мъж. Как да задържим мъжа. Как да си върнем любимия. Всички те бяха пълни с „правила“ за срещи, като най-противното от тях беше онова, което определяше колко срещи трябва да има, преди да правиш секс. Фей никога не го допускаше при първа среща, но после решението ѝ се определяше в зависимост от партньора и никой американски „експерт“ нямаше да промени това. Бе установила, че при неженените мъже не съществуват такива правила. Бяха доволни да преспят с когото си поискат, когато си поискат, без никакво последващо извиване на ръце или вина.

— Мисля — прошепна тя, за да не може жената с аспержите да я чуе, — че трябва да си изядем основното ястие и да се върнем у вас за десерта.

След половин час те влизаха във фойето на блока на Нат, точно срещу покрития пасаж на Ковънт Гардън.

— Добър вечер, господин Финч — портиерът кимна към Фей, — мадам.

— Добър вечер. — Запита се колко ли жени бе видял да влизат и излизат с Нат. Вмъкна се в асансьора.

В мига, в който вратата се затвори, Нат я притисна към хромираната стена с такава сила, че не би могла да го отблъсне, ако пожелае, но тя и не желаше. Докато стигнат до четвъртия етаж, ръката му беше в блузата ѝ и положението се нагорещяваше. Когато вратата се отвори, етажът бе пуст, което спести на Фей изчервяването, докато набързо си оправяше сутиена.

Нат сграбчи ръката ѝ и я повлече по коридора към врата с номер 45, където спря и затършува за ключовете си.

Щом отвори, я целуна по ухото и прошепна: „Ще ти изтече мозъкът от чукане.“

Три часа по-късно мозъкът ѝ все още си бе на мястото, но нямаше съмнение, че Нат е поразителен и относително всеотдаен любовник. Кожата ѝ все още вибрираше. Лежеше по гръб и разглеждаше спалнята му. Беше категорично мъжка, със сиви стени и преграда от тухли и стъкло, която я отделяше от съседната баня.

Леглото бе двойно, с ленени чаршафи, които издаваха изненадващо добър вкус, и черна постелка от изкуствена кожа, поставена в долната част. Над леглото бе окачена огромна снимка на Нат от кампанията на „Гучи“ през изминалия сезон. Сега, докато лежеше отпуснат и свит до нея, тя трябваше да признае, че голата му плът бе даже още по-примамлива.

Нат отвори очи и срещна погледа ѝ.

— Не можеш да повярваш на късмета си, нали? — пошегува се той.

— Точно обратното... — Фей се прозина. — Не съм особено впечатлена от цялото представление.

Нат се подпря на лакът.

— Сарказмът ти ми допада. Свикнал съм жените да пърхат около мен.

— Така ли? — придоби изненадан вид тя. Отметна чаршафа, прехвърли крака през леглото и стъпи на студения дървен под.

— Зовът на природата? — попита той.

— Не. Зовът на дома. Имам да правя хиляди неща. — Фей обиколи стаята, докато събираше дрехите си.

Той погледна часовника си.

— Я стига, скачай обратно и ще те убедя да останеш.

— Съжалявам, но ще трябва да се примириш с „не“ — отвърна тя. — Утре имам много работа, така че се налага да се прибера. Моля те, би ли ми поръчал такси?

В интерес на истината не би предпочела да направи нищо друго, освен да се хвърли в леглото за още един страстен сеанс: недвусмисленият животински магнетизъм на този мъж почти я замайваше. Но ако имаше нещо, което Фей бе научила за мъже като Нат, то бе да не изглежда прекалено въодушевена в началото. Не беше сигурна дали отново ще го види, но престореното ѝ нежелание да остане можеше да укрепи шансовете ѝ. Вярваше, че гадното копеле не съществува като обособена категория. Всичко зависи от това, докъде ще им позволиш да стигнат. Копелето за една жена можеше да бъде пухкавата играчка на друга.

Същото беше и с Фей. Някои мъже предизвикваха най-лошото у нея не защото го заслужаваха, а защото ѝ позволяваха да стигне твърде далеч. Тя искрено вярваше, че някъде там съществува единственият:

мъжът, който щеше да извади най-добрите ѝ страни, като едновременно ѝ даде да разбере, че няма да търпи никакво лошо поведение. Всичко се отнася до откриването и поддържането на деликатното равновесие на волята.

Разбираше, че каквато и да било връзка с Нат нямаше да бъде нещо повече от повърхностно забавление, но докато продължаваше, щеше да е приятно.

Докато миеше лицето си в банята, го чу да поръчва такси, отново за своя сметка. Поне не е скръндза, помисли си тя.

Щом се върна в спалнята, взе чантата си от нощното шкафче и се обърна да го погледне. Лежеше с ръце зад главата си и просто чакаше да го схрускаш.

— Отивам да си поговоря с портиера, докато дойде таксито — каза Фей. — Благодаря, че го поръча.

— Няма защо. Това е най-малкото, което мога да направя — с нищо не показва, че възнамерява да каже още нещо.

— Добре тогава, до скоро — махна му тя и си тръгна.

Господи, помисли си, прозвучах като героиня на скапана сапунена опера. Но бе твърдо решена да не допуска лепкавите от неловкост моменти, в които да чака Нат да предложи следваща среща. Той имаше телефонния ѝ номер, така че, ако искаше, можеше да се обади. Ако.

Десет дни по-късно Фей бе намислила да изгледа повторението на „Само откачените бачкат“ с майка си. Беше взела твърдото решение да започне здраво да пести, за да си купи пропуск за излизане оттук, та било и в тясно студио в центъра на Лондон. Докато мажеше препечена филийка с нискокалоричен маргарин, тя влезе в дневната, където Алис се бе потопила в „Емърдейл“, и потъна в канапето до нея. Телефонът иззвъня. Фей взе безжичната слушалка, надигна се и излезе от стаята.

— Ало?

— Здравей, аз съм.

Тя незабавно разбра кой се обажда, но нямаше никакво намерение да му доставя удоволствието веднага да го познае.

— Извинете, за кой „аз“ става дума?

Той въздъхна с леко нетърпение.

— Нат.

— А, здравей — каза Фей небрежно. За нейно недоволство сърцето ѝ се разтуптя. — Как си?

— Добре — отвърна той с ентузиазъм. — Скъсвам се от работа, иначе щях да се обадя по-рано.

— Не се безпокой. Самата аз бях страхотно заета. — Ако се брой раздаването на безплатни шоколадови бонбони на изложбата „Идеален дом“, помисли си мрачно.

— Bravo! — ентузиазмът му звучеше непресторено. — В кои кампании участва?

— Е, в това-онова — отвърна тя. — Честно казано, адски ме отегчава да говоря за тези неща.

— Да-а, и мен също — отвърна Нат неубедително. — Виж, обаждам се да попитам дали искаш да дойдеш с мен на премиерата на един нов филм утре вечер.

— На кой филм?

— Нямам представа. Просто агентът ми смята, че за мен ще е добре да бъда забелязан там.

Какъв еснаф, помисли тя. Но много секси.

— Хубаво, защо не?

Премиерата на най-новия филм на Мартин Скорсезе бе първата от няколкото им публични появи и благодарение на статуса на Нат Фей се видя спомената в колоните за светски събития на няколко вестника през следващите месеци.

За нея вниманието на пресата бе нещо ново и не си правеше никакви илюзии, че някой би се заинтересувал от особата ѝ, ако не бе увиснала на ръката на Нат. Но то определено подпомогна собствената ѝ кариера: заляха я предложения за участие в каталози и списания. Най-важното бе, че успя да хване предпоследния влак и да се снима за изключително влиятелното списание „Кутюр“, където се бе запознала с Адам.

Моделът на срещите ѝ с Нат бе винаги един и същ: той изпращаше кола за нея, чакаше я във файето на блока си, после отиваха на съответната филмова премиера или тържество по откриване, където следваше да присъстват вечерта. После се връщаха в апартамента му за малко умопомрачителен секс. Понякога тя оставаше за през нощта, а един-два пъти дори се бяха разходили до близкото

кафене за кафе и кроасани, докато четяха вестниците на практика в мълчание.

Според нея делничните неща, които двойките вършеха заедно, бяха от такова значение, от каквото и вълнуващите, ако не и повече. Не беше трудно да се разбира с Нат, когато разпъваха сергията на претъпкани обществени събития и пиеха от безплатния алкохол, но ѝ бе ясно, че изпитанието ще бъде прекарването на един спокоен уикенд с него в провинцията или пък да си останат у дома да гледат видео.

Фей го намираще все по-отегчителен, освен в спалнята. Разговорите им рядко се отклоняваха от него самия или от любимия му футболен клуб „Фулъм“, а интересът му към нейния живот бе микроскопичен. Беше ясно, че е свикнал хората да правят усилието да общуват с него заради външния му вид, но той почти не си даваше труда да им върне вниманието.

За известно време ѝ изнасяше „връзката“ им да се свежда до разкарване по шумни места, после до връщане в апартамента, където разменяха грухтене в леглото, но накрая, противно на разума, се хвана да си задава въпроса дали тя би могла да бъде тази, която би го променила.

Фей разбираше, че една от най-големите слабости на женската половина от човечеството е копнежът да бъде обичана, независимо колко подходящ би се оказал мъжът. И колкото и да се съпротивляваше, тя не бе изключение.

Като всеки човек изпитваше някаква несигурност, която се проявяваше в желанието да бъде толкова остроумна, интересна и различна от всички останали, че никое гадже да не може да понесе да бъде без нея. Някой психолог би казал, че това се корени във факта, че е била изоставена от баща си, преди да се роди, но Фей никога не бе ходила на терапия да се увери.

В опит да постави връзката им на по-нормална основа тя беше поканила Нат на вечеря в ресторант, за да го запознае с Адам, и бе обяснила недвусмислено, че единствената причина той да присъства, е влиятелното му положение в „Кутюр“.

Вечерята се оказа пълна катастрофа, отчасти защото Нат се появи с час и половина закъснение. Ако Фей и Адам бяха планирали да прекарат вечерта сами, щеше да им бъде приятно, но в този случай непрекъснато поглеждаха часовниците си и хвърляха погледи към

вратата всеки път, когато се отвореше. Да закъснее, без да се обади, бе нещо присъщо на такъв егоцентрик: Нат не би могъл да направи впечатление с личностните си качества, затова постави отличителното си клеймо върху вечерта, като ги накара да чакат.

— Надявам се, когато дойде, да си е струвало — промърмори Адам, като подхвана второто хлебче, — макар че, ако прилича на повечето мъже модели, които познавам, силно се съмнявам в това.

Нат не наруши традицията и до последната подробност се оказа толкова разочароващ, колкото Адам си бе мислил. Върхът на сладоледа беше, когато разказа някаква случка за един манекен гей и употреби думите „червей“ и „мошеник“.

След тази вечер изминаха две седмици, през които Фей нито го чу, нито го видя. Гордостта я възпираше да му се обади, макар че няколко пъти бе на границата да го стори.

Преглеждаше ежедневните колони за светски събития във вестниците, дано ѝ подсказат къде се намира, и копнееше отсъствието му да се дължи на дългосрочен ангажимент в чужбина. Но разбираше, че дори в такъв случай за него не би било трудно да се обади и да ѝ обясни. На няколко пъти се спря върху мисълта, че може да ѝ изневерява, но тъй като никога не бяха обсъждали сериозно състоянието или постоянството на връзката им, тя дори не бе сигурна дали той изобщо я смята за свое гадже.

За Фей бе необичайно да се чувства толкова емоционално нестабилна, но го приписа по-скоро на неопределеността на положението, отколкото на някакви дълбоки чувства към Нат.

Когато мълчанието навлезе в третата си седмица, той се обади като гръм от ясно небе и я покани на тържеството по случай пускането на пазара на последния албум на най-новата момичешка група — „Минке“. Следваха обичайната си програма и се озоваха в апартамента на Нат, където той компенсира липсата си на умение да води разговор с особено страстен секс.

Докато преглеждаше пресата на следващия ден, тя видя снимка на пристигането им на тържеството, направена от Найджъл Демпстър в Дейли Мейл, както и в „Дневник на лондончанина“ в Ивнинг Стандарт. В резултат на това към агенцията ѝ се обърнаха с нова купчина предложения за работа.

Една вечер Фей киснеше във ваната, докато майка ѝ гледаше телевизия на долния етаж, и размишляваше върху отношенията си с Нат. Макар да не бе сигурна в перспективата на бъдещето им, почувства достатъчно оптимизъм да се опита да ги придвижи напред, та дори и на милиметър. Ще предложи да заминем за уикенда, мислеше тя, или пък може да прекараме съботата и неделята у дома му и да видим как ще потръгне.

На следващата сутрин тя стана рано и се отправи на снимки за един каталог в Северен Лондон, като си отбеляза наум да му се обади вечерта.

Докато хапваше нещо за обяд между смяната на тоалетите, тя взе днешния брой на „Стандарт“. Отхапа от франзелата със сирене бри и домати и лениво прехвърли страниците, като обръщаше внимание единствено на заглавията. Когато стигна до дванайсетата, залъкът заседна в гърлото ѝ и челюстта ѝ увисна.

Там, пред нея, имаше снимка на Нат под ръка с изумителна червенокоска. Текстът отдолу гласеше:

„Снощи топ моделът Нат Финч се забавлява из града заедно с изгряващата филмова звезда Джейд Броган.“

Ето как разбра, че всичко между тях е свършило.

ПЕТЪК, 28 ЮНИ 2002 Г., 15,10

Тони Хокинс стоеше пред рецепцията и разглеждаше богато украсения таван, докато нетърпеливият Марк вземаше ключа.

Тони не беше молил да го прави, но притежаваше авторитетен вид, който караше околните да изгарят от желание да скачат през обръчи заради него. Според школата на Клинт Истууд за начина на мислене, „по-малко, но по-качествено“, той бе самото доказателство, че онова, което не казваш, се оказва по-ефективно.

Като безскрупулен бизнесмен на Тони се бе случвало много пъти да седи на масата за конференции, без да казва нищо, просто да повдигне вежди или да стисне устни от време на време. Мълчанието му бе причинило беди на мнозина, които избързваха да предложат повече, отколкото бяха възнамерявали в сделката, но това никога не го притесняваше. Можеше да запази мълчание толкова дълго, колкото му бе необходимо, за да получи каквото иска.

Сърдечната прегръдка, която току-що бе разменил с Марк на стъпалата пред хотела, беше първата от близо две години и Тони бе изненадан от дълбочината на чувството, което тя бе разбудила у него. Изпитваше голяма обич към по-малкия си брат.

Откакто се бе преместил в Ню Йорк, поддържаха връзка с редки имейли, но Марк бе толкова потънал в новата си работа, че бе устоял на предложението на Тони да му плати пътя и да се видят. На свой ред Тони бе прекалено зает в Ню Йорк, за да намине у дома.

Отначало бе заминал там да работи в една банка, но сега беше председател на „Джем“, най-големия производител на спортно облекло в света. Това бе облекло за жертви на модата и можеха да го видят само мъртъв в него, но бе назначен заради своя нюх и самостоятелно беше направил бизнеса печеливш.

Бяха му необходими три седмици работа по шестнайсет часа на ден, за да освободи достатъчно място в трескавата си програма за пътуването до Европа, но беше доволен, че успя. Животът в Ню Йорк бе жизнерадостен и авангарден, но беше напрегнат и изпълнен със

снобизъм. Трябваше да живееш в съответния квартал, да имаш съответните приятели, да носиш съответните дрехи, и да посещаваш спортната зала с монотонна точност. В противен случай не се вписваш. А ако се случи да те видят из града през някой уикенд между април и ноември, започваха да те смятат за най-низшия от низшите в средите на онези, които мигрираха към Хамптънс всеки четвъртък по обяд.

Тони вярваше, че европейците нямат какво да доказват в културата на стила на живот, затова бяха много по-освободени и се носеха по общественото течение. Бе десет години по-голям от Марк, който бе „изненада“ за родителите им, когато почти бяха загубили надеждата да заченат повече деца, и по-малкият му брат бе одрал кожата на баща им, Дерек, с откритото си лице, лешниковите очи и щръкналата светлокестенява коса. Тони приличаше на майка им, Джийн: с тъмнокестенява коса — естествения ѝ цвят — и виолетовосини очи; освен това бе наследил по-слабото ѝ, лисиче лице. Най-поразителното от всичко бе ръстът му от метър и деветдесет спрямо този от метър и седемдесет и пет на Марк.

Поради разликата във възрастта взаимоотношенията им винаги бяха като между ученик и наставник и той закриляше по-малкия си брат. Различните им характери също оказваха влияние — напористият Тони несъзнателно доминираше над по-отстъпчивия Марк през по-голямата част от живота му. Чак когато заживяха разделени, Марк успя да развие по-голяма независимост и започна сам да взема решенията в живота си.

Но въпреки че бе станал по-самостоятелен, Марк все още трепереше от мисълта да съобщи на Тони за предстоящия си брак. Макар брат му да знаеше, че ходи с някоя, не бе задавал много въпроси за Фей, като предпочиташе по време на кратките им разговори или имейли да говорят за родителите си или за възходящата кариера на Марк.

Но Марк си знаеше, че щом гаджето се превърне във възможна съпруга, Тони нямаше да се въздържа да не зададе най-различни въпроси, с цел да разбере дали по-малкият му брат е взел правилното решение.

Естествено, когато бе получил по електронната поща дългото писмо с новината, Тони се беше обадил незабавно. Но вместо да изрази съмнения, той бе очарован и каза на изненадания Марк именно

това, като добави, че изгаря от нетърпение да се запознае с бъдещата си снаха.

По-късно същата нощ обаче вроденият му песимизъм бе надделял, особено защото Марк и Фей ходеха само от около година. Без да сподели подозренията си с брат си, той бе решил да поговори с майка си.

— Здравей, мамо, страхотни новини от Марк — каза той.

— Да, нали? — Реакцията ѝ май беше вяла за жена, която отчаяно мечтаеше поне един от синовете ѝ да свие гнездо.

— Не звучиш много ентузиазирано.

Тя прочисти гърло.

— О, не че не я харесвам — всъщност изглежда приятно момиче. Просто разликата между нея и Марк е от небето до земята. Тя е небето и подозирам, че скоро ще отлети, ако ме разбираш.

Коментарът го бе заинтригувал и се запита какво ли ще си помисли за Фей, като се срещнат, дали ще я одобри.

Това бе основният проблем на Тони: арогантността му. Или поне така му бяха казвали много от бившите му приятелки, особено онези, които бе зарязал. Любимата му забележка идваше от жена, с която се бе срещал неангажиращо в продължение на месец-два, преди да реши, че тя е прекалено ексцентрична. „Никога няма да намериш друга като мен“, се бе нацупила тя. „И слава богу“, беше промърморил той под носа си, докато я извеждаше през вратата.

Марк прекъсна мълчаливите възпоминания на Тони.

— Ето ти ключа, има няколко факса и две писма за теб. — Той му ги подаде. — Можеш да напуснеш Ню Йорк, но не и да избягаш от работата, а?

— Със сигурност. — Тони направи гримаса. — Но те уверявам, че повечето от тях ще се озоват в кошчето за боклук след няколко минути.

— Качвай се, портиерът ще те последва с багажа.

— Благодаря, братко. — Тони отново го прегърна. — Толкова се радвам да те видя. Между другото, изглеждаш страхотно.

— Това прави любовта с нас! — Цялото лице на Марк се озари. — Очаквам с нетърпение да те запозная с Фей. Няма да повярваш какъв късметлия съм.

Зависи, помисли си Тони, но — както винаги в деликатна ситуация — запази мълчание. Искаше да се въоръжи с всички факти, преди да дава преценки, затова само се усмихна насърчително.

— Кога ще се запозная с нея?

Марк се изчерви.

— Е, като дан към традицията тази вечер няма да сме в една стая, така че няма да я видя до вечерята и се съмнявам дали и ти ще я видиш дотогава. — Отстъпи крачка назад и огледа брат си. — Ако ти се вечеря, разбира се, бях забравил часовата разлика.

Тони поклати глава.

— Не. Летях до Лондон миналия уикенд, но не исках мама и татко да разберат, а знаех, че ще си затънал до гуша във всичко това... — той направи широк жест с ръка — така че не си дадох труда да се обадя, за да се срещнем.

— О! — Марк изглеждаше озадачен. — В командировка ли беше? — гласът му едва се долавяше.

Тони се огледа да провери дали някой би могъл да ги чуе.

— Във връзка с Мелиса.

Изражението на Марк бавно изрази разбиране.

— Брей! Нищо чудно, че искаш да го държиш в тайна от Тюхчовците — каза той, като използва галеното име за родителите им.

— Точно така. Последното, което ми трябваше, е мама да се вайка за мен на сватбата ти. — Внезапно се ухили. — Освен ако сълзите ѝ не са от радост да те види как надяваш хомота.

— И какво е състоянието на нещата тогава?

Лицето на Тони се помрачи.

— Ами след всичките тези години, в които и двамата избягвахме въпроса, тя най-сетне поиска развод. — Той вдигна пликите, които Марк му бе подал. — Подозирам, че единият съдържа решението на съда.

— Съжалявам, приятелю. Сигурно е тежко да дойдеш на моята сватба точно когато собственият ти брак приключва.

— Ни най-малко — сви рамене Тони. — Напоследък рядко се сещам за нея. Видях я в кантората на адвокатата преди няколко дни и ми се стори съвсем чужд човек.

Когато бе на осем години, Марк се забавляваше, като гледаше как приятелките на Тони минават и заминават. На петнайсет гледаше

завистливо, когато двайсет и пет годишният Тони, вече преместил се в Лондон и започнал да печели повече, от време на време си идваше у дома за неделен обяд с поредица жени, които нямаше да изглеждат зле на корицата на списание „Вог“. Нито една не бе извадила късмета да ги посети повторно, докато на сцената не се появи двайсет и три годишната гримьорка Мелиса.

От мига, в който Тони за първи път я доведе у тях, Марк бе омагьосан от красотата ѝ. Беше изящна, съвсем като порцеланова кукла, която може да се разпадне в неумели ръце. Мастиленочерната ѝ коса бе оформена в къса прическа, която привличаше вниманието към огромните ѝ зелени очи, и говореше тихо, но леко пискливо, като малко дете.

За тромавия, неопитен Марк тя бе възплъщение на женствеността и му се искаше да я завие в памук и да я пази. За щастие, Мелиса явно упражняваше същото въздействие върху Тони, който щедро я обсипваше с внимание и подаръци.

Джийн обожаваше Мелиса, защото бе тиха, скромна и явно предана на Тони.

— Никога няма да имаме проблеми с нея — каза тя на Дерек след първото ѝ посещение. След второто едва успяваше да овладее възбудата си, докато пророкуваше, че току-що са видели бъдещата си снаха.

Оказа се права.

След шест месеца Тони отново бе довел Мелиса у дома да обявят годежа си. Подписването, състояло се в гражданската служба на Челен, бе последвано от прием в „Уолдорф“ и бе мечтаното от медиите съчетание на света на модата и бизнеса. Тони и Мелиса бяха една от най-горещо коментираните двойки в града и не след дълго се вместиха в мечтата за „голяма къща в провинцията“ и апартамент в Лондон.

Мелиса премина на половин работен ден и поемаше само ангажименти в Лондон, за да могат с Тони да бъдат по-често заедно. След две години изглеждаха по-влюбени от всякога. Тогава, един уикенд през лятото на 1998 година, когато Марк и Кейт бяха дошли в Саутхемптън от Лондон, Джийн и Дерек получиха обаждане, което гласеше, че Тони е на път към тях.

Джийн едва сдържаше вълнението си:

— Не иска да ми го съобщи по телефона, но имам силното подозрение, че Мелиса може да е бременна! Догодина може да сме баба и дядо!

По-късно същата вечер, когато Тони влезе, Марк моментално разбра, че нещо абсолютно не е наред. Лицето на брат му бе придобило цвета на алабастр, а очите му бяха зачервени от тънки венички, причинени от недоспиване. Изглеждаше толкова съкрушен, че дори Джийн не проговори.

— Няма лесни начини да се съобщи това. — Тони се втренчи във венчалната халка, която въртеше на пръста си. — Мелиса и аз ще вървим всеки по своя път.

Марк, родителите му и Кейт седяха неподвижни; наподобяваха опитни играчи на покер с лишени от емоции лица. Ридание наруши тишината.

— Какво искаш да кажеш? — Джийн бе задавала този въпрос толкова много пъти, когато ѝ съобщаваха лоши новини, като че ли по някакъв начин при повторно запитване щяха да ѝ обяснят, че просто е станала някаква грешка.

— Всичко е свършено, мамо — каза той тихо. — Тя ме напусна.

— Защо, сине? — Дерек беше прегърнал сега неутешимата Джийн, но бе запазил спокойствие.

Тони седна на кухненската маса и потърка очи.

— Явно е продължавало доста време, но предполагам, че не съм обърнал внимание на признаците.

Марк стрелна с поглед Кейт и прочисти гърло.

— Има ли... — той се поколеба — някой друг?

— Да — гласът на брат му бе твърд. — Очевидно той не работи толкова, колкото аз, и ѝ дава повече любов и внимание.

— Кой е той? — попита Дерек.

— Някакъв тип от близката спортна зала. Оказва се, че я тренирал и в нещо друго, освен гимнастика — не можа да прикрие горчивината в гласа си.

— Малката крава — Джийн бе престанала да плаче и намери сили да заговори. — Дали не си мисли, че хубавите къщи, колите и дизайнерските тоалети растат по дърветата? Някой трябва да се труди здравата, за да плаща всичко това.

Тони я потупа по ръката.

— Знам, че ми мислиш доброто, мамо, но вероятно прекарвам повече време на работа, отколкото би трябвало. Това е отвратителен навик и определено не помага в брака.

— О, значи е твоя вината, че е хукнала при друг мъж, така ли? — попита Джийн невярващо.

Тони въздъхна.

— Не, мамо, разбира се, че не е. — Той разтри гърбицата на носа си с показалец. — Но наистина приемам, че съм я пренебрегвал емоционално. Тя се опита да ме предупреди на няколко пъти, а аз просто си продължих да работя, да работя, да работя... — гласът му затихна и Тони се втренчи в масата.

Всички потънаха в мълчание. После Марк заговори:

— Къде е тя сега?

— В апартамента в Лондон, събира си нещата. Възнамерява за известно време да наеме стая с една приятелка.

Няколко часа по-късно, когато Джийн и Дерек си бяха легнали, а Кейт се наслаждаваше на ваната, Марк и Тони се бяха събрали в кабинета на баща си да пийнат по бренди.

— Как разбра, че Мелиса се среща с някой друг? — попита Марк, докато палеше цигарата на брат си.

— Само между нас?

Марк кимна.

— Абсолютно.

Тони протегна крака пред себе си, облегна се назад и се втренчи в тавана.

— Понякога получаваеш прозрения за тези неща. Моето дойде, когато един ден се прибрах по-рано от обикновено и тя се върна от тренировки с грим.

— И това е необичайно?

— Точно така. Мелиса никога не носеше грим на тренировки, затова допуснах, че го прави, за да впечатли някого там. — Той изтръска цигарата си в пепелника.

— И после какво?

Тони дръпна от цигарата и присви очи срещу дима, когато го изпусна.

— Отидох на работа както обикновено, после си взех свободен следобед и се появих в салона без предупреждение.

Очите на Марк се разшириха, но не каза нищо.

— Бяха в бара, държаха се за ръце — завърши брат му безизразно.

— Това ли е всичко?

— Беше достатъчно — каза Тони. — Когато ме видяха, скочиха и се разделиха. Веднага щом се прибрахме у дома, тя си призна всичко... заяви, че е влюбена в него... — гласът му затихна.

Марк хвана ръката на брат си и я стисна.

— Толкова съжалявам... Наистина си мислех, че вие двамата сте заедно завинаги. — Пусна ръката му и отново седна. — Сигурен ли си, че няма начин нещата да се оправят?

Тони се усмихна тъжно.

— Не. Предложих го. Казах, че ще се опитам да простя и да забравя... но тя настоява, че всичко е свършено.

Следващия половин час двамата прекараха в полумрак, докато Тони мълчаливо ронеше сълзи, а Марк го утешаваше.

Това бе първият път, когато видя брат си да плаче.

ПЕТЪК, 28 ЮНИ 2002 Г., 15,12

— Татко и мама пристигнаха ли вече? — попита Тони в безстрашен опит да отклони темата от неизбежния си развод.

Марк изглеждаше облекчен, защото искаше да говори за друго.

— Не. Не ги очаквам още няколко часа, защото мама иска да спрат в някое и друго живописно селце. Но Кейт е тук.

— Твоята Кейт? — изумлението на Тони бе неподправено.

— Е, вече не е моя, но да, същата — на Марк му стана неудобно.

— Знам, че изглежда малко странно, но с Фей поканихме на сватбата по две от бившите си гаджета. Джена също ще дойде.

Тони отметна глава назад и зарева от смях.

— Пусто да остане, искаш да водиш опасен живот, а? Никога не бих допуснал някоя от бившите ми и на крачка до друга. Може да си разменят информация.

— Всичко ще бъде наред. — Ала Марк май изобщо не беше убеден в това. — Кейт е довела новото си гадже, а Джена никога не би създала проблеми.

Тони хвърли поглед към часовника си, докато лениво подхвърляше ключовете във въздуха и ги хващаше.

— Точно така! Мисля да подремна. Чувствам се малко разнебитен от изминалите няколко дни.

— Е, ако не те видим на вечеря, ще те разбере — кимна Марк.

— Да пропусна вечерята? — ужаси се Тони. — Да не си полудял? Щом ще присъстват всичките тези бивши, сигурен съм, че ще е най-хубавата вечер, която някога съм прекарвал.

Малко след осем, блестящ в лъскавия си аквамаринен костюм, Адам бе първият, който слезе в библиотеката за едно питие преди вечерята. Подпря се на лакът върху пищно украсената камина, загледа се в окачения над нея маслен портрет на меланхоличен, приличащ на крал Чарлз шпаньол и зачака.

Стаята направо бе излязла от историята с махагоновата ламперия и неравния паркет на пода, изтъркан от стотици години употреба.

Прясно боядисаният бял таван бе очертан от пищни корнизи, а прозорците с оловна дограма гледаха към градините отзад.

— Шампанско, сър? — появи се келнер с бутилка вино и не за първи път през този ден Адам се запита колко ли струва всичко това.

Фей му бе казала, че родителите на Марк са понесли по-голямата тежест като подарък за „щастливата двойка“, но не цената толкова го безпокоеше, а разхищението за един брак, който, той бе убеден в това, нямаше да бъде траен.

Адам общуваше с Фей едва от няколко години, но прекарваха много време заедно и си приличаха — и двамата търсеха внимание, притежаваха язвително чувство за хумор и бързо им доскучаваше.

Знаеше, че новите неща, свързани със сватбата, засега владееха интереса на Фей — нейната малка пиеса, в която тя бе главната героиня. Но след като прожекторите угаснеха и всички напуснеха Шатото, за да продължат живота си, Адам смяташе, че тя ще се отегчи от Марк. Можеше да изминат седмици, месеци, дори година, но той беше сигурен, че това ще стане.

Адам може и да не беше експерт по жените като любовници, но във Фей бе разпознал собствената си майка. Тя също бе арогантна, предизвикателна жена. Баща му беше приятен човек, който ѝ бе разрешил да взема всички решения просто защото бе с широко сърце. Накрая тя беше започнала да гледа на това като на слабост и се бе отчаяла. Сега бяха просто добри приятели, по-щастливи един без друг.

Като дете Адам бе наблюдавал всичко това отблизо и смяташе, че Фей и Марк ще следват същият модел. Тя имаше нужда от време на време някой да ѝ удря словесен шамар, да ѝ дава да разбере ясно и просто, че противното ѝ поведение няма да мине. Но Марк не беше този човек. Бе прекалено пасивен, а и прекалено увлечен.

Но дълбоко в сърцето си Адам таеше убеждението, че някъде съществува мъжът, който би намерил правилния баланс с Фей и когото тя на свой ред би направила щастлив.

— Марк е прекалено добър за теб, прекалено прилича на Ромео — беше ѝ казал един ден.

— Ти би свършил работа, но в теб има прекалено много от хомосексуалиста — бе отвърнала тя и му беше изпратила въздушна целувка.

— Хомосексуалността е начинът на Господ да осигури истински надарените да не се обременяват с деца — бе й го върнал той.

Адам се усмихна, като се сети за тази размяна на реплики. Отпи от шампанското и се надяваше, че това пророчество за обреченост ще се окаже погрешно. Дълбоко желаше Фей да намери дълготрайно щастие.

Тъкмо се чудеше дали не е разбрал неточно часа за аперитива, вратата се отвори и влезе изумително красив мъж с постоянен загар. На ръката му висеше жива кукла Барби с два пръста фон дьо тен и изкуствени руси кичури. Носеше леопардови панталони с впит дантелен корсет, който караше талията й да изглежда не по-широка от длан.

Адам тънко се подсмихна.

— Здравей, Нат.

— Здравсти, друже... Алан, нали така? — Нат стисна ръката му.

— Всъщност Адам — промърмори той през стиснати зъби. Нат си е задник, помисли си, но изглежда невероятно в черен костюм „Comme de Garçon“ с колосана бяла риза отдолу.

— А вие сте? — протегна ръка към блондинката, която бе насочила към него блестящата си като реклама на „Колгейт“ усмивка.

— Макларън — простърга тя с глас, който можеше да троши стъкло.

— Моля?

— Тъй ми е името. Макларън. Нещо като сценично име де.

— Да-а, и означава, че е лъскава и безкрайно пробивна. — Нат сграбчи част от задника й и стисна силно, като я накара да изпищи от удоволствие.

— Как е истинското ви име? — попита Адам, неспособен да откъсне поглед от видението пред себе си. Беше толкова загубена, че чак бе забавно.

— Елизабет. Скучно, а?

— Точно обратното, доста е класическо... Шампанско? — Адам направи знак на келнера да донесе две чаши. Изгаряше от нетърпение да напие Макларън, после да се оттегли и да гледа сеир. Беше абсолютно сигурен, че ще бъде цирк с едно действащо лице.

— Е, с какво се занимавате, за да изкарате хляба? — попита той, докато й подаваше чаша шампанско.

— Аз съм съблазнителка, но позирам само за меко порно, не за ония касапски работи.

— Колко похвално. — Божичко, нямаше начин да не пораздвижи нещата тук. — Аз работя за списание „Купор“ — Адам проточи последните две думи и я зачака да се впечатли.

— О! — Тя го погледна безизразно.

Настана неловко мълчание, нарушено от пристигането на Алис в подобна на палатка раирана рокля, която подчертаваше широкия ѝ ханш. Косата ѝ бе много по-къдрава от едната страна, което оставяше впечатлението, че е бързала да излезе от стаята си.

— Ох, божичко, закъсняла ли съм? — изглеждаше разтревожена.

— Не, улучили сте точния момент — отвърна Адам. Хвърли крадешком поглед към Нат, чиято ръка бродеше по бедрото на Макларън. — Имам нужда от друга компания.

Дерек и Джийн поздравиха Алис с бърза целувка по бузата. Фей бе казала на Адам, че майка ѝ и родителите на Марк са се срещали само веднъж преди, когато Джийн и Дерек бяха прекарвали уикенда в Лондон.

— Откъде познавате Фей и Марк? — попита Джийн, докато се ръкуваше с Нат.

— С Фей се мотаехме някога — отвърна той с намигване.

— Моля? — Джийн изглеждаше леко разтревожена, отблъсната от този шумен, нетактичен мъж.

— Означава, че са ходили, мила — промърмори Дерек, докато се усмихваше неуверено на Нат.

Джийн, облечена в бледосин костюм „Луи Феро“, си наложи най-благого изразение.

— А, да, тази глупост, да каниш бившите си на сватбата. Доста нелепо, ако ме питате. Ако не се харесвате достатъчно, за да останете заедно, защо оставате приятели след това.

Нат кимна и един щедро намазан с гел кичур падна над очите му.

— И аз съм изненадан, колкото и вие, че съм поканен, особено след като не се бях чувал с Фей от месеци. Мисля, че ме изрови само защото Марк е поканил две от своите бивши.

Адам се намръщи към Нат за липсата му на дискретност, но той си ново се бе заел да зяпа пещероподобната цепка между гърдите на Макларън и не забеляза.

Джийн въздъхна страдалчески.

— Кейт като че ли заряза Марк като гръм от ясно небе след всичките тези години заедно. Изумена съм, че той иска тя да присъства — каза, като не се обръщаше конкретно към никого. — Но мога да разбера защо е поканил клетата Джена. Такова сладко момиче. Беше първата му приятелка, както знаете.

— Нима? — Нат трудно би прозвучал по-незаинтересовано, дори ако се бе опитал, но въпреки това Джийн продължи:

— Да, ходеха заедно на училище и тя направо го боготвореше. После той замина да учи в университета и срещна Кейт. Просто така. Клетата Джена бе съкрушена.

Тъкмо докато Адам се чудеше дали Джийн някога споменава първата любов на сина си без прилагателното „клета“, едно момиче с крехка фигура пристъпи на сцената. Бе облечена в рокля на цветя, която се закопчаваше до долу, а светлокестенявата ѝ коса бе захваната нагоре от двете страни на бледото ѝ лице. Олицетворяваше стила, който почти бе низвергнал Лора Ашли.

— А, ето я и нея! Как си, скъпа? — попита Джийн с интонация, която загатваше, че неотдавна е имало смърт в семейството на Джена.

— Благодаря, добре, госпожо Хокинс — усмихна се тя. — Вие как сте?

— О, водя борба в един жесток свят, скъпа, нали знаеш как е — заяви Джийн драматично. — Имаше тооолкова много неща да се организират за тази сватба, че съм направо изтощена.

Адам погледна Джийн и установи, че бе далеч от изтощението и имаше още доста пара за изпускане. Освен това забеляза, че Джена се чувства неудобно в нейно присъствие, и реши да ѝ се притече на помощ.

— Здравейте, аз съм Адам — каза той и се усмихна. — Приятел съм на Фей. Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Само портокалов сок, благодаря.

— Портокалов сок? — Адам бе ужасен при мисълта някоя от бившите да остане трезва. Това изобщо не се вписваше в плановете му да се забавлява. — Пълна глупост! Искам да кажа, никой от нас няма да шофира, нали? Вие трябва да изпиете чаша шампанско.

Джена се дръпна.

— Добре. Просто обикновено не пия.

— Не се безпокойте. — Адам обгърна раменете ѝ с ръка и я стисна. — Ще се грижа за вас. — Подаде ѝ пълна чаша и чукна своята в нея. — За Фей и Марк.

— Да, разбира се — отвърна тя, отпи малка глътка и завъртя очи.

— Значи, вие сте детската любов на Марк? — Адам не смяташе, че трябва да си губиш времето, когато си се заел да клюкарстваш.

— Е, бях първата му приятелка, ако това имате предвид.

— Колко време бяхте заедно? — Той ѝ махна да седне в едното от двете червени кадифени кресла до тях.

Джена приглади роклята под себе си.

— Да речем, няколко години, общо към три — изглеждаше натъжена. — Всичко това бе много отдавна.

— Да, но аз мисля, че ние никога не забравяме първата си любов, нали? — Адам въздъхна престолено. — Моята бе един тип на име Дъг. Ооо, мисълта за тези силни космати ръце все още кара коленете ми да омекват.

Джена изглеждаше изумена и на Адам му хрумна, че през ум не ѝ бе минало, че е гей.

— Проблемът беше, че е хомосексуалист, който страда от агорафобия, поради което му бе много трудно да излезе от клозета. — Разсмя се на шегата си, но лицето на Джена не промени изражението си. Той махна на келнера да допълни чашите им. Тази щеше да има нужда от известно размразяване.

— Сега имате ли си приятел? — попита тя сериозно.

Адам издаде презрителен звук.

— Скъпа, от толкова време съм сам, че мисля да отида в манастир. Поне там все ще има някой и друг свободен мъж.

Тя се засмя и той забеляза колко я разхубавяваше смехът. Имаше запомнящи се зелени очи, на които щеше да им бъде от полза лек грим, който да ги подчертае, а кожата ѝ притежаваше гладкия блясък на човек, който рядко дръзва да се покаже на слънце.

— А вие имате ли си приятел? — запитва я.

— Не, срещях се с един човек известно време, но това приключи преди около шест месеца. Саутхемптън не е от местата, където можеш да срещнеш подходящи мъже.

Адам вдигна вежди.

— Повярвайте, скъпа, ако беше такава, аз бих живял там. С какво се занимавате?

— Фризьорка съм.

— Защо не се преместите в Лондон? Там има стотици фризьорски салони. — Имаше предвид предградията, но не й го каза. — Ако искате, бих могъл да звънна тук-там за вас, да видим какво може да стане.

— Не, благодаря. Мислила съм за това, но там не познавам никого, освен Марк, а пък сега той си има собствен живот. Едва ли на Фей ще й бъде приятно да се въртя около тях.

— О, сигурен съм, че не би имала нищо против — каза Адам, който лъжеше като брадат циганин, за да накара Джена да се почувства по-добре. — Тя се отнася с голямо разбиране към тези неща.

Джена не се опита да прикрие изненадата си от тази забележка.

— Между другото, къде е сега?

— О, Фей винаги закъснява — направи жест той. — Дедите й са пристигнали с един месец закъснение.

Някой го потупа по рамото и като се извърна, видя зад себе си Дерек.

— Здравейте, просто идвам да поздравя Джена — каза той. — Изглеждаш прекрасно, скъпа! — После кимна към другата страна на стаята, където се бяха насъбрали още гости. — Хайде, ще те представя на останалите.

20,40

Телефонът антика в стаята на Фей извъня пронизително.

— Къде си? — Беше Адам. — Всички питат за теб.

Фей бе готова от цели петнайсет минути, но беше твърдо решена да слезе долу последна, за да си осигури цялата публика за великолепното появяване. Тя бе звездата на шоуто и искаше да бъде сигурна, че никой не изпитва и капчица съмнение в това.

Приглади полата на малката черна рокля „Шанел“ и хвърли последен поглед към натруфеното огледало в златна рамка, окачено от вътрешната страна на вратата на гардероба. Винаги бе предпочитала елегантния, непретенциозен стил и тази вечер не беше изключение. Единствените й бижута бяха годежният й пръстен и един семпъл наниз

перли от „Аспри и Гарард“, който Нат ѝ бе купил в рядък пристъп на внимание. Черните ѝ обувки бяха без ток, внимателно подбрани така, че да не стърчи над бъдещия си съпруг.

— Иди ги разбий, момиче — изрече тя на глас, като грабна чантата портмоне и се отправи към асансьора. По пътя надолу провери прическата си в хромираното огледало и се опита да не обръща внимание на присвиването в стомаха. След месеци подготовка вече не бяха останали и най-дребни подробности, които да я отвлекат от главното събитие. Денят на сватбата бе дошъл. Утре, точно след пет часа, тя ще бъде госпожа Хокинс. Не беше сигурна дали присвиването се дължи на вълнение или на безпокойство.

Пред библиотеката Фей направи няколко успокояващи дълбоки вдишвания, после блъсна двойната врата и застана неподвижно, с усмивка към тълпата. За нейно леко неудоволствие всички продължаваха да си говорят.

Най-после Марк я зърна.

— Скъпа! — Той се втурна към нея и сграбчи ръцете ѝ. — Изглеждаш фантастично!

— Благодаря! — грейна тя и му позволи да я отведе през стаята до гостите.

— Ей, хора — извика Марк и плесна с ръце да привлече вниманието им. — Бъдещата булка е тук!

Всички прекратиха разговорите си и се понесе вълна от ръкопляскалия, подплатени с няколко „ох“ и „ах“ при вида на Фей.

Със заучена усмивка тя огледа стаята и разпозна повечето от тях. Никога не бе виждала Джена и Кейт, но ги позна от снимките в албумите на Марк. Джена почти не се бе променила, косата ѝ все още беше дълга и кестенява.

Кейт носеше същата къса прическа, но бе изсветлила няколко кичура отпред. По типично женски начин Фей прецени Джена като невзрачна, но с огромен потенциал за подобрене, докато Кейт бе момиче с естествена красота, от типа, който момчетата в училище харесват най-много. Изглеждаше свежа и лъчезарна в розовата рокля с презрамки и гиздавите обувки с пайети. Фей също забеляза, че докато Джена ръкопляскаше с ентузиазъм, ръцете на Кейт бяха отпуснати от страни и на лицето ѝ имаше нещо, което трудно можеше да мине за усмивка.

— Джена, скъпа, толкова се радвам да се запознаем! — Решила да възнагради великодушието ѝ, Фей я дари с престорена, доста показна прегръдка.

Ако Джена бе изненадана от проявата на сестринска обич, то не го показва.

— Изглеждате невероятно красива — прошепна тя, явно объркана, че е център на вниманието.

— Вие също! — изсили се Фей, макар да не бе съвсем точно: роклята на цветя на Джена прикриваше стройната ѝ фигура. После протегна ръка към Кейт. — Приятно ми е да се запозная и с вас!

— Здравейте, Фей — тонът на Кейт бе неопределен. — Честито!

— Благодаря. — Фей ѝ се усмихна, после се обърна към Марк. — Моля те, скъпи, би ли ми донесъл чаша шампанско?

Марк се отдалечи и тя отново се обърна към Джена и Кейт.

— Е! — подхвана жизнерадостно. — Страхотно е, че и двете успяхте да дойдете.

— Радвам се, че съм тук. — Кейт ги дари с кратка усмивка.

— Да, хубаво е да видиш Марк толкова щастлив — каза Джена, като го проследи с поглед.

Фей беше пристигнала с предварителна нагласа спрямо Джена и Кейт, оформена от това, което Марк ѝ бе казал за тях. С хладното си държане Кейт доста се вписваше в нея, но Джена я изненада. Фей не бе очаквала да е толкова дружелюбна, защото допускаше, че все още е влюбена в Марк. Джена обаче сякаш действително се радваше и за двамата.

Марк се появи отново.

— Заповядай — подаде ѝ чаша и се усмихна. — Не мога да ти опиша колко абсурдно ми се струва да гледам как бъдещата ми съпруга си бърби с две от бившите ми приятелки.

— Трябва да се боиш... много да се боиш — засмя се Фей. — Обменихме впечатления и сватбата се отлага.

— Страхотно, сега мога действително да побеснея. — Той я целуна по бузата.

Фей долови един почти неразгадаем поглед на лека насмешка от страна на Кейт.

— Брат ти тук ли е, скъпи? — попита тя, като промуши едната си ръка под мишницата на Марк, а с другата махна на майка си.

Марк се намръщи.

— Не. — Огледа стаята да провери. — Наложил му се доста да пътува напоследък и подозирам, че е заспал. Ще му звънна след минута да го подгоня.

— По-добре малко да обиколим — каза Фей и се усмихна на Джена и Кейт. — Ще се видим по-късно.

Когато се обърнаха, се оказаха лице в лице с Нат. Беше деликатно, но Фей успя да овладее шока си пред видението, застанало пред нея.

— Здравей, булке — ухили се Нат и положи бърза целувка на бузата ѝ. — Това е Макларън.

— Здравей, тооолкова съм слушала за теб — изграчи момичето и раздруса ръката на Фей с такъв ентузиазъм, че притиснатите ѝ в корсета гърди застрашително се разлюляха. — И поздравления за сватбата.

— Благодаря, радвам се да ви видя тук.

Щом Нат започна да разказва историята на пътуването им, Фей дискретно зараглежда Макларън. Действително беше много хубава, но ефектът се губеше под тежкия оранжев грим, с който бе наплескала лицето си. Издайническите грапавини и неравности по кожата ѝ говореха на Фей, че тъне във фон дьо тен от години, но имаше великолепно котешки зелени очи и забележителни високи скули. Зашеметяващата ѝ фигура се нуждаеше от много малко освежаване, за да я изпрати на корицата на списание „Лоудид“.

Притежаваше крещяща сексуалност и Фей заключи, че несъмнено е идеалната за Нат. Не че той бе студен, просто показваше обичта си към жените със секс и Макларън приличаше на типа, който би бил щастлив от това.

Гласът на Марк прекъсна мислите ѝ:

— Скъпа, трябва да поздравим още доста хора.

Шатото разполагаше с трийсет стаи и поканените включваха членове на семействата, неколцина близки приятели и бившите. Роднините на Фей бяха представени от Алис, леля Клара и няколко далечни братовчеди, но на Марк бяха повече — братята и сестрите на Джийн и Дерек и половинките им, плюс прословутата леля Етел. Колегите и техните приятели щяха да пристигнат за церемонията на самия ден.

— Здравей, лелю Етел — каза Марк, докато теглеше Фей към белокоса възрастна жена, седнала близо до вратата. — Това е Фей.

— Ооо, прекрасна е — каза старата дама и малките ѝ очички се извиха нагоре, когато се усмихна. Червената ѝ рокля с копчета бе леко разтворена, за да може да се зърне силно изпълнен сутиен. — Внимавай, скъпа, бих ти го отнела, ако бях с двайсет години по-млада — тя отметна глава към Марк.

— Моля? — попита притеснено Фей.

— Да, правилно я чу — промърмори Марк. — Обича да шокира хората, особено когато строгият цензор — майка ми, може да чуе.

— А, разбрах. — Фей се засмя и се ръкува с леля Етел. — Много ми е приятно да се запознаем. Добре ли прекарахте досега?

Тъглчетата на сбръчканата уста на леля Етел увиснаха.

— Възглавниците ми са прекалено твърди, а френската храна винаги ми докарва невероятни газове — отвърна тя.

— Е, можем да помолим да сменят възглавниците ти, но за храната не съм сигурен — каза Марк. Обърна се към Фей с пламъче в очите. — Има ли „Макдоналдс“ някъде наблизо?

Преди тя да може да отговори, леля Етел вметна:

— Това ми напомня, че по-късно мога да изпея моята песен. — И затананика „Старият Макдоналд си има ферма“.

— Не смятам — разтревожената Джийн изникна до тях.

— Ако иска да пее, няма нищо лошо — прекъсна я Фей, нетърпелива да направи добро впечатление на ексцентричната леля на бъдещия си съпруг.

Марк се обърна към нея и понижи глас:

— Нарича се „Кокаинова песен“ и тя само използва мелодията на „Старият Макдоналд“, като от време на време вмъква „шмрък-шмрък“. Фей избухна в смях.

— Тогава непременно трябва да я изпее след вечерята. Лично ще я представя.

Изражението на Джийн говореше, че всеки момент може да припадне.

— Моля те, недей. — Тя погледна сина си умолително. Марк ѝ намигна.

— Не се тревожи, мамо, стават толкова неща, че това сигурно ще бъде забравено.

— Аха! — Джийн го хвана под мишница. — Май Тони се е присъединил към нас. Хайде да отидем да го поздравим.

Фей проследи погледа ѝ до отдалечения ъгъл, където един висок мъж бе застанал с гръб към стаята и си бърбеше с Дерек и Алис. Тя и Марк си пробиха път през гостите, докато не се озоваха точно зад него.

— А, ето я и щастливата двойка! — изчурулика Алис.

Марк положи ръка върху рамото на брат си.

— Тони, запознай се с Фей.

В този момент Дерек се наведе към нея и я целуна бащински по бузите.

— Радвам се да те видя, скъпа.

Когато се отмести, Фей все още се усмихваше широко, докато не вдигна поглед към брата на Марк.

Като че ли някой внезапно и силно я блъсна право в слънчевия сплит. Опита се да изглежда спокойна, докато усещаше как паниката се надига от дълбините на стомаха ѝ и заплашва да експлодира.

Това бе мъжът от бара, чието лице бе докосвало долната част на тялото ѝ едва преди седмица.

— Тони, ето я Фей — каза Марк, лъчезарно засмян до уши. Отстъпи крачка назад. — Не е ли невероятна?

Изминаха само няколко секунди, през които те останаха на място, застинали, с погледи, вперени към тях от всички страни. На Фей те ѝ се сториха часове, седмици, месеци. В съзнанието ѝ се надпреварваха спомени за нещата, които бе направила с този мъж и последствията за брака ѝ.

Изражението му беше каменно. Някой външен наблюдател би решил, че се държи студено, но Фей можа да разпознае шока в погледа му.

Изведнъж неподвижното му изражение се разтопи в престолено дружелюбие.

— За мен е истинско удоволствие — промърмори той. Отново се появи онази до болка секси усмивка, макар този път да се бе насиллил да я покаже.

Изминаха няколко секунди, преди Фей да осъзнае, че ръката му е протегната към нея. Тъй като не знаеше какво друго да направи, тя я пое.

— Здравейте. — Забеляза, че ръкостискането му бе почти символично.

— Значи... — думата увисна във въздуха — вие ще се омъжите за брат ми.

Докато го изричаше, Джийн, Дерек, Алис и Марк се усмихнаха едновременно, защото си мислеха, че са свидетели на началото на прекрасни взаимоотношения между девер и снаха. Но Фей разбираше, че забележката е бомба с барут и скритите амуниции могат да се окажат смъртоносни за бъдещето ѝ.

— Да, точно така. — Усмивката ѝ си остана на мястото, но бузите ѝ горяха от унижение. — Чудесно е да се запознаем. Марк толкова ми е говорил за вас. — Клишетата бяха единственото, на което сега бе способна.

— На мен също — гласът му прекъсваше. — В действителност се чувствам така, сякаш вече прекрасно ви познавам.

Сега паниката бе прераснала в истинско гадене и реалността на положението достигна съзнанието ѝ. Почти бе преспала с непознат мъж точно преди сватбата си, а сега се оказваше, че той е брат на годеника ѝ. Нещата не можеха да бъдат по-зле.

Настана неловко мълчание, докато петимата стояха в кръг и останалите явно очакваха Фей и Тони да си побъбрят. Но той запази мълчание, а Фей бе прекалено изнервена, за да рискува да продължи разговора и с нещо да го подтикне да издаде тайната. Единственото, което ѝ дойде наум, бе да се измъкне.

Най-сетне Марк наруши тишината:

— Е, надявам се всички да сте изгладнели. Започва вечерята.

— Ооо, да — отвърнаха в хор Джийн и Дерек. Тони не каза нищо. Фей съзря шанса си и го сграбчи с две ръце.

— Извинете, че ще се покажа неучтива, но трябва да открия тоалетната, преди да седнем на вечеря. — Усмивката ѝ бе неубедителна. — Бихте ли ме извинили?

Тя се втурна през гостите с наведена глава, право към двойната врата, притеснена, че някой може да я въвлече в разговор. Трябваше да намери спокойно и уединено място — нуждаеше се от време да помисли.

Само преди пет минути бе щастлива, доволна и изгаряща от нетърпение да настъпи големият ден. Сега бе останала без дъх, беше я

обзела клаустрофобия, сякаш стените я притискаха от всички страни.

21,00

Когато часовникът над богато украсената камина отмери със звън девет часа, на вратата, която водеше към трапезарията, се появи сервитьор и обяви:

— Вечерята е сложена.

Фей, която бе възвърнала самообладанието си след кратък престой в тоалетната, прекоси стаята и отиде при Марк.

— Здравей, мили — усмихна се тя, като търсеше в лицето му знак, че бомбата е била доставена по време на отсъствието ѝ, но не видя нищо.

Усети, че ръцете ѝ се тресат, и ги склучи зад гърба си. Единственото, което желаше, бе Марк да я стисне в прегръдките си и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Но след като той не знаеше, че нещата вървят към провал, защо да го прави?

— Ще тръгваме ли? — попита той и сви лакът да го хване под ръка.

Поведоха компанията към трапезарията, която бе декорирана в синьо и златно, аранжирана от свещи и лилии по средата. Пред всяко място бяха подредени прибори от тежко сребро, кристални чаши и картичка с името на всеки гост. Горното осветление бе приглушено и чаените свещи, поставени в прозрачни свещници, създаваха уютна и интимна атмосфера.

Фей бе прекарала часове, ако не и дни, в агония как да разпредели гостите и особено се тормозеше кого да сложи до себе си: имаше нужда от малко развлечение вечерта преди сватбата. Проблемът бе, че досадниците изобилстваха, а имаше недостиг на остроумни събеседници. Накрая се бе спряла на Адам от лявата ѝ страна и Дерек от дясната — намираше бащата на Марк отегчително поносим.

Марк бе от другата страна на масата в безопасния сандвич на Джийн отдясно и Алис отляво. Беше направила всичко по силите си да бъде напълно уверена, че няма да е близо до Кейт.

Тъй като за нея Тони беше непозната величина, тя го бе поставила между Джена и Алис, но след като поумува по въпроса в дамската тоалетна, ѝ бе хрумнало нещо по-добро. Искаше да говори с

него насаме и навярно шумната по време на вечерята маса щеше да бъде съвършеното място да го стори, без да предизвика подозрения.

Почука с чаената лъжичка по чашата за шампанско и изчака няколко секунди, докато всички не погледнаха към нея.

— Промяна в последната минута — изчурулика Фей. — Тони, ти си разменяш мястото с Дерек и сядаш до мен — потупа стола до себе си. — Това ще ми даде възможност да опозная бъдещия си девер малко по-добре.

Тя го дари с най-ослепителната си сто и двайсет ватова усмивка, но той я погледна гневно и стисна устни. Същите устни, които бе притискал до нейните в спалнята миналия уикенд.

Дерек се изправи и тръгна да заобикаля масата, но Тони вдигна ръка.

— Не, благодаря, ще си остана на мястото — каза той студено. — Имаме толкова много да си кажем с Джена.

В стаята се възцари тишина. Всички погледнаха през масата към Фей, но тя не промълви и дума, докато отново се опитваше да овладее паниката, която усещаше да се надига в нея.

Тони прочисти гърло.

— Всъщност защо ти не седнеш там, Марк? — попита той, докато гледаше косо брат си. — Ще имаш възможност да опознаеш булката по-добре. — Засмя се, сякаш да подчертае, че се шегува, но бе очевидно, че говори сериозно.

От обмяната на кратки писма по електронната поща Марк знаеше, че брат му намира сватбата за малко прибързана, но беше бесен, че Тони разкри чувствата си публично в деня преди церемонията.

— Чудесна идея — усмихна се той насила и отиде да седне до Фей. Останалите сметнаха въпроса за приключен и започнаха разговори помежду си. — Какъв му е проблемът? — прошепна Марк в ухото ѝ.

— О, не му обръщай внимание, скъпи. Просто се държи глупаво. — Тя погледна към Тони и видя, че е потънал в разговор с Джена и сякаш не забелязваше никой друг.

— Предполагам, че си права — въздъхна Марк. — А и не би могъл да се държи зле преднамерено с великолепна жена като теб.

Към десет вечерята бе в разгара си и силното жужене на оживени разговори изпълваше стаята. Вече се бяха насладили на предястието от връхчета аспержи в сос „Холандез“ и на основното ястие, което бе агнешки котлети със зеленчуци. Фей бе помолила персонала да забавят десерта с половин час, за да могат всички да се отпуснат и поразговорят.

През по-голямата част от вечерта тя упорито бе избягвала да поглежда към Тони, но за един миг беше хвърлила поглед крадешком и бе установила, че той се е втренчил в нея. Стори й се, че са я ръгнали с остен, и отново се надигна гаденето от неизвестността. Като деца, които си играят кой пръв ще отмести поглед, и двамата притежаваха достатъчно инат да не се предават. Тони дори вдигна чаша и отпи, без да отклони очите си. Докато го гледаше немигащо, тя се хвана, че се чуди как двама братя могат да бъдат толкова различни.

— Добре ли си? — Ръката на рамото й я накара да подскочи. Извърна глава от Тони и видя, че Марк й се усмихва. — Беше изчезнала някъде много далеч.

— Знам — разтърка чело Фей. — Просто съм малко уморена, това е всичко.

В промеждутъците между различните ястия гостите получиха възможността да се разместят и щом забеляза празното място на Джена до Тони, Кейт се изправи, взе чашата си и заобиколи масата, за да поговори с него.

Когато Джена се върна от тоалетната, изпита тръпка на паника при вида на заетия си стол. Без да вдига шум, тя тихичко се разположи на свободното място между Рич и Тед. Бе започнала вечерта ужасена от мисълта да прекара и една минута, камо ли цял уикенд, с тези обезпокоително изтънчени хора, но тъй като на вечерята я бяха сложили до Тони, нервите й се бяха отпуснали.

Въпреки че Тони вече бе напуснал дома по времето, когато тя ходеше с Марк, беше го срещала за няколко семейни вечери и по Коледа — тогава той работеше повече в Лондон, отколкото в Ню Йорк. Винаги се бе държал очарователно с нея и тази вечер не правеше изключение. Когато разговаряше с някого, Тони можеше да го накара да се почувства така, като че ли е единственият човек в стаята. Но сега отново имаше усещането, че е изолирана от компанията. Не познаваше нищо Рич, нито Тед и й се искаше Кейт да си седеше на мястото.

— Здравей, аз съм Рич. — Мъжът отляво протегна ръка и се усмихна приветливо.

— Приятно ми е да се запозная с още една възлова фигура от циркаджиите. — Той се ухили.

— Моля? — тя се обърка.

— От бившите. Ти си от страна на младоженеца, нали?

— О, да — засмя се нервно Джена. — Да, така е.

— Е, аз съм от страна на булката. Бяло вино? — Изчака я да кимне и напълни чашата ѝ.

Досега Джена бе обърнала три чаши шампанско и две — вино. Беше доста замаяна, но трябваше да признае, че ѝ бе приятно. Необичайно за нея, дори ѝ се прииска да пофлиртува.

— Как се запознахте с Фей? — попита тя.

Рич леко се изкиска, което подчерта трапчинките му.

— Струва ми се, че това, за което питате, е какво общо има между мен и Фей?

Бузите на Джена пламнаха, докато накрая се сляха с червените рози на роклята ѝ. Тя наистина се бе запитала защо този явно мил и нормален мъж е бил привлечен от Фей, но не би се осмелила да го изрече.

— Няма нищо. — Той смачка цигарата си в пепелника. — Самият аз често си задавам този въпрос. Погледнато в ретроспекция, сигурно съм бил просто експеримент в живота на Фей.

— Експеримент?

— Да провери колко дълго прагът на отегчението ѝ може да се справя с обикновен мъж — въздъхна Рич.

— Колко време продължи? — Джена не можеше да повярва, че тя е тази, която задава лични въпроси.

— О, ами около три месеца, плюс-минус една-две седмици за сметка на забезките на Фей — той вдигна очи към небето.

— Да, тя наистина създава впечатление на доста арогантна — каза Джена предпазливо. — Допускам, че като се разгърне, може да бъде направо ужасна.

За момент и двамата замълчаха. После Рич кимна към Марк.

— Изглежда наистина добър човек.

— Да, такъв е — отвърна тя топло, — един от най-добрите.

— Сигурно сте много привързана към него.

— И наистина съм. Познаваме се от училище. Родителите ми тъкмо се бяха преместили и не познавах никого, но Марк се грижеше за мен.

Рич изглеждаше изненадан.

— О, но вие двамата се познавате от доста отдавна, а? Мислех, че сте случайно бивше гадже като мен.

Джена се изкикоти: алкохолът притъпяваше обичайната ѝ неприязън към клюките.

— В известен смисъл съм точно такава, въпреки че поддържахме връзка през последните няколко години. Мисля, че Марк покани Кейт и мен, защото ни чувства приятели.

— Искате да кажете, не да изравни резултата с Фей, заради мен и Нат? — Рич посочи Нат, който използваше езика си, за да извади шоколадов бонбон с ментов пълнеж от деколтето на Макларън.

Джена бе готова да отрече, че би могла да си помисли такова нещо, но Рич продължи:

— Истина е. Бях изненадан да получа покана, особено след като с Фей рядко поддържахме връзка напоследък. Чуваме се по няколко пъти годишно и тя ми изпраща картичка за Коледа, но това е всичко.

— Тогава защо дойдохте?

— Предполагам, че заради цирка. — Той стисна устни. — Искан да се запозная с мъжа, завладял сърцето ѝ — мелодраматично притисна ръце към гърдите си.

— Е, и? — Тя го погледна очаквателно.

— От това, което видях досега... Марк наистина изглежда добър човек.

— И в никакъв случай не я контролира. — Джена се усмихна.

— Не ме разбирайте погрешно. Фей е прекрасна през повечето време, но притежава дълбоко вкоренена неувереност. — Рич отпи от виното. — Не съм психиатър, но бих рискувал с предположението, че е свързано с това, че баща ѝ си е отишъл, преди да се роди.

Джена се намръщи.

— Не знаех. — Отпи глътчица от питието си. — Спомням си една статия за хора, които са били изоставени от родителите си. Някакъв експерт казва, че за тях е типично да искат да са водещите в една бъдеща връзка, за да усещат, че владеят положението...

— Еврика! Точно в десетката — ухили се Рич и напълни чашата й.

— ... в този случай — продължи Джена — Марк може да се окаже подходящ за нея, защото е стабилен и явно я обожава. Не би могла да се съмнява в това.

— Не, но не е толкова просто. Тя се нуждае от някого, с когото аналогично да се обожават, за да му предостави възможност да се надмогват, когато играе игричките си.

Джена го погледна с недоумение, после избухна в смях.

— Опасявам се, че ме обърка.

Рич изпръхтя.

— А, зарежи! Какво изобщо ни пука? Да пийнем още. — Той гаврътна съдържанието на чашата си и отново я напълни. — Какви са отношенията ви с Марк сега?

— Нищо особено. Просто сме приятели, нищо повече. От време на време се виждаме, когато посещава родителите си, и толкова.

— Защо се разделихте? Или въпросът е твърде личен?

— Не — успокой го тя. — Той отиде в университета, а аз — не.

— И... като съберем две и две... — Рич присви очи и погледна към отсрещната страна на масата — предполагам, че е срещнал Кейт.

Джена се усмихна.

— Браво, Коломбо.

— Е, обзалагам се, че наистина си побесняла — каза той с умело вложен подтекст.

— „Съкрушена“ би отговорило на описанието в по-голяма степен — въздъхна тя. — Но вече го преодолях.

— Някой друг след това?

— Де да беше така! В края на краищата минаха няколко години. Но няма нищо сериозно.

Дерек, който удари празната си чаша за кафе в масата, ги изтръгна от разговора им.

— Тишина, моля — извика той. — Искам да кажа само няколко думи, преди на всички да ни е писнало.

— Дерек, моля те! — Изражението на Джийн бе такова, като че ли смучеше особено кисел лимон.

— Знам, че до утре следобед не се полагат сватбени речи — продължи Дерек, — но просто бих искал да предложа тост за нашите

домакини тази вечер — за булката и младоженеца, за Фей и Марк!

— Браво! Браво! — завикаха всички в хор над шума от скърцането на местените по дървения под столове, докато ставаха на крака.

Единствено Тони остана седнал. След като шумът утихна и всички го забелязаха, той се надигна с бързината и ентузиазма на човек, поведен към бесилката. Дерек го изчака.

— Честито! — каза той и вдигна чаша към Фей и Марк. Всички, освен Тони, който остана неподвижен, последваха примера му. След малка пауза Тони вдигна празната си чаша.

— А пък аз бих искал да предложи тост за отсъстващите приятели... по-точно за сервитьора на виното.

Брайън шумно се изсмя, няколко други захихикаха, тъй като очевидно не знаеха как да реагират. Лицето на Фей не издаваше чувствата ѝ.

Дерек се наведе да извади бутилка вино от кофата с лед пред себе си, заобиколи масата до мястото на Тони, и закачливо го перна по ухото.

— Някои хора са прекадено важни да се погрижат за себе си. — И напълни чашата на сина си. След секунди всички отново заговориха и Фей въздъхна с облекчение, че вече не е център на внимание.

— Искане да ни изкара скръндзи — прошепна тя на Марк с плувнали в сълзи очи.

— Не, не иска — успокой я Марк. — Това е неговото язвително чувство за хумор.

Изражението ѝ се смени от обидено на леко ядосано.

— Не можеш да оправдаваш всичките му хапливи забележки.

— Че защо би искал нарочно да се държи противно на сватбата ни? За бога, та той ми е брат — напомни ѝ Марк.

Фей отпи голяма глътка от виното си и погледна към масата. Знаем защо играе игрички, помисли си тя. Единственото, което трябва да разбере, е колко далеч възнамерява да стигне.

23,00

Марк се изправи и почувства, че коленете му са омекнали.

— Хората биха искали да се... да отидем при тях в библиотеката за кафето — запелтечи той, — където ще има още много вино за тези, които пожелаят. — И нарочно погледна към Тони, който се бе ухилил до уши.

Гостите се скупчиха пред вратата и Марк застана зад тях да насочва отклонилите се. Накрая останаха само той и Брайън.

— Добре ли си? — попита Брайън. — Изглеждаш изтормозен.

— Никога не съм знаел, че сватбите могат да предизвикват такъв стрес.

— Е, поне това е първият и последен път, когато трябва да го правиш.

— Надявам се да си прав — каза Марк жалостиво. — Направо ми се ще просто да бяхме избягали сами в параклиса на Елвис в Лас Вегас.

— Какво? И да лишиш най-добрия си приятел от гледката на толкова бивши и толкова его под един покрив? — Брайън се олюля и се закрепил, като се хвана за една маса. — Не те е срам.

— Ха-ха, адски смешно. Хайде — изви глава към библиотеката, — започва вторият рунд.

— А, ето къде си бил, скъпи! — прекъсна ги Джийн. — Отивам да си напудря носа.

— Не си ми казвал, че майка ти е пристрастена към кокаина — ухили се Брайън.

Марк се намръщи, но явно умът на Джийн бе зает с друго.

— Преди малко добре си побъбрих с клетата Джена — усмихна се тя. — Такова сладко момиче, толкова възпитано. — И се понесе по посока на тоалетните. Брайън я последва.

— Това, което иска да каже, е, че е толкова податлива и има такова желание да прави каквото Джийн пожелае — Кейт се появи отстрани на Марк.

— За разлика от теб, така ли?

— А, не знам. — Изглеждаше тъжна. — Отначало не се разбирахме особено с Джийн, но ми допада мисълта, че към края изпитвахме неволно уважение една към друга.

Марк бавно кимна.

— Беше разстроена, когато се разделихме.

— Знаем — отвърна Кейт делово. — Писа ми, за да го сподели.

— Майка ми ти е писала? — Той беше изумен.

— Да.

— Защо не си ми казала?

— Стори ми се без значение. Едва ли щеше да промени нещо между нас. — Тя постави ръце на кръста си. — „О, здравей, Марк, Кейт е. Майка ти мисли, че трябва да се съберем, тъй че намини по-късно.“

Марк се изплези.

— Какво пишеше в него?

Тя се намръщи.

— Има ли значение? Беше доста отдавна.

— И все пак бих искал да зная.

Кейт огледа стаята.

— Като че ли бе останала с погрешното впечатление, че аз съм те зарязала.

— Нима? — Марк положи всички усилия да изглежда изненадан.

Тя бавно поклати глава.

— Знаеш ли, ако някога решиш да зарежеш готварството, от теб ще излезе страхотен актьор.

Той се усмихна извинително.

— Ами може и да съм я подвел малко. Но и не беше съвсем лъжа. Аз имах желание връзката ни да продължи, след като се изнесох, но ти не искаше и да чуеш за това.

— Хммм, каква удобна гледна точка. Както и да е, ако съдя по писмото, майка ти наистина се е хванала.

— Беше ли много рязка?

— Основното бе, че съм загубила най-хубавото, което някога ми се е случвало, и че глупостта ми не знае граници.

— Олеле. Извинявай за това.

— Отчасти беше права. Бях загубила най-хубавото, което ми се бе случвало. Но твоята глупост бе тази, която няма граници.

— Меа culpa. — Той вдигна ръце. — И все пак прекарахме няколко хубави години. — Сръга я дружески и шампанското ѝ се разплиска.

— Господи, всичките тези години! — Кейт се натъжи, после сбърчи нос. — Каква загуба.

— Ти така ли го приемаш? Като загуба?

— Е, шест от най-добрите ми години прекарах с човек, с когото нямам бъдеще, така че, да, пропилены са. Все едно да внесеш всичките си пари в банкова сметка за толкова дълъг период само за да установиш, че накрая не се е натрупала никаква лихва. — Тя скръсти ръце и го погледна дръзко.

— Разглеждаш връзката ни като банкова сметка?

— Да, като закрыта банкова сметка.

— Е, ти беше тази, която я закри — измърмори Марк, вече обезпокоен някой да не дочуе заредения им с напрежение разговор.

— Дрън-дрън — каза Кейт високо. Очевидно пет пари не даваше кой слуша. — Няма да говориш с майка си сега. Знам какво стана наистина.

Те се гледаха яростно, докато един глас не прекъсна спора им:

— Ей, здрасти. За какво си говорите вие двамата? — Беше Дерек.

— За дългосрочни инвестиции — отвърна Кейт, бърза като мълния. Той кимна одобрително.

— Да, много разумно. — И през ум не му мина, че темата е странна, за да бъде обсъждана от сина му с бившата приятелка вечерта преди сватбата му с друга жена. — Това е нещо, на което всички трябва да обърнем сериозно внимание.

— Напълно съм съгласна — каза подчертано Кейт.

— Кейт! — Беше Тед, следван по петите от Алис. — Теб търсех. Алис тъкмо ми разказа всичко за пътуването си дотук — и подбели очи.

— О? — Кейт се извърна от Марк и Дерек и се усмихна на Алис.

— Да, същински малък Атила, хунският вожд е тя — продължи Тед.

— Прекосила е земи и морета да се добере дотук.

— Не сте ли дошли със самолет? — попита Кейт, с което отново отприщи бентовете на досадата.

— Не, мила, прекалено е скъпо. Взех влака до... — Алис отново пусна латерната, но на Кейт не й пукаше. Въпреки че самите думи стигаха до главата ѝ, умът ѝ бе другаде, жужеше от подробностите на разговора, който току-що бе провела с Марк. Когато Алис замижа, за да се опита да си припомни номера на един автобус, Кейт се възползва от момента да хвърли поглед през рамо.

Все още стоеше там с баща си, който явно също се бе впуснал в някаква дълга история. Тъкмо когато се готвеше да се извърне, Марк ѝ се усмихна тъжно.

Докато последната година на Марк в университета вървеше към края си, реалността започваше да се очертава. И той се изправи пред отрезвяващата перспектива да вземе решение какво ще прави с живота си.

Брайън беше готов: вече бе започнал специализация по право в Честър, а Кейт бе твърдо решена да се захване с журналистика. На базата на теорията на разпръснатата стрелба, тя бе написала десетки писма до списания със седалища в Лондон и най-после получи работа като стажант-журналист по очерци в издание за диети за отслабване.

До септември тя и Марк вече се бяха преместили в едно студио под наем в лошата част на Килбърн в Северен Лондон.

Марк бе решил да осъществи мечтата си да стане готвач и опита на два пъти без успех. Късметът му излезе на третия: взеха го като стажант-готвач в един ресторант в Уондсуърт, Южен Лондон.

Работата бе изнурителна и много често към него се отнасяха като към новак, но той я обожаваше. Цъфтеше в напрегнатата атмосфера и поглъщаше всяка частичка информация, която му попаднеше. У дома се упражняваше на малката печка с два котлона. Никога не се бе чувствал толкова доволен, но бе уплашен до смърт да съобщи на родителите си за работата.

— Няма да им хареса — каза той на Кейт една нощ. — Те мислят, че си търся работа в някоя банка.

— О, да му се не види — тросна му се тя. — Крайно време е да се изправиш пред майка си и да прекъснеш опитите ѝ да те превърне в още един Тони. Ти си самостоятелна личност, престани да бъдеш такъв бълъо.

Марк разбираше, че тя е права. Целият му живот бе преминал в сянката на невероятните постижения на Тони. „Защо не можеш да се стараеш повече като Тони?“, беше бойният вик на майка му, когато за пореден път даваше ясно да се разбере, че е разочарована от нещо, което Марк бе или не бе сторил. С течение на годините това беше оставило отражението си върху самочувствието му.

Подтикнат от забележката на Кейт за нерешителността му, Марк замина за Саутхемптън сам, за да уведоми родителите си, че не

възнамерява да върви по стъпките на Тони в банковото дело. Предложи да помогне на майка си в приготвянето на вечерята и се зае да бели картофите, докато баща му седеше и четеше местния вестник на масата в кухнята. Тогава реши да повдигне въпроса.

— Между другото — каза той толкова жизнерадостно, колкото му бе по силите, — намерих си работа.

— Прекрасно, сине! — Дерек остави вестника. — В коя банка?

Марк се въздържа от отговор, докато Джийн го стискаше в прегръдките си да го поздрави. После продължи:

— Не се вълнувайте толкова. Няма нищо общо с банките.

— О! — Дерек изглеждаше разочарован, после се усмихна на сина си насърчително. — Тогава какво е?

Марк видя изпълнените с очакване лица на родителите си и преглътна с мъка.

— Току-що започнах като стажант-готвач.

Тишината бе оглушителна. Джийн погледна Дерек така, сякаш светът ѝ току-що се бе срутил.

— Да не би да искаш да ми кажеш — тонът на баща му бе нисък и премерен, — че си изкарал три години в университет, за да се сдобиеш с работа, която си могъл да получиш веднага след училище?

Марк вдигна вежди.

— Предполагам, че може да се приеме и така, но аз предпочитам да гледам на университета като на положителен опит, който ме прави по-добре подготвен да се справя с трудностите на ресторантьорския бизнес — не беше сигурен какво точно бе изрекъл, но звучеше добре.

Явно Дерек не гледаше на нещата така.

— Какви трудности, Марк? — тонът му бе по-твърд. — Дали да включиш говеждо или агнешко в менюто за вечеря? Или от кое да поръчаш повече — шабли или шардоне?

— Няма нужда от сарказъм, татко — Марк кипеше от пренебрежителния тон на баща си, макар да запазваше спокойствие. — Не ме изкарвай неудачник само защото не искам да вървя по стъпките на Тони.

Джийн докосна ръката му.

— Разбира се, че не си неудачник, скъпи. Просто ние искахме много повече за теб, а не цяла година да се потиш в някаква кухня за жълти стотинки. Това е тежка професия.

— Знам, мамо. Позволи ми да знам какво правя.

— Тогава защо правиш това? — тонът на Дерек беше по-мек, но изражението му все още бе напрегнато.

— Защото това е, което искам да правя. Винаги съм искал да го правя, но прекалено се страхувах да ви го кажа. И нищо чудно, като виждам реакцията ви.

— Значи си постъпил в университета единствено да ни доставиш удоволствие? — запита Дерек.

— В известен смисъл, да. Но като се връщам назад, наистина се радвам, че го направих. За нищо на света не бих го пропуснал.

Когато родителите му неохотно започнаха да го разпитват, Марк ги уведоми, че ресторантът в Южен Лондон е малък, но престижен и е известен с отличната си френска кухня. Планът бе една година да се обучава в основните неща, после да посещава задочно един от известните курсове за готвачи „Кордон Бльо“.

На следващата сутрин замина обратно за Лондон с по-леко сърце. Знаеше, че ги е разочаровал, но поне вече не трябваше да живее в лъжа.

Обратната страна на „откровението“ на Марк беше, че се чувстваше още по-задължен да постигне ненадминат успех по пътя, който си бе избрал.

След осемнайсет месеца в професията упоритостта и предаността си бяха казали своето и шефът му го бе издигнал от приготвянето на обеди до приготвянето на вечери, но това стана и причина двамата с Кейт да се превърнат в „свадливите тъпанари, дето им минава, като си легнат“, както се бе изразила тя. Работното ѝ време в списанието бе от девет до шест, а неговото бе от пет до след полунощ. Тя не работеше в събота и неделя, неговата почивка бе само в неделя. Но щом изнуреният Марк се наспеше, разполагаха с един следобед седмично, през който да укрепват връзката си. И нямаше начин разговорите им да не замрат — сякаш някоя стара леля ги бе помолила да ѝ разкажат какво им се бе случило през седмицата. Мненията им по текущи проблеми или трябваше да намерят разрешението си в неделя, или да изчакат до следващата; дотогава или им минаваше, или ги забравяха.

В съвместния си живот всеки следваше свой път: Кейт често излизаше сама при представянето на нови продукти или да хапне с

приятели, докато Марк понякога се задържаше в ресторанта и след работа да удари по едно и да отпусне напрежението.

Не след дълго неделата се превърна в ден за скандали и пропастта между тях още повече се задълбочи. Кейт се оплакваше, че той не проявява необходимия интерес към работата ѝ, но Марк ѝ се тросваше, че е твърде скапан, та и да мисли за нещо друго, освен за сън. И така измина цяла година до онази съдбовна неделя през август.

Бяха седнали на масата в кухнята и вървеше поредният скандал, защото Кейт току-що бе разбрала, че той няма да може да си вземе отпуск, за да присъства на годишния летен бал на списанието ѝ.

— Има-няма сто години, откакто ти казах да си запазиш тази вечер свободна — побесня тя. — Не мога да си представя подобно предателство.

Марк въздъхна, умрял от умора.

— Извинявай, но още съм доста нов и не съм аз този, който поръчва музиката. Помолих ги, но вчера ме отрязаха.

— Все едно си нямам никого — измърмори Кейт. Наля си още чаша от шварц кафето.

Марк я изчака да върне потенциалното бойно оръжие на масата. От известно време се беше опитвал да разреши проблема и бе измъдрил план, който според него щеше да облекчи положението. И ето, бе настъпил подходящият момент, когато да повдигне въпроса.

— Нещата нещо не вървят, нали? — попита той тихо.

Тя кимна.

— Тъпото е, че наистина не вървят.

— В такъв случай мога да предложа решение.

— Нима? — Изражението ѝ бе подигравателно.

Марк замълча, макар да усещаше кълбото нерви в гърдите си.

— Брайън си е намерил работа в Кройдън... това, което си мисля, е, че мога да си поделя с него разходите по апартамента.

Кейт примигна няколко пъти — явно се опитваше да асимилира какво ѝ казва. Лицето ѝ се сгърчи — дързостта бе излетяла.

— Вече си го обмислил... зад гърба ми?

Марк бе споделил на Брайън, че между него и Кейт нещата не вървят. Така че, когато приятелят му предложи да делят един апартамент, той го бе обмислил сериозно и беше стигнал до заключението, че идеята не е лоша поне за известно време.

— Не, не — каза бързо. — Съвсем не е така. Той ми предложи и аз реших, че може да се окаже добра идея. Нали разбираш, да поразширим пространството.

Кейт невярващо поклати глава.

— Пълни говна. За бога, Марк, трябва наистина да ме мислиш за много тъпа! — Втренчи се в него предизвикателно, но той не отвърна. — Е, кога отиваш? Този следобед? — попита саркастично и потупа часовника си.

Той реши, че откровеността е най-добрата политика.

— Няма да е преди края на другата седмица — отвърна тихо, — но ако искаш да си изляза преди това, ще си потърся временно квартира.

— Ако аз поискам да си тръгнеш преди това? — заекна тя. Една самотна сълза се търкулна по бузата ѝ. — Марк, аз изобщо не искам да ходиш никъде. Мислех, че завинаги ще сме заедно.

— Кейт, не казвам, че всичко е свършило. Просто трябва да поживеем отделно за известно време, защото явно се караме прекалено често.

Тя го погледна, като че ли внезапно се е побъркал.

— И кога ще се виждаме, Марк? Между полунощ и два сутринта в сряда и може би още няколко часа в неделя следобед — ако, естествено, рейсът от Кройдън е редовен?

Настана унило мълчание, нарушено от далечна автомобилна аларма. Марк взе химикалка и започна да рисува очила върху снимката на Джъд Лоу на корицата на едно списание.

Кейт избърса очи и прочисти гърло.

— Не си падам по ултиматумите, както ти е известно, но просто не мисля, че това е здравословен начин да преодолеем лошия период. Бягаш от мен, което не разрешава нищо. Ако се преместиш отгук да живееш с Брайън — край. Никакви половинчати мерки.

Тази нощ те си легнаха — двама души в едно тясно легло, без да се докосват. Марк разбираше, че топката определено е в неговото поле, и почти не можа да мигне.

На сутринта, докато Кейт се приготвяше за работа, той се престори, че спи. Когато чу изщракването от затварянето на входната врата, стана, направи си чаша кафе и седна на кухненската маса да напише писмо.

Мила Кейт,

И двамата знаем, че от известно време между нас има търкания, което изцяло отдавам на обстоятелствата.

И двамата работим прекалено много, опитваме да се наложим в своята професия, а това означава, че ни остава малко време един за друг. Освен това живеем много натясно и явно си лазим по нервите. Ето защо си помислих, че за мен ще е по-добре да се изнеса за известно време, да си дадем глътка въздух един на друг. Приемам за плюс възможността пак да се срещаме като гаджета и тогава това да е награда, а не както сега — късно през нощта или рано сутрин, когато и двамата сме раздразнителни. Струва ми се, че ако сменя обстановката за известно време, напрежението ще намалее и постепенно нещата отново ще влязат в релси. Но явно ти мислиш, че идеята е несполучлива, че по някакъв начин се измъквам от проблемите. Никога не съм имал подобно намерение.

Последното, което ми е идвало наум, е било да се разделим. Много те обичам, мислех, че имаме общо бъдеще, но въпреки това напълно съм убеден, че и двамата ще имаме полза да поживеем отделно известно време. Ако не приемаш нещата така, имаш пълното право да го кажеш.

Тази вечер ще отида в пансион, докато другият апартамент стане готов, главно защото не искам никой от нас да живее в напрежение.

Моля те, моля те, премисли думите си, тъй като бих желал да останем заедно.

Ще ти се обадя след няколко дни, когато ще си имала време да помислиш и да прецениш дали да промениш решението си.

С обич, целувки, Марк

Той знаеше, че е изкривил ситуацията и я е направил да изглежда така, сякаш тази раздяла е по нейна вина, но искрено желаше да продължат връзката си. Просто повече не можеше да понася сблъсъците лице в лице и копнееше за простия живот с Брайън.

Остави писмото на масата, отиде в спалнята и се зае да си приготвя багажа.

По отношение на чистотата и местоположението апартаментът определено бе попадение в сравнение със студиото, където Марк бе живял с Кейт. Но той го предпочиташе, защото вече нямаше кавги и неодобрителни погледи, само един прекрасен приятел, който никога не го съдеше или критикуваше и можеше да говори за футбол до среднощ. Мъжки рай.

В един идеален свят Марк щеше да живее с Брайън и да продължи да се среща с Кейт, точно както бе правил в университета. Но тя държеше на решението си, че ако той се изнесе, всичко е свършено завинаги.

Марк лесно намери пансион и бе излязъл от три дни, преди да събере кураж една вечер да се обади на Кейт у дома. След превзет разговор, по време на който на няколко пъти я попита дали е добре и тя сухо бе отвърнала положително, той беше предложил да се срещнат за вечеря.

— Защо? — попита Кейт отсечено.

— Да обсъдим положението.

— Какво има за обсъждане? Връщаш ли се да живееш тук?

— Не, Кейт. Но не разбирам защо не можем да продължим да се виждаме.

— Ти поначало не разбираш много, нали, Марк? — гласът ѝ бе студен. — Чувстваш, че не можеш да живееш с мен, а аз не виждам смисъл да започнем отново и да излизаме. Единственото, което има значение, е, че искаш да прекратиш чертата без никаква всеотдайност. — Тя тихичко заподсмърча. — Не възнамерявам да бъда твоя приятелка. Ти разби сърцето ми и най-лекият начин да го преодолеея, е да не поддържам никакъв контакт с теб. Така че, ако изобщо те е грижа за мен, остави ме на мира. — Телефонът онемя.

В продължение на няколко дни на Марк му се гадеше, чудеше се дали е постъпил както трябва. Беше си въобразявал, че Кейт ще започне да мисли като него, и когато тя не го направи, шокът бе голям. Бяха преживели толкова много неща заедно през изминалите няколко години, че без нея се чувстваше изгубен.

Три месеца по-късно, когато бе награден с малко повишение в службата, се нуждаеше от цялата си сила да не вдигне телефона и да ѝ

каже. Искаше да чуе в отговор колко го заслужава, как това е само началото по пътя към шеметните висини, които щеше да изкачи. Вместо това се довери на Брайън.

— Това е куп лайна, друже — заяви Брайън с поглед, вперен в телевизора.

Марк отиде в стаята си да се наплаче от самосъжаление. Животът изобщо не бе същият без нея, но знаеше, че не иска да се премести обратно при Кейт. Поне все още не.

Както е присъщо единствено на мъжете, той и Брайън бяха разговаряли за раздялата му с Кейт само веднъж, като темата за разклатените им взаимоотношения небрежно бе спомената и бяха използвали футболни термини.

— Винаги съм мислил, че вие ще направите един дълъг мач, друже — каза Брайън, след като Марк бе разказал стара случка с Кейт, с която бяха свързани повечето му шеги.

— Аз също. Но мисля, че и двамата не следихме топката внимателно — въздъхна Марк. — Просто започнахме да се караме за всичко. Тя дори се опита да ме поучава по повод онова изтъркано клише — че оставям капака на тоалетната чиния вдигнат.

— Аз предотвратявам това, като пикая в мивката — изпръхтя Брайън.

Изтощени от този емоционално съсипващ разговор, след това бяха избягвали да захващат темата за връзките.

Отначало Марк остро усещаше отсъствието на Кейт. Копнееше да чуе гласа ѝ, но най-силно му липсваше възможността да я държи в прегръдките си през нощта.

С течение на времето болката се притъпи, но тя никога не напускаше мислите му напълно.

ПЕТЪК, 28 ЮНИ 2002 Г., 23,05

В дамската тоалетна Фей разглеждаше отражението си в огледалото. Беше ярко осветено, страхотно, когато се гримираш, но отблъскващо, когато подчертаваше дори и най-дребния дефект на лицето.

Докато разсеяно поставяше блясък за устни, тя бе потънала в мисли за Тони, колебаеше се кога точно да поговори с него. Когато всички отново влязоха в библиотеката, той бе потънал в разговор с баща си.

На Фей ѝ се бе случвало да се справя с деликатни ситуации и преди, но тази бе върхът на всичко. Щеше да се омъжи след малко повече от петнайсет часа, а мозъкът ѝ непрекъснато работеше, скачайки от една на друга възможност.

— Тони, за миналия уикенд... — промърмори тя на отражението си. — Не трябва да промени нищо...

Не, помисли си. Прекалено е покровителствено. Мъж като него би искал да усеща, че той решава дали нещо ще се промени, или не.

„Какво мислиш да правиш заради миналия уикенд?“ Не, изпращаше топката прекалено категорично в неговото поле... „Трябва да поговорим за миналия уикенд...“ По-добре, но това бе само върхът на айсберга. „Уф!“ — тя се плесна с длан по челото. Как можа да бъде толкова безразсъдно глупава.

Стигна до извода, че най-удачният начин да се справи, е да предизвика спор, после да се остави на течението. Най-обезпокоителното беше, че всичко зависеше от това, какво е направил Тони с информацията, която притежаваше.

Най-задоволителното, на което можеше да се надява, бе, че щом получи възможност да поговори с него и да му обясни, той ще разбере, че тя е добър човек и е напълно способна да направи брат му щастлив. Единствената зееща яма в сценария беше, че още не бе измислила обяснение за поведението си тогава.

Приглади косата си, прошепна: „Горе главата, момиче!“, и излезе в коридора.

— О! — Сблъска се с Нат, който се бе запътил към мъжката тоалетна.

— Аха, надявах се, че ще имаме възможността да си побъбрим — каза той.

— Не си хаби въздуха. Ще ти е нужен по-късно да мляскаш гаджето си. — Макларън доста ѝ бе допаднала, но не можа да се въздържи да не го ужили.

Нат се ухили.

— Винаги си ме разсмивала. Това ми харесва.

После, преди Фей да успее да възрази, той я сграбчи за лакътя и я поведе към малък килер надолу по коридора. Използва крака си да затвори вратата зад тях.

— Между другото, изглеждаш бомбастично — отбеляза, докато държеше ръцете ѝ и я оглеждаше от горе до долу.

— Благодаря — отвърна Фей с безразличие. — Сега пък какво искаш? Трябва да се погрижа за гостите си.

— Добре, веднага минавам на въпроса. — Беше сериозен. — Какво си мислиш, че правиш, като се омъжваш за него!

Тя се намръщи.

— Той е невероятен човек и аз го обичам.

Нат завъртя глава в знак на нетърпение.

— Да, да, сигурно. Но, уверявам те, той не е мъжът за теб.

— О, точно ти ме уверяваш, а? — изсмя се Фей подигравателно. — И откога си станал такъв експерт по каквито и да било връзки, особено пък моята?

— Просто знам какво представляваш. Очаквах някой по-възрастен, някой по-корав.

— Марк е мил и добър човек, за когото утре възнамерявам да се омъжа.

— Мил и добър? — повтори той язвително. — Всички знаем, че жените отговарят така, когато участват в анкета на списание, но в действителност искат някой, който от време на време да им даде да се разберат.

— Искаш да кажеш, като теб? Някой, който се обажда само когато има нужда от секс?

Нат тихичко подсвирна.

— О, никога не съм допускарал, че толкова съм те развълнувал.

— Не си — отвърна тя раздражена. — За мен ти бе почти толкова важен, колкото това петно от вино на ревера ти. — И посочи грозното леке.

— Я стига — промърмори той и се приближи. — Липсвал съм ти толкова, колкото и ти на мен.

— Аз съм ти липсвала? — Беше искрено изненадана.

— Да.

— Колко? — Фей не чувстваше нищо към Нат, но въпреки това бе заинтригувана. Както у повечето хора, понякога суетата вземаше връх у нея.

— Достатъчно. Свикнал съм бързо да загърбвам онова, което се скъса, но продължавах да мисля за теб.

— Така ли? — решимостта ѝ леко се поколеба. — В какъв смисъл?

— Другите не ме караха да се смея като теб и ми прощаваха прекалено много. Ти винаги ме парираше.

— Само това ли? — Фей искаше нещо по-романтично, което да компенсира изпитаното унижение, когато скъсаха. Потвърждение, че за него тя бе означавала повече от всички останали.

Нат се замисли.

— Да, има и друго, което ме накара да осъзная, че си имала силно въздействие върху мен.

— Да? — Лицето ѝ грейна.

— Винаги, когато зарязвах някоя, се сещах за теб.

Усмивката изчезна.

— Каква чест — каза Фей саркастично.

— Така е — съгласи се сериозно той. Според него току-що ѝ бе направил огромен комплимент.

— Виж какво — въздъхна тя, — трябва да се връщам.

— Една минутка, не съм свършил. — Отново придоби сериозен вид.

— Марк не е подходящ за теб, Фей. Цяла вечер ви наблюдавам.

— Наистина съм поласкана, но нищо, което би могъл да кажеш, не е в състояние да ме убеди, че правя грешка.

Тя отвори вратата, но тъкмо когато се готвеше да излезе, Нат сграбчи ръката ѝ и отново я придърпа към себе си.

— Беше ни хубаво заедно — промърмори той — и забелязвам, че още носиш колието, което ти подарих. — Опита се да я целуне по шията.

— Не се ласкай — измърмори тя. — Просто ми харесва, това е.

Насаме бе склонна да си признае, че в сексуален смисъл им беше хубаво заедно и дори сега намираще непосредствената му близост тревожна. Но когато ставаше дума за сблъсък на умове, Нат не ставаше.

Фей наклони глава и потисна една прозявка.

— Виж, срещнах когото трябва, а явно ти също си срещнал съвършената за теб жена. Не говори много, връзва се на всяка твоя дума и има огромни цици.

— Да, Макларън наистина притежава някои хубави черти, но тя не е ти. — Той се приближи още повече, ръката му пропълзя надолу към талията ѝ и погали областта точно под лявата ѝ гърда. — Наистина между нас имаше нещо.

Фей се готвеше да плесне ръката му, когато леко движение привлече погледа ѝ. Докато Нат отново се опитваше да я целуне по шията, тя се изправи и кръвта ѝ застина.

Там, застанал на вратата и вперил поглед право в тях, беше Тони.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо. — Лицето му бе като от камък. — Търсех мъжката тоалетна.

— Втората врата отляво, приятел, надолу по коридора — каза Нат, явно необезпокоен от положението.

— На вратата има фигурка на мъж — подхвърли Фей нарочно. Лицето ѝ гореше от смущение. — Може би ще откриеш, че току-що си я подминал.

— Колко съм глупав. — Той я удостои с ледена усмивка и изчезна.

В момента, в който си отиде, Фей плесна ръката на Нат и тръгна заднешком, сякаш се отдръпваше от изпражнение на тротоара.

— Махни се от мен, идиот такъв! — изсъска тя. — Това беше братът на Марк.

Нат сви рамене.

— Е, и? Голяма работа, какво ще направи?

— Точно това ми е проблемът — промърмори Фей, докато пристъпваше към празния коридор. — Не знам.

23,15

Фей свърна наляво по коридора и откри врата, която водеше към градините. Излезе навън, запали цигара и прекара пет минути в опити да се окопоти. Беше приятна, мека нощ, всички звезди се виждаха ясно — добър предвестник за времето утре, което непременно трябваше да бъде хубаво. Мислите ѝ се стрелнаха напред към церемонията, представи си как ще изглежда, докато върви през моравата към очакващите я гости.

Изведнъж в съзнанието ѝ изникна инцидентът с Нат в килера и развали всичко. Отново си спомни отвратеното изражение на Тони и настроението ѝ се развали. Трябваше на всяка цена да ограничи щетите.

Всяко обяснение, което би могла да предложи, за да оправдае поведението си през миналия уикенд, бе станало на пух и прах сега, когато разпуснатостта ѝ бе доказана от това, че я завариха в компрометираща поза с бившето ѝ гадже. Колкото и невинни да бяха нещата от нейна гледна точка, разбираше, че отстрани изглеждат зле. Наистина зле. Смачка цигарата с острия ток на обувката си, облегна се на стената и изпълни няколко дихателни упражнения, които бе научила от заниманията си по йога. Разбираше, че трябва да намери Тони и да му обясни, но желаше да се владее, докато го прави.

Когато се върна в библиотеката, той бе потънал в разговор с Адам и дори не я погледна. Фей небрежно се приближи към тях, опитваше се да укроти бясното биене на сърцето си.

— Здравей, мило — усмихна ѝ се Адам и постави ръка ниско на талията ѝ, за да я привлече по-близо. — Къде се губиш?

— Просто си побъбрих с един стар приятел — сви рамене тя и стрелна Тони с поглед, за да види реакцията му. Не откри нищо.

— Тони тъкмо ми разказваше за живота в Ню Йорк — каза Адам, явно сляп за наличието на напрежение. — Звучи като мечтата на гея.

Но Фей не го слушаше. Единственото, за което можеше да мисли, бе как да се отърве от Адам и да притисне Тони в ъгъла, като се надяваше той да остави сватбеният ѝ ден да върви по план.

— Защо не отидеш да си вземеш още пиене? — попита тя мило.

— О, имам си, благодаря. — Адам вдигна едва наченатата си с вино чаша.

— Е, аз пък нямам — настоя Фей и размаха празните си ръце пред него, — така че, моля те, донеси ми едно питие.

— Аз ще го донеса — намеси се Тони. Бавно се запъти към отсрещния край на стаята, където един келнер пълнеше чашата на Джийн.

— Виж какво, малоумнико — промърмори Фей веднага щом той вече не можеше да ги чува, — моля те, би ли се разкарал незабавно? Предполага се да си на моя страна.

Адам заразглежда ноктите си с безразличие.

— Както добре знаеш, скъпа, лесно се паля в присъствието на такъв великолепен мъж. Направо да го схрускаш.

Тя се намръщи.

— Освен това е напълно хетеро, така че забрави.

— Човек никога не знае — каза Адам с непресъхващия оптимизъм, изразяван от толкова много гейове спрямо привлекателни мъжкарни. — Може още да не е срещнал точния човек.

Но Фей нямаше време за капризи и извъртания.

— Бързо, преди да се е върнал — зашепна тя настойчиво и стисна ръката му, за да привлече цялото му внимание. — Има нещо, което трябва да обсъдя с него насаме.

— Какво нещо? — Адам изглеждаше заинтригуван.

— Нещо лично — упорстваше Фей.

Лицето му придоби наранено изражение.

— Мило, знаеш, че можеш да си кажеш всичко пред мен.

— Естествено. Единственото, което ме безпокои след това, е, че си дрънкало. — Тя настойчиво го стисна. — Когато Тони се върне, ще се престориш, че жадуваш да си поговориш с някого.

— Тук? — Адам изглеждаше ужасен. — Бог знае, че това си е същинско мъчение.

— Не ми пука. Стига да се разкараш — просъска Фей и се усмихна със стиснати устни, докато Тони се приближаваше.

— Чаша вино за мадам — подаде ѝ я той, после незабавно придоби отегчено изражение и заоглежда стаята. Езикът на тялото му говореше, че се готви да си тръгне.

Фей се облеци към Адам, който упорито отказваше да погледне към нея.

— Нещо не е наред ли? — Сега Тони я гледаше в упор.

— Моля?

— Беше направила странна гримаса.

— Не, просто ми се стори, че ми е влязло нещо в окото — отвърна тя. Докато погледът ѝ не изпускате този на Тони, здраво настъпи Адам по крака.

— Ох! — Предполагаемият ѝ най-доверен приятел заподскача на място.

— Добре ли сте? — попита го Тони, който явно се забавляваше.

— Да, благодаря — отвърна Адам сковано. Изпъна гръб. — Както и да е, трябва да отида да потърся майка ти, Фей. Очевидно пътуването ѝ дотук е било очарователно и искам да чуя всичко за него... отново. — Той произнесе изречението в отсечен ритъм, което не остави никакво съмнение, че му е било наредено да се оттегли.

— Е — каза Тони уклончиво. — След като се отърва от него, какво имаш да кажеш?

— Трябва да поговорим.

— Знам — отвърна той грубо. — Затова излязох да те потърся там — кимна към вратата, която водеше към коридора.

Фей понижи глас:

— Не е това, което изглежда.

— Така ли? — попита Тони пренебрежително.

— Излизах от тоалетната и се натъкнах право на Нат. Той ме бутна там.

— Бутнал те е? Не мога да си представя някой да бута точно теб.

Това я ядоса, но тя нарочно смекчи изражението си.

— Напъха ме там, преди да разбере какво става.

— Защо?

— Моля? — смути се Фей.

— Защо? — повтори той нетърпеливо. — Защо те е напъхал там?

— Ами... — тя замълча със смирено изражение. — Знам, че ще прозвучи прекалено самомнително, но само искаше да ми каже, че още има чувства към мен.

— Права си, наистина звучи самомнително. — Тони изтръска едно конче от ръкава на сакото си. — Освен това звучи като куп

измишльотини. След като прекарах пет минути в неговата компания, мога да те уведомя, че е неспособен да чувства каквото и да било, освен в пениса си. Ако съдя по това, къде бе сложил ръка, вероятно точно тези чувства е имал предвид.

— Ръката му бе на талията ми — измънка Фей.

— На мен не ми се стори така — отвърна Тони с изражение, което говореше: „Иска ми се да ти повярвам, но няма да стане.“

— Е, това е истината. Независимо дали ти харесва. — Обзе я непреодолимо желание да му удари шамар. — Но всъщност проблемът не е точно в това, нали?

— Най-сетне да кажеш нещо вярно. — Той докосна лакътя ѝ и кожата на ръката ѝ настръхна. — Да идем там, далеч от потенциалните клюкари. — И я поведе към ниска дървена пейка в другия край на стаята, която гледаше към маслен портрет на свирепа възрастна жена в огромна рокля от тафта и дантелено боне.

Направи знак на Фей да седне и се настани до нея.

— По никакъв начин утре няма да се омъжиш за брат ми — изрече непоколебимо Тони.

Объркана от прямотата му, Фей каза първото, което ѝ дойде наум:

— Защо? — Гърлото ѝ се сви.

Той я изгледа невярващо.

— Защо? Сериозно ли говориш? Добре, ще ти припомня. Миналия уикенд отидох в един бар, забърсах една жена и бях поканен у тях, където почти правихме секс. През следващия уикенд цъфвам за сватбата на брат ми и откривам, че тя е булката, за която ще се жени. Да съм пропуснал нещо?

Сълзи се събраха в ъгълчетата на очите на Фей, но тя се овладя.

— Нищо не разбираш... — прошепна. — Ти не ме познаваш.

— Не ми трябва да те познавам — заяви той. — Познавам такива като теб и това ми стига. — Изражението му бе убийствено сериозно.

Фей скочи на крака, погледът ѝ пламтеше.

— Такива като мен? — възкликна тя. — Ти кой си въобразяваш, че си?

— Сядай — изсъска Тони и огледа стаята да провери дали някой е забелязал. — Сега не играеш във втора дивизия. Имай някакво шибано достойнство.

Уязвена, Фей се хвана, че прави каквото ѝ казва. Седна и бързо запримигва, за да възпре сълзите на срам и отчаяние.

Гласът на Тони омекна.

— Добре де, дори и да те познавах, какво би ме убедило, че трябва да те оставя да се омъжиш за Марк?

— Обичам го! — тросна се тя, но отказваше да го погледне в очите.

— Не, не го обичаш — каза той делово. — Силно си привързана към него, виждам, но това не е достатъчно да крепи един брак — поне не един съвременен брак.

— Е, господин експерт, щом не го обичам, защо, по дяволите, ще се омъжвам за него? — попита Фей триумфално.

— Не съм съвсем сигурен — призна Тони. — Единственото, което знам, е, че двамата с теб бяхме чисто голи в твоята спалня миналия уикенд, а аз не съм мъжът, в когото твърдиш, че си влюбена.

Фей му хвърли яростен поглед. Напълно се бе лишила от дар-слово от осъзнаването, че нищо, което би могла да изрече, няма да оправдае възмутителните ѝ действия.

— Вероятно парите имат някаква връзка с това — допусна той.

— Парите? — Фей бе озадачена.

— Двамата с Марк ще наследим доста пара, след като родителите ни си отидат.

Фей зяпна, не можеше да повярва. После процеди саркастично:

— Разбирам. Значи сега се оказва, че тичам след парите, така ли?

— Ти ми кажи — отвърна той.

Фей осъзнаваше, че прилив на възмущение и гняв не бяха това, което щеше да омилостиви този мъж. Огледа стаята да види къде са родителите му и ги забеляза да разговарят с Алис пред камината. Кимна към тях.

— Никой от тях не изглежда зле — подхвърли. — Всъщност бих казала, че имат поне още два-сет-трийсет години пред себе си.

Тони вдигна вежди.

— Е, и?

— Е, и сериозно ли мислиш, че бих се омъжила за някого заради неясната перспектива да получа някакви пари, когато съм превалила петдесетте? Освен това аз самата, слава богу, печеля добре.

— Доколкото ги познавам, те ще изхарчат доста за нас преди това. Искам да кажа, нека погледнем истината в очите, те плащат всичко тук — жестът му обхвана стаята.

— Не сме ги молили да го правят, сами пожелаха — каза Фей. — На мен щеше да ми е добре с греяно вино и студени воловани за мезе в местния съвет, но Марк искаше да направи нещо, което би зарадвало майка ви. Явно, ти не си се съобразил с тях на твоята сватба.

— Печелиш точка. — Той отпи голяма глътка вино. — Добре де, може да съм се поувлякъл, като допуснах, че се омъжваш за пари, но тогава защо?

Тя въздъхна нетърпеливо.

— Както ти казах, може да ти звучи старомодно, но аз го обичам.

— Не. Не е това. — Тони я погледна замислено. — Може би обичаш единствено представата, че се омъжваш, и всеки би свършил работа. — Той замълча и започна да си играе с копчето за ръкавели от чисто сребро. — Е, поне нещо такова.

— Много е тъпо — отвърна Фей.

— О, колко присъщо на дама. — Тони хвърли поглед към часовника си — аксесоар на Таг Хъор в стила на шейсетте години, толкова харесван от Стив Маккуин. — Слушай, убеден съм, че си прекрасно момиче и че един ден ще направиш някого изключително щастлив... — той почеса бузата си — но това няма да бъде моят брат. Цялата тази история направо е обречена.

Фей кимна драматично, сякаш загадката току-що се бе разкрила пред очите ѝ.

— Загрявам. Всичките тези приказки за положение и пари нямат нищо общо с това дали с Марк си подходдаме. Всичко се свежда дотам, че ти не ме намиращ достойна да стана член на скъпоценното ви семейство.

Тони се намръщи.

— Не, точно обратното, направо си струва да се ожените само за да погледам как се справяш с мама. Подозирам, че най-сетне си е намерила майстора. — Той замълча. — Не, ти просто не си влюбена в Марк, до това се свежда. Ако беше, никога нямаше да ме заведеш у вас. Ако се омъжиш за него, направо ще съсипеш живота му... поне за няколко години. Да не говорим за твоя.

— За какъв се смяташ? За последната инстанция ли?

Тони се разсмя, без да иска. Седяха и гледаха към стаята, където останалите гости все още пиеха и бърбеха. Фей каза:

— Тони, разбирам резервите ти, наистина ги разбирам... но аз обичам Марк и обещавам да го направя щастлив.

— Предлагам много внимателно да обмислиш това, което казах. Утрото е по-мъдро от вечерта. Забрави разходите, ако сега се оттеглиш, щетите в перспектива ще са много по-малки.

— Няма да променя мнението си.

Изблик на раздразнение прекоси лицето му, но той бързо се овладя.

— В такъв случай трябва да те предупредя, че възраженията ми към този брак утре ще се проявят с пълна сила. Нямам намерение да стоя настрана и да гледам как брат ми се обвързва с жена, която не може дори да изчака сватбения си ден, преди да изневери.

Очите на Фей се наляха със сълзи. Той я заплашваше.

— Защо ме мразиш толкова? — прошепна тя.

— Не те мразя — отвърна той съчувствено. — Точно обратното, мисля, че си обаятелна и изключително привлекателна, въпреки всичко, което се случи.

— И все пак продължаваш да искаш да ме съсипеш?

Тони се надигна и приглади сакото си.

— Не е нещо лично, Фей. Когато някой си търси белята, я намира благодарение на онези, които не го правят. Просто не си подходяща за брат ми. Е... наистина трябва да се присъединим към тълпата или ще вземат да се питат какво става.

Той понечи да си тръгне, но се обърна и подметна през рамо:

— Повярвай ми, по-късно ще ми благодариш.

Апартаментът, в който Марк и Брайън живееха под наем, се намираше над един пощенски клон в Кройдън и прозорците му бяха тройно изолирани, за да блокират постоянния шум от движението по главната улица отвън.

Тъмното тясно стълбище водеше към окаяната им мрачна и тясна квартира с прозорци, постоянно наслоени с мръсотия от неспирните автомобилни газове отвън. Бяха направили няколко опита да освежат мястото с помощта на лампион в невероятния стил на „Икеа“, една-две ярки декоративни възглавници, нахвърлени тук-там, и няколко плаката,

които отбелязваха новото хилядолетие, което бяха посрещнали само преди осем месеца, но въпреки това си оставаше претрупано и мрачно.

През двете години, откакто живееха там, те бързо си бяха създали режим на безкрайно ядене на къри, гледане на футболни мачове и дрънкане на глупости до късно през нощта.

Тъй като Марк през цялото време бе в ресторанта, а Брайън се прибираще с купища писмена работа по банални дела, с които никой не искаше да се занимава, и двамата не водеха особен светски живот, но не им пукаше. Парите не достигаха, но пък можеха да си говорят, ако им се приискаше компания. Ако ли не, всеки се оттегляше в стаята си и си гледаше работата.

Наскоро Марк се бе „порадвал“ на еднократно прекарване с една сервитьорка, която работеше в ресторанта, но сексуалният живот на Брайън си оставаше прискърбно несъществуващ.

— Гледам на сексуалния си живот до голяма степен като на партия бридж — каза той на Марк една нощ. — Може да нямам добър партньор, но имам силна ръка.

Една вечер през август, четирийсет минути след като бе дръзнал да излезе навън да купи храна за вкъщи, Марк се промъкна през входната врата с мазна кафява хартиена кесия в ръка.

Брайън бе заел обичайното си хоризонтално положение пред телевизора и наблюдаваше някаква нашумяла телевизионна дискусия. Дори не си направи труда да вдигне поглед.

— Току-що се запознах с жената, за която ще се оженя — заяви Марк и остави кесията на земята. Отиде в кухнята да донесе чинии и вилици и се върна след няколко секунди.

Брайън се опита да седне, докато прехвърляше телевизионните канали.

— Извинявай, друже — прозя се той, — мога да се закълна, че току-що спомена нещо за женитба.

— Така е, защото го направих. — Марк отвори кутия светла бира „Ред Страйп“ и му я подаде.

Сега Брайън беше съвсем разбуден.

— Ало? Отиде само да вземеш нещо за ядене и се връщаш със съпруга? — Марк никога не бе изразявал толкова открити чувства през всичките четири години с Кейт.

— Говоря сериозно — отвърна той. — Тази няма да я изпусна. Тя е поразителна блондинка.

— Както и Майра Хиндли.

— Много смешно — тросна се Марк. — Във всеки случай имам телефонния ѝ номер и другата седмица ще я водя на вечеря.

Донякъде смаян, Брайън запази мълчание. После каза:

— Чакай малко, дай обратно. Тя бе в магазина за храна за вкъщи?

— Не. — Марк отпи голяма глътка. — Трябваше да почакам двайсетина минути, докато я приготвят, така че се отбих в бар „Джейс“. Тя беше там.

— И само за двайсет минути ти успя да свалиш тази страхотна блондинка?

— Тя е изумително красива — отвърна Марк унесено.

— Прощавай, драги приятелю, но какво, по дяволите, вижда тя в теб?

— Не знам, но бе застанала сама до бара, когато влязох, и това просто си беше съдба.

Брайън се престори, че ще повърне.

— Сигурен ли си, че не е някоя проститутка и вечерта няма да свърши със сметка за вечерята и други екстри?

Марк завъртя очи.

— Кога стана толкова циничен към любовта?

Брайън отхапа от индийския си сандвич.

— Горе-долу по времето, когато открих, че онова момиче в нощния клуб „Либърти“ има пенис.

Марк се разсмя.

— Господи, естествено. Бях забравил. Е, мога да те уверя, че тя няма пенис и не е проститутка. Чакаше един приятел.

— И междувременно просто ти пробута телефонния си номер?

— Не, аз я помолих за това. Прецених, че нямам какво да губя. Единственото лошо нещо, което можеше да се случи, бе да ми откаже.

— Но тя не го направи.

— Не. — Марк вдигна едно листче, което бе изровил от джоба на джинсите си. — Фей Паркър. От кода си личи, че живее в града.

Нека Брайън си се шегува колкото си иска, но Марк трябваше да признае пред себе си, че той самият също не можеше да повярва, че

такава привлекателна жена би се интересувала от него. Фей беше на друго ниво. Имаше пясъчноруса коса, която се стелеше като пух около лицето ѝ, шепа лунички и сивкавозелени очи. Цялостният ефект бе калифорнийски и много секси.

Марк я беше забелязал в минутата, в която бе влязъл в „Джейс“. Беше седнала на висок стол и се опитваше да отгърне страницата на някакъв сериозен вестник с прикрепена към него огромна лайстна против кражби.

— Истински кошмар са, нали? — каза той и приглади страницата ѝ.

— Може да се каже. Не разбирам защо се мъчат с тях — отвърна тя, като използва лакътя си да я задържи на място.

На Марк му стана приятно, че бе престанала да чете и го гледаше право в лицето.

— Желаете ли едно питие? — Не можа да повярва, че го е предложил толкова небрежно. Тя продължаваше да се взира в него.

— Благодаря — отвърна бавно. — Шприц с бяло вино, ако обичате.

Марк привлече вниманието на намръщения барман и поръча шприца и бира за себе си.

— Какво да бъде? — попита приветливият момък.

Марк се обърна към нея:

— Хмм, някакви предпочитания към виното?

— Виното е едно — отвърна барманът с отегчен монотонен глас. — Искан да кажа, каква бира?

— Какво имате? — Марк погледна дали има кран за наливно пиво, но не видя.

С толкова силна въздишка, че Марк усети дъха му в лицето си, барманът вдигна ръка към черната дъска над главата си.

— „Бекс“, „Майкълб“, „Сапоро“, „Милър Лайт“, „Будвайзер“...

— „Будвайзер“ става, благодаря — отвърна Марк и неловко се усмихна на Фей.

— Обикновена или чешка?

— Обикновена — намеси се тя. — И тъй като обслужването ви е изключително внимателно, няма да има бакшиш.

Докато барманът вършееше, приготвяйки питиетата им, Фей направи неприличен жест зад гърба му.

— Не мога да разбера защо такива саможивци се заемат с професии, в които трябва да общуват с много хора — каза тя.

— Може отначало да не са били саможиви, а общуването с хората да ги е направило такива. Между другото, аз съм Марк.

Поръчката им бе тръсната сърдито пред тях и Фей чукна чашата си в бутилката на Марк.

— Наздраве. Аз съм Фей.

— Е, Фей, от всички барове по целия свят какво те доведе в моя?
— Марк потръпна вътрешно от баналността на забележката си, но тя като че ли не ѝ обърна внимание.

— Предполага се, че имам среща с някого за по питие, но макар цял ден да работи на две крачки, той закъснява.

Настроението на Марк се развали, но тя сякаш прочете мислите му.

— Той е гей и винаги са му необходими векове да се приготви. Банята му прилича на магазин на „Кларен“ — обясни тя и отпи от питието си.

Гей. Това е добре, помисли си Марк, чието настроение плюс една част от тялото леко се повдигнаха. Все още имаше шанс, макар и нищожен, защото нямаше време. Реши да прояви дързост.

— Вижте, отбих се само за едно бързо питие, докато ми приготвят храната в съседния магазин. Бих я зарязал, но имам окаян съквартирант, който ще се съсухри и умре във фотьойла си, ако не се мяркам от време на време да го нахраня и напоя... Питях се...

— Тръгвайте — прекъсна го тя. — Беше ми приятно да се запознаем и още веднъж благодаря за почерпката.

Марк сякаш бе пуснал корени на мястото и стоеше, загубил дар-слово от нерешителност. Искаше да я покани да излязат, но и разбираше, че това не е училищна дискотека или университетска кръчма. Жената бе изключително изтънчена и можеше да отметне глава назад и да се изсмее на предложението му да се срещнат.

Правилата на съвременните свалки бяха смущаващи дори за най-опитните мъже. За Марк и Брайън, или за Тъпчо и Гламчо, каквито прозвища им бе дала Кейт, съвременните лондончанки бяха минно поле. От друга страна, помисли си той, току-виж, каза „да“. Каквото и да е краят, нямаше какво да губи, освен достойнството си, което и без това винаги бе присъствало в микроскопични наличности.

— Та да продължа мисълта си — пристраши се той, — питах се дали бихте искали да излезем да пийнем по нещо...

Ето, каза го. Чувстваше се едновременно изпълнен с очакване и уязвим.

Тя отново отпи от шприца си.

— Да, би ми било приятно.

Стомахът на Марк се присви от детинска радост и върху лицето му се разля широка усмивка.

— Страхотно! — Той извади химикалка от вътрешния си джоб и ѝ я подаде, после погледна да провери дали някой го гледа и откъсна ъгълче от вестника. — Ще ви се обадя.

ПЕТЪК, 28 ЮНИ 2002 Г., 23,25

Марк хвърли поглед през стаята и видя Фей и Тони седнали заедно, унесени в разговор. Израженията им бяха доста дружелюбни и той се загледа в бъдещата си булка.

Точно над главата ѝ имаше стенна лампа, която осветяваше русата ѝ коса и тя приличаше на ореол. Тънките ѝ ръце бяха леко загорели и Фей бърчеше луничавото си носле на нещо, което Тони ѝ казваше. Господи, наистина е красива, помисли си Марк.

— Би ли искал да знаеш какво си говорят? — Беше Джена.

— Опасявам се, че не е толкова интересно — каза той извинително. — Просто съм благодарен, че, изглежда, Тони и Фей вече се разбират — посочи мястото, където бяха седнали. — Отначало май не тръгна много добре.

Джена проследи погледа му.

— Май имаше доста напрежение между тях по време на вечерята — отбеляза тя. — Случвало ли се е и преди?

— Този уикенд се видяха за първи път.

— Наистина ли? — Джена изглеждаше изненадана. — Предположих, че е започнал да изпитва неприязън към нея при предишни срещи.

— Не — отвърна Марк замислено. — Но не съм сигурен, че е неприязън. Мисля, че просто са два силни характера, които се борят за надмощие.

— Брей! — изкикоти се Джена. — Звучи като „Междузвездни войни“. — Протегна ръка и я завъртя, сякаш размахваше светлинен меч. — Нека силата бъде с теб.

Марк забеляза, че е пийнала, но не дотам да не разбира какво става. Бузите ѝ пламтяха и косата падаше по лицето ѝ. Отиваше ѝ да е разрошена.

— Обаче той може да бъде доста страховит — добави тя.

— Кой? — Марк бе забравил за какво говореха.

— Тони.

— Така ли? — Марк беше озадачен. — Ти чувствала ли си го някога така?

Джена склочи вежди, явно чакаше объркания си мозък да възприеме въпроса и да предложи отговор.

— Не — поклати глава накрая. — Тъй като и двамата бяхме много млади, не мисля, че той приемаше който и да е от нас особено сериозно. Но няма съмнение, че тебе още те плаши. Наблюдавах ви заедно по-рано.

Марк устоя на порива да се изненада от преobraжението на Джена в човек, който говори каквото мисли.

— Не бих казал, че ме плаши — възрази той, — но за мен мнението му има значение.

— Е, и какво мисли той за всичко това? — попита тя и направи помитащ жест с ръка.

Марк погледна новата, директна Джена с любопитство.

— Мисля, че вероятно не одобрява женитбата ми с Фей, макар да не съм сигурен защо. Май смята, че не си подходяме.

Тя не отвърна нищо.

— Приемам мълчанието ти като знак, че има право — гласът на Марк прозвуча малко по-остро. — И кое е това, което според теб, Тони и всички останали, които желаят да изкажат мнение, ни прави неподходящи?

Лицето на Джена се сгърчи, новопридобитата ѝ самоувереност не трая дълго.

— Извинявай много. Ти си абсолютно прав, не е моя работа. Трябва да се ожениш за която поискаш.

Изражението на Марк се смекчи.

— Не, ти извинявай — заговори той мило. — Не трябваше да ти се тросвам така. Просто неодобрението на Тони ме засегна.

— Тони не е всички — успокои го Джена.

— Не е само той. Брайън мисли, че не си пасваме, и ако съдя по това, което току-що каза, ти също. Стават трима души, преди дори да съм поискал нечие мнение.

Тя го потупа по ръката.

— Животът си е твой, а аз дори не я познавам, така че коя съм, та да я съдя? Не ми обръщай внимание, просто съм пийнала повечко.

— Харесваш ми още повече, когато си сърдита. — Той разроши косата ѝ. — Алкохолът помага да ти паднат задръжките. — Марк хвана един минаващ келнер за ръката и го помоли да напълни чашите им. — Както и да е, как вървят нещата при теб?

Не беше виждал Джена от няколко месеца, но един-два пъти се бяха чували по телефона.

— Как вървят нещата при мен? — повтори тя. — Ами всъщност нищо ново. Приключвам с онзи механик, с когото ходех.

— Дейв, така ли беше?

— Изумена съм, че си запомнил името му.

— Е, единственото, което мога да кажа, е, че се надявам да ти поправят колата, преди всичко да свърши.

— Не, за съжаление първо се развалиха отношенията, а няколко дни по-късно — и колата. Мислех си да опитам да закърпя нещата, но реших, че ще е малко прозрачно.

Останаха мълчаливи, докато Марк не се прокашля нервно.

— Между другото, не съм сигурен дали някога съм успял да ти се извиня.

— За какво? — попита тя с неудобство, вперила поглед в обувките си.

— За начина, по който прекъснах връзката ни.

— Странно, бих могла да се закълна, че аз го направих — но от тона ѝ беше ясно, че много добре знае истината.

— Бях страхливец — продължи Марк. — Трябваше да говоря с теб, но вместо това се измъкнах и се надявах ти да забележиш, че нещо не е наред.

Джена отпи глътка вино.

— Е, не е болка за умирање. Може би, ако се върнем назад, бихме постъпили по друг начин, но и двамата бяхме ужасно млади. Когато дойде моментът, правиш каквото смяташ за правилно.

— Това не е извинение за противно поведение.

— Звучиш като майка си.

— Олеле боже! — изохка той. — Знаеш къде да настъпиш човека.

Тя постави ръка върху неговата.

— Ако наистина искаш да знаеш, за известно време бях съкрушена, но вече съм добре. — После грейна. — Кое е по-важно,

страшно съм доволна, че си открил някого, с когото искаш да споделиш остатъка от живота си. Наистина.

Марк внимателно се взря в лицето ѝ за някакво потвърждение, че действително има предвид онова, което казва. Изражението ѝ говореше, че е така, а от предишния си опит знаеше, че тя не е от онези, които казват нещо само да видят ефекта от него.

— Благодаря — прошепна той.

— Хайде, стига сме говорили за миналото. Утре се жениш — каза тя с фалшивата бодрост на човек, който ти съобщава, че след катастрофата се е лишил само от единия си крак, а не и от двата.

Известно време оглеждаха действащите лица на пиесата пред тях. Най-после Марк отново се обърна към нея:

— Наистина ли мислиш, че постъпвам правилно?

Един малък мускул сгърчи бузата на Джена.

— Като се жениш или като не се жениш за Фей? — попита тя.

— И двете.

— Не мисля, че точно аз съм човекът, когото трябва да питаш. — Изразът на лицето ѝ бе безстрастен.

Той изпъна гръб и си пое дълбоко дъх. Внезапно твърдо реши да разбере виждането на Джена за сватбата.

— Ти ме познаваш по-отдавна от много от останалите, така че според мен си най-подходящият човек да ми отговори.

— Добре, нека го парафразирам — започна тя с тих и решителен глас. — Мисля, че не е честно от твоя страна да ми задаваш този въпрос.

Внезапно Марк забеляза сълзите в очите ѝ.

Работата ѝ като модел не беше значителна, но бе редовна и Фей успя да си купи едностаен апартамент в квартал с ново строителство, наречен Милениум Хайтс в района Кларкънуел на Лондон. Все още не беше напълно готов, но вече бяха открити няколко модни ресторанти и барове и бе близо до центъра на града, където я водеха повечето от ангажиментите ѝ.

Два дни след срещата в бара тя седеше на кухненската маса и четеше за подвизите на някакъв герой в местния вестник, когато телефонът иззвъня.

— Здравей, обажда се Марк. Запознахме се в „Джейс“.

Каква разлика с първото обаждане на Нат — „Здравей, аз съм“, помисли си. Харесваше ѝ липсата на его у Марк.

— Здравей — отвърна тя. — Много се радвам да те чуя. — И наистина беше така.

Той се бе промъквал в мислите ѝ на няколко пъти през изминалите дни. След повърхностните и обсебени от секс месеци с Нат Фей бе привлечена от топлотата на Марк. Изглеждаше мил и естествен и точно тези качества сега ѝ допадаха. Единствено се надяваше да притежава, за разлика от Рич, онова допълнително нещо, което да поддържа интереса ѝ.

Сега щеше да разбере.

Първата им среща бе в един оживен бар в центъра на Лондон, където трябваше да се надвикват, за да се чуят. Насърчителното беше, че на няколко пъти я бе разсмял и беше отделил доста време да задава въпроси за нейния живот — което Нат рядко бе предприемал.

— Толкова ми е приятно тази вечер — каза той, докато вървяха под ръка към пиацата за таксита.

— На мен също.

Марк придоби леко разтревожен вид, после запита:

— Дали ще можеш да понесеш да ме видиш отново?

Тя допря показалец до брадичката си.

— Хмм, да видим. Ох, давай, защо не?

— Страхотно! Ще ти се обадя утре, когато проверя смените в ресторанта, и ще измислим нещо.

Изчака я да се качи в черното такси, наведе се и я целуна по бузата.

— Значи, до следващия път.

Оказа се, че следващият път бе много изискано откриване на нов бар, където бе поканена Фей. Тя се питаше как ще реагира Марк на присъствието на знаменитости и бляскави личности, които ще се мотаят наоколо.

За нейно облекчение той изглеждаше забележително уравновесен и дружелюбно бърбеше с всеки, който му представеше. И най-важното, притежаваше доброто възпитание непрекъснато да се уверява, че тя е добре. Нат винаги я беше зарязвал на светски събития, докато не настъпеше моментът да се отправят към жилището му за секс.

Заради неудобното си работно време те придобиха навика да се срещат веднъж-два пъти седмично. Фей често водеше някои от приятелките си манекенки на вечеря в ресторанта на Марк. По този начин можеше да го зърва понякога, когато влизаше и излизаше от кухнята, а и знаеше, че присъствието на приятелките ѝ добавяше онзи толкова необходим щрих на блясък към заведението и така доставяше удоволствие на собственика Франсоа.

Шест месеца след запознанството им Марк ѝ се обади в състояние на крайна възбуда.

— Направиха ме главен готвач! — каза той, явно в приповдигнато настроение.

— Скъпи, това е фантастично! Една крачка по-напред към това да си имаш собствено заведение! — възкликна Фей с желанието да звучи насърчително. В действителност се питаше как новият му пост ще се отрази върху и така малкото време, което имаха един за друг.

— Виж — продължи Марк, — не съм ходил да видя нашите отдавна и си мислех да отида този уикенд, преди да започна новата работа, а и да им кажа за нея. Може и ти да дойдеш.

С оглед на обичайната си неохота по отношение на родителите Фей се изненада, като се чу да отвръща положително.

За да отпразнуват възкачването на Марк на следващото стъпало от професионалната стълбица, той реши да се наградят с почти прилично пътуване. Вместо да се тресат и пърпорят до Саутхемптън в старата му кола, Марк нае един чисто нов ситроен ксантия с шибидах. Когато отиде да вземе Фей, времето беше ясно и слънчево, затова го вдигнаха да проветрят колата.

— Те наистина изгарят от нетърпение да се запознаят с теб — каза Марк. — Майка ми навярно ще те попита в кой университет си учила, но не ѝ обръщай внимание. Това е дежурният ѝ въпрос.

Фей се опря на облегалката за глава. Известно време не проговори, просто се наслаждаваше на слънцето върху лицето си.

Досега не бе мислила особено за родителите на Марк, но днес, когато бе на път да се запознае с тях, се опита да си представи що за хора са те. В главата ѝ изникна къща близък с мозаечна фасада, със спретната градинка и излъскана до блясък голяма семейна кола от среден клас, паркирана на алеята за автомобили отпред. Джийн и Дерек трябваше да са обикновена симпатична двойка от предградията,

работили усилено да отгледат двамата си порядъчни синове и сега се радваха на старините. Не след дълго мислите ѝ я приспаха.

Няколко часа по-късно я събуди нежното раздрусване на рамото ѝ от Марк.

— Мила, пристигнахме.

Тя отвори очи, примигва няколко пъти и се съсредоточи върху това, което ги заобикаляше. Марк потършува в жабката и извади малко дистанционно. Насочи го към електронната порта, която бе изникнала пред тях. Тя се отвори със скърцане и той насочи колата по настланата с чакъл алея, която лъкатушеше в далечината. Фей бе смутена от великолепието. През ума ѝ мина, че родителите му може би живеят в някоя малка къщичка на територията на имението.

— Добре дошла в графство Колдеър — каза Марк с престорен ирландски акцент.

— Какво говориш?

— Така го наричаме с брат ми. Закупено е от производството на климатици.

Алеята криволичеше към огромна къща в стил крал Джордж, сякаш нарисувана от някое дете. Беше почти квадратна, с внушителна входна врата, разположена точно по средата; от един от четирите комина дори се виеше дим.

Фей онемя. Не бе имала и най-малкото понятие, че Марк произхожда от такова богато семейство. Никога не го бе споменавал и цялото му поведение говореше за добро, обикновено момче от средната класа. Това, че никога не се беше хвалил с охолството на родителите си, го издигна още по-високо в очите ѝ.

Скоро откри, че Джийн и Дерек са пълната противоположност на това, което си беше представляла. Джийн изглеждаше по-млада от шейсет и двете си години, с боядисана пепеляворуса коса, подстригана изкосено нагоре по врата. Бе висока и стройна, облечена с елегантност, която демонстративно говореше за пари — черни панталони по поръчка, сив кашмирен пуловер и един-единствен наниз перли около шията. Дерек носеше кафяв костюм от туид, риза с отворена яка и копrienено шалче. Беше побелял, оплешивяваше, но на лицето си нямаше нито една бръчица.

Фей отбеляза, че най-хубавият порцелан „Уеджуд“ е изваден за посещението ѝ. Или бе така, или го използваша постоянно, което беше

дори още по-впечатляващо. Освен това разбираха от вина.

— Толкова се радвам да се запознаем — каза Джийн и вдигна чашата си в нещо като тост. — Марк много ни е говорил за вас.

Усмивката ѝ изглеждаше искрена и Фей леко се отпусна.

— И аз се радвам да се запозная с вас. — Тя отпи от чашата си.

— Марк казва, че сте модел — включи се Дерек. — Какъв точно?

— Участвам главно в модни линии за женски списания или в каталози за поръчки по пощата. Нищо твърде специално.

— Е, а какво ще правите после? — попита Джийн. — Нали разбирате, когато... — тя махна с ръка, сякаш да покаже, че някой трябва да ѝ помогне да завърши изречението.

— Когато стана твърде стара? — попита Фей услужливо. — Наистина не знам.

Джийн прочисти гърло. Едната ѝ ръка си играеше с перлите.

— Имате ли на какво да разчитате, като университетска степен?

Фей погледна косо към Марк, който ѝ отвърна с потайна усмивка.

— Не, не съм ходила в университет — отговори тя. — Нямам такива склонности.

— О, разбирам. — Джийн изглеждаше разочарована. Винаги бе мечтала по-малкият ѝ син да има образована жена. — Представяте ли си, Марк ходи в университет, но после не се възползва от дипломата си.

Марк забарабани по масата.

— А, в тази връзка — повишиха ме.

— Това е прекрасно, сине. — Дерек се усмихна, но Фей забеляза, че усмивката не се отрази в погледа му.

— Сега съм главен готвач, което означава повече пари. Ще изглежда страхотно в автобиографията ми.

Дерек все още не изглеждаше убеден.

— Браво на теб. — Той взе чашата си. — За успеха на Марк.

Вдигнаха чаши и казаха „Успех!“ в хор.

— И за вас двамата, и за бъдещето — добави Джийн, като очаквателно местеше поглед от Марк към Фей.

Още от самото начало Марк бе почувствал, че Фей е „истинската“, макар, естествено, бе пропуснал да го спомене на първата им среща, защото евентуално би си помислила, че той е

смахнат маниак, който я дебне около дома ѝ и ще ѝ пише писма със зелено мастило.

Никога не бе изпитвал подобни чувства към никого и нищо, нито дори към обожаваната от него програма с мачовете от финалите за Световната купа през 1966 година. Явяваше се в мислите му стотици пъти на ден и всеки път той чувстваше освобождаването на химикали, които затопляха цялото му тяло.

— Според мен е флирт и нищо повече — каза Брайън след един от отегчителните монолози на Марк за това, колко прекрасна е Фей. — Представяш си, че е пропаднала, и правите страхотен секс.

Марк въздъхна.

— Ти не го познаваш, нали?

— Кое, секса ли? — попита Брайън насмешливо. — Дяволски си прав, не го познавам. Всъщност намислил съм да закача на дръжката на вратата табела с надпис „Прокълнат“.

— Не, искам да кажа, не проумяваш факта, че за мен тя е истинската. Не мога да си представя живота без нея.

Брайън се прозя, без да се постарее да прикрие уста.

— Сигурен съм, че някога изпитваше същото към Кейт.

— Да, изпитвах го или си мислех, че го изпитвам. Но този път е различно.

Брайън не криеше, че за него Фей бе от прекалено висока класа. Разбирането му за жена от висока класа обаче включваше оплаквания от нейна страна, ако той поиска да прекара вечерта на Свети Валентин в гледане на стари мачове.

В няколкото случая, когато Фей бе оставала в апартамента, тя бе назидавала и двамата за това, че живеят в такива ужасни условия, и бе забелязвал как изкусно въртеше Марк на малкото си пръстче било с пресилена усмивка, било с намек за премерено раздражение.

— Тя те манипулира през цялото време — заяви той една вечер, няколко месеца след като Фей се бе появила на сцената.

Марк го зяпна.

— Не, не е така. Правя разни неща за нея, защото ми харесва.

— Да, наистина. — Брайън почеса слабините си. — Ти не приличаш на себе си, когато си с нея, държиш се по различен начин. Никога не изглеждаш естествен.

— Много тъпо.

— Не, не е. Дай пример.

Брайън замълча, после придоби тържествуващ вид.

— Никога не си се държал така, когато беше с Кейт. С нея беше такъв, какъвто си с мен.

— Е, може би затова връзката ни тръгна на зло. Навярно не трябва да се отнасяш с гаджето си така, както с най-добрия си приятел.

— Дрън-дрън. Трябва да бъдеш верен на себе си през цялото време. — За илюстрация на твърдението си Брайън се надигна на една страна и лекичко пръдна.

Марк се намръщи.

— Внезапно ми стана кристално ясно защо си нямаш гадже.

— Не искам и да имам, ако не мога да бъда естествен с нея.

Седяха в унило мълчание и се взираха в проблясващите образи на помътнелия телевизионен екран пред себе си.

— Както и да е — прекъсна паузата Марк, — по-добре свиквай с мисълта, че с Фей ще сме заедно...

Брайън вдигна вежди.

— Да, разбира се. Навеки, нали?

— Надявам се. — Марк си пое дълбоко дъх. — Мисля да я помоля да се омъжи за мен.

Брайън взе дистанционното и изключи телевизора — сигурен признак, че се отнася сериозно към думите му.

— Олеле! — възкликна той. — Ето това вече наистина е приказка на пораснало момче. — Изправи се, отиде до кухнята и се върна с две бири. Подаде едната на Марк. — Не е ли малко прибързано?

— Минаха почти осем месеца. Освен това хората казват, че когато разпознаеш човека до теб вече знаеш. И аз зная.

Брайън го изгледа с неприкрито презрение.

— Ами тогава всичко е наред. Щом знаеш.

Марк постави бирата си на масата и рухна в едно кресло.

— Един ден и ти ще изпиташ същото към някого и веднага ще разбереш какво имам предвид — въздъхна той.

Брайън се намести на стола до приятеля си.

— Не се правя на интересен, друже, но какво те кара да мислиш, че тя ще каже „да“?

— Че защо да не го каже?

— Ами тя просто е много... нали разбираш... — очевидно се мъчеше да намери точната дума — лъскава.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — ядоса се Марк. — Прекадено лъскава за мен, нищо и никакъв, това ли имаш предвид?

Брайън потърка очи.

— В известен смисъл, да, това имам предвид. Просто тя е тежкарка, а ти... работиш в ресторант.

— Не е като да мия чинии — каза Марк остро. — Аз съм главен готвач. Един ден може да отворя собствен ресторант. — Пое си дълбоко дъх и бавно издиша. — Но не това е важното.

— Не е ли? — Брайън не изглеждаше убеден.

— Не. Важното е, че се обичаме заради това, което сме, а не какво работим.

— Приятелю, страшно ми се иска да споделям оптимизма ти по отношение на живота, наистина искам. Но мисля, че отхапваш много по-голям залък, отколкото можеш да сдъвчеш.

Марк изпръхтя.

— Според теб тя изглежда като някаква непокорна патрицианка. — Той се надигна, силно възмутен, грабна бирата си и се отправи към своята стая. Докато затваряше вратата, хвърли крадешком поглед към Брайън.

Приятелят му се бе втреничил в пода и бавно клатеше глава.

СЪБОТА, 29 ЮНИ 2002 Г., 00,10

Към полунощ Джийн се бе подпряла на вратата на библиотеката и определено изглеждаше здравата подпийнала. Дерек, който се бе предал, я придържаше за лакътя.

— Добре съм, пусни ме. — Тя изтръгна ръката си от хватката му и се опита да направи няколко крачки напред, но се спъна и събори една масичка в стил Луи XIV.

Тони прекоси стаята за миг.

— Изведи я оттук, пиана е — промърмори той на баща си.

— Опитвам се. Тъкмо се канеше да пожелае „лека нощ“ на Марк.

Тони изправи масичката.

— Чакайте тук — каза той твърдо. — Ще доведе Мохамед при планината.

Отправи се решително през стаята към мястото, където Марк си бърбеше с Кейт и Тед.

— Мама се е поомаяла — обърна се към брат си. — Намери Фей и отидете да кажете „лека нощ“ на нея и на татко. Ще ѝ бъде по-добре в леглото.

Марк остави чашата си и се отдалечи да търси Фей.

— Не можахме да се видим като хората — усмихна се Тони, докато се ръкуваше с Тед. — Аз съм братът на Марк.

— Зная. Кейт ми разказа всичко за вас.

— Така ли? Трябва да ѝ е отнело цели пет секунди. — Тони потупа Кейт по рамото. Това волево момиче изключително му харесваше и му бе допаднало от мига, в който се бяха запознали.

Марк я бе довел у дома в Саутхемптън скоро след постъпването му в университета. Беше разказал на Джийн и Дерек някаква бутафорна история за това, че пътищата им с Джена са се разделили, но Тони подозираше, че Кейт е причината за разрива. Веднага щом я видя, бе сигурен в това.

Кейт притежаваше всичко онова, от което бе лишена Джена. Беше напориста, самоуверена по един идеалистичен, ученически

начин и притежаваше хапливо чувство за хумор. Тони бе решил, че съвършено подхожда на Марк; бе го измъкнала от провинциалната му, саутхемптънска черупка, без да му се налага. Не прекара много време с двамата, но докато си бърбеше с тях, реши, че равновесието във връзката е здравословно.

Затова бе дълбоко шокиран, когато Джийн му съобщи, че са се разделили. Никога не му бе минавало през ума, че това може да се случи — изглеждаха идеални един за друг.

Когато се бе опитал да повдигне въпроса по време на едно от редките си обаждания до Марк, брат му го беше отрязал, че това е съвместно решение, предизвикано от все по-честите им караници. Тони не го бе притиснал, защото самият той беше стъпил на несигурна почва: винаги бе категорично дискретен за собствения си личен живот и винаги бе казвал на Марк, че хората не могат да ти опяват за това, което не знаят. Едва ли би могъл да се оплаче, че Марк не е възприел съвета му изцяло.

Тази вечер, насърчаван от няколко чаши вино, той реши да измъкне от Кейт нейната версия на историята. Но първо трябваше да се отърве от Тед.

— Е, къде се запознахте вие двамата? — попита той, като местеше поглед от Кейт към Тед като зрител на тенис мач в Уимбълдън.

— Амиии, в офиса — Кейт се бе изчервила, но Тони не можа да разбере дали от смущение или заради виното. — Тед е фотограф в списанието, където работя.

— Разбирам. — Тони барабанеше с пръсти по празната си чаша и позволи мълчанието да се проточи, докато постигне това, което иска.

След трийсет секунди Тед бе разчел сигналите и бе скочил на крака.

— Трябва да отида до тоалетната — извини се той и грабна чашата на Тони. — Ще ви я напълня, като се връщам.

— Благодаря. — Тони му се усмихна набързо и се приготви за удара. — Е?

— Няма да се преструвам, че ми е лесно — отвърна тя, правилно изтъкувала заредената с многозначност кратка думичка. — Но се справям.

Той въпросително вдигна вежди.

— Да не би да намекваш, че по време на церемонията ще викаш „Трябваше да съм аз“?

Кейт се натъжи.

— Не, мисля, че ще успея да се въздържа. Но знаеш ли какво? Трябваше да съм аз.

Тя леко сведе глава, захапала долната си устна. Погледът ѝ бе отчайващо печален.

Тони бащински положи ръка на рамото ѝ и я стисна.

— Какво се случи между вас? Нищо не разбрах от онова, което Марк ми каза.

— Кажете ми какво ти е казал и аз ще ти предложа моята версия — усмихна се тъжно тя.

— Каза, че сте започнали много да се карате и заедно сте взели решение да се разделите.

— Така ли? — Кейт обмисли това, челото ѝ се смръщи.

— През цялото време го прехвърлям през ума си — призна тя, после бързо добави: — Но той не знае. Мисли, че напълно съм го преодоляла.

Тони направи жест, като че ли си заключва устата: тайната ѝ щеше да бъде опазена от него.

Кейт бързо примигна и продължи:

— С две думи, известно време живяхме заедно в ужасно малък апартамент, и двамата работехме извънредно много и започнахме да си лазим по нервите. Случват се такива работи, нали?

Тони кимна, но не каза нищо.

— Наистина започнахме да се караме малко повече, но аз не обръщах особено внимание. В действителност се готвех да предложа да обмислим дали да не се оженим и да си имаме дете през идващите няколко години. — Тя пийна още вино.

— И?

— Преди да се реша да го спомена, един ден той се прибра и заяви, че тъй като не се разбираме, възнамерява да се премести и да живее с Брайън.

— Опитала ли се да го разубедиш?

— Не виждах смисъл. След шест години заедно дойде труден период и той се предаде. Това ми говореше нещо. — Тя се бе втренчила напред със застинал поглед.

— И то беше?

— Достатъчно. Марк искаше да продължим да се виждаме, но аз съм от типа „всичко или нищо“; така и му казах. Той избра нищото, като осъществи намерението си да се премести — тя изпръхтя. — Но поне моят ултиматум му даде възможността да каже на майка ти, че аз съм тази, която къса.

— И нямаше среднощни пиянски обаждания с вопли за завръщане? Кейт поклати глава.

— И ти също не го премисли отново? Ако бяхте продължили да се виждате, нещата можеше накрая да се оправят.

— Може би да, може би не. Предполагам, че се надявах толкова да му липсвам, та да се обади посред нощ, молейки да се върне. Но той не го направи. — Тя хвърли поглед през стаята, където Марк и Фей се смееха с Адам, който яростно жестикулираше. — После срещна нея. И ето ни тук година по-късно, на сватбата им. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — През цялото време, докато бяхме заедно, и за миг не показа склонност към брак.

Тони не я обвиняваше, че изглеждаше и звучеше огорчена.

— Знаеш ли, може да прозвучи странно — рече той тихо, — но понякога трябва да срещнеш някого, който не е за теб, за да разбереш кой ти подхожда. Пък щом се осмелят да ни кажат, че някой не ни подхожда, мислим, че се бъркат в живота ни, неизменно продължаваме и правим грешки.

— Значи мислиш, че Марк и аз не бяхме един за друг, така ли? — Кейт приличаше на малко момиченце, което е разбрало, че няма да получи куклата, която иска, за Коледа.

— Мисля, че бяхте страхотни — заяви Тони насърчително. — Проблемът е, че преди теб Марк бе ходил само с Джена, така че нямаше богат опит с жените. — Той замълча да провери дали Кейт желае да коментира забележката му, но тя не каза нищо. — През повечето време се разбирахте толкова добре, че вероятно той го е приемал като даденост. После, когато ви е било трудно, е решил, че нищо не върви, и се е измъкнал по глупав начин.

Кейт очевидно попиваше всяка негова дума.

— После — бум! — Тони плесна с ръце. — Среща красива, но непоносима жена и погрешно го приема за дълбока страст. Той се хвърля към нея, но с абсолютно погрешни мотиви.

Кейт не бе сигурна.

— Може и да си прав, но това не ме кара да се чувствам по-добре — гласът ѝ бе едва доловим.

Тони стисна устни.

— Аз също не съм очарован. Но държа таен коз.

— Наистина ли? — Кейт се оживи при намека за интрига.

Тони разбра, че е казал прекалено много, и смени темата:

— Знаеш ли какво? Една от подигравките на живота е, че жените са подозрителни към мъже, които са кръшвали няколко пъти, но истината е, че за тях е много по-вероятно да се кротнат, защото са минали през всичко и знаят какво искат. Неопитните са тези, които често те прецакват.

— Добър опит — усмихна се Кейт, — но няма да те пусна толкова лесно. Какво беше това за тайния коз?

— Нищо. Изцепка на човек, който пие вече от... ох... — той погледна часовника си — прекалено отдавна.

Кейт очевидно не можеше да се задоволи с това.

— Да, добре. Е, каквото и да се окаже, надявам се да свърши шибаната работа — измърмори тя.

— Аха! Тъкмо се чудех къде се е запилял. — Тони посочи към мястото, където Тед, стиснал две чаши вино в ръка, разговаряше с Брайън, който го бе спрял на път към тях.

— Бързо, преди да се е върнал, как се развиват нещата между вас двамата?

Кейт направи физиономия.

— Можеш ли да пазиш тайна?

— Кълна се в честта си — произнесе той тържествено.

Кейт стисна ухото му между палеца и показалеца си, притегли го към себе си и му прошепна нещо.

00,15

Марк и Фей махнаха на Дерек, който извеждаше Джийн през тълпата, извърнаха се един към друг и избухнаха в смях.

— Никога не съм виждал мама толкова пияна! — пръскаше слюнки той. — Шокиран съм.

— Аз пък не съм. — Фей се ухили. — Всъщност мисля, че направо е срамота, дето тя си ляга. Можеше малко да пораздвижи нещата.

— Не ти ли е забавно? — загрижеността се бе отпечатала на лицето на Марк.

— Да, забавно ми е — отвърна тя с фалшива веселост, — но и аз искам да си легна, за да може утрешният ден да настъпи по-скоро.

Марк нежно я гушна, ръцете му обгърнаха тялото ѝ. Фей зарови лице във врата му. Миришеше възхитително — на смесица от мускус и току-що запалена цигара. Искаше да остане така завинаги, да вдишва познатия мирис и да се чувства приласкана, но накрая го отблъсна и хвана ръката му.

— Хайде, ела да си намерим спокойно местенце да се усамотим. — Тя го преведе през главния вход на библиотеката до празния коридор. Няколко метра по-надолу една врата водеше до малка пушалня, боядисана в тъмночервено, с подходящи килим и завеси. На няколко малки масички от двете страни на старинна гарнитура от три части в бургундско червено бяха поставени дъски за табла.

Фей рухна на канапето и привлече Марк към себе си.

— Е, така е по-добре — промърмори тя, докато се наместваше в дълбоките възглавници. — Просто ми се искаше да се махна за малко.

— Побъркват ли те? — Той затъкна кичур коса зад ухото ѝ.

— Не толкова ме побъркват... но е доста стресиращо, нали?

— Да, така е. Много повече, отколкото си мислех.

— В какъв смисъл го намираш стресиращо? — питаше се дали бе по същата причина, по която и тя.

— О, да бъдеш постоянно център на внимание, да се уверяваш, че всички си прекарват страхотно, такива работи. — С една ръка я притегляше към гърдите си, другата лежеше на коляното ѝ. — А ти?

Фей се втренчи в празната камина.

— До голяма степен за същото. Изтощително е да трябва да водиш разговор с всички през цялото време. Много повече ми допада да ходя по чужди тържества, където човек може да си избира с кого да говори.

— Ммм. Няма нищо по-хубаво от това да прекараш известно време с близките си, за да си припомниш защо си се махнал от тях. —

Марк се облегна на възглавниците. — Но когато това свърши, ще разполагаме с две седмици на Малдивите, през които ще безделничим.

— След което цял живот ще можем да правим подобни неща... просто да се свием на дивана и да гледаме телевизия, да си поръчаме храна за вкъщи — каза тя замечтано.

— Прекарах бог знае колко време да правя това с Брайън — отвърна той, — но нещо ми подсказва, че бих предпочел да го правя с теб.

Известно време мълчаха, просто се наслаждаваха на тишината след цяла вечер светски разговори.

Марк наруши спокойствието:

— Забелязах, че доста си поговорихте с Тони. За какво?

Въпросът бе съвсем невинен, предизвикан от загрижеността на Марк годеницата и брат му да се разбират, но за Фей това бе унищожителният въпрос, който предизвика усещането за свободно падане.

— Ами... всъщност за нищо особено — заекна тя.

— Много дълго си говорихте за нищо особено — настоя той без следа от заядливост.

Фей се изправи и опита да се съсредоточи върху това, което щеше да каже.

— Просто си поговорихме за теб и малко за него. И, разбира се, той искаше да му разкажа за себе си.

Марк окуражително потупа коляното ѝ.

— Страхотно. Значи вече сте приятели? — Изглежда я въпросително. — Питам, защото ти се притесняваше, че той не те харесва.

Това ми е последна грижа, помисли си Фей, докато стомахът ѝ се свиваше от спомена.

— Не, вече всичко е наред — усмихна се тя. — Първи приятели сме.

— Хубаво. — Марк отново я притегли по-близо до себе си. — Защото вие сте двамата ми най-обични хора на света и би ми било ужасно неприятно, ако не се понасяте.

Фей затвори очи и отпусна глава на гърдите му. Опита да се успокои, като се съсредоточи върху равномерното дишане на Марк. Нямахше представа кога, пък и дали Тони изобщо възнамерява да

разкрие тайната им, но от самата мисъл за това ѝ се завиваше свят. Не за първи път си пожела тя и Марк да бяха избягали и да съобщят радостната новина едва след завръщането си.

Усети как той леко се намества под тежестта ѝ.

— Когато се върнем от медения месец, ще трябва да си намерим къде да живеем — каза Марк делово.

Тя кимна, но не отвърна нищо. Вече бяха обсъждали възможността той да се пренесе в апартамента на Фей, но се бяха съгласили, че е прекадено тясно. Освен това Марк разбираше, че домът ѝ бе до голяма степен нейно лично пространство: искаше да заживеят на ново място и да маркират собствената си територия — „да опикаят къшетата“, както се бе изразил. Поради заетостта им в работата и планирането на сватбата още не бяха намерили време да започнат да търсят. Тази задача бе оставена за момента, когато се завърнат от чужбина. Брайън беше казал, че веднага щом намерят нещо, ще си потърси друг съквартирант.

Марк галеше косите ѝ — това усещане я успокояваше още откакто бе малко момиченце.

— Притесняваш ли се за утре? — попита той.

Отново този въпрос, който не преставаше да я хваща неподготвена.

— Малко — отвърна тихо Фей, — но главно защото искам всичко това да свърши. А ти?

— И аз малко — призна си той. — Но това е съвсем естествено.

— Да — прошепна тя, — съвсем естествено е.

Изправи се и приглади косата си, готова да се върне при гостите.

— Много те обичам, Марк. — Хвана лицето му в ръцете си и се наведе да го целуне по челото.

— Знам, че ме обичаш, любима — отвърна той. — И аз те обичам.

Размениха си продължителна целувка; ръката ѝ галеше тила му, а кракът му бе притиснат в нейния.

Ако сега той предложеше да избягат в Лае Вегас, тя вероятно щеше да го направи, като се спре единствено на рецепцията, за да остави прощална бележка за гостите си. Вместо това трябваше да нарушат идилията и да се върнат при стълпотворението в библиотеката, където сред дребните риби кръжеше една акула.

— Е, хайде — подкани Фей, — гостите чакат да им обърнем внимание.

Ръка за ръка, те се отправиха към съдбата си.

Марк бе планирал как да направи предложението с военна точност. Откакто беше срещнал Фей, бе открил в себе си неподозирани романтични заложби — определено не беше ги проявявал нито с Джена, нито с Кейт. Една нощ, докато Фей спеше, той бе обвинил конец около пръста ѝ да вземе мярка и следващите две седмици бе прекарал по-голямата част от свободното си време в търсене на подходящия пръстен. Най-сетне похарчи приблизително двумесечната си заплата за старинен годежен пръстен с един-единствен диамант.

— Как го намираш? — показа го на Брайън тъкмо преди да излезе и да се срещне с Фей в един от любимите им ресторанти — интимно, малко френско заведение, наречено „Ла Мер“.

Брайън бе огледал кутийката така, като че ли оглежда кучешко лайно.

— Да, определено твърдя, че това е пръстен — каза той, после се извърна да проследи останалата част от „Жителите на Ийст Енд“.

— Благодарен съм за подкрепата, приятелю. — Кутийката в ръцете му изщрака, докато се затваряше. — Благодаря ти.

Брайън намали силата на звука и въздъхна.

— Виж какво, съжалявам, но не мога да се радвам за теб в цялата тази история. Прекадено прибързана е.

— Кой го казва?

— Аз го казвам. Да, да, знам, че не съм експерт — махна с ръка той, докато Марк се опитваше да го прекъсне, — но дори аз мога да доловя дали двама души са един за друг... а направо нямам представа какво те свързва с Фей.

— Ти не разбираш нищо — намръщи се Марк. — Не можеш да проумееш как ме кара да се чувствам.

— Онази ти работа го казва, приятелю — отвърна Брайън съжалително. — Действително е красавица, има бляскава професия и цял куп приятелки, дето стават за чукане... — Той млъкна и се отнесе нанякъде при тази мисъл. — Извинявай, размечтах се... — Поклати глава, сякаш да се отърси от подобни грешни мисли. — Освен това притежава страхотно чувство за хумор, когато е в подходящо

настроение. Ето защо, да, мога да разбера защо си увлечен от нея. Но брак? Все още дори не сте пробвали да живеете заедно.

— Ако тя се съгласи, няма да се женим веднага, нали така? — Той стисна устни като малко дете. — Може да си вземем общо жилище за известно време преди това.

— Ами направи го, виж как върви, после си мисли дали да ѝ предлагаш брак.

Марк бе сразен. Разбираше, че Брайън има право, но не му се чакаше толкова време.

— Знам, че е важна стъпка, но просто не мога да си представя живота без нея. Прилошава ми от страх при мисълта, че всичко може да свърши, и бих направил всичко възможно то да продължи.

— Ако тя бе това, което си мислиш, дори не би ти хрумнало, че може да свърши, освен ако нещо особено не се е случило. Човек трябва да се чувства свободно във връзката си, а не да се плаши.

Марк онемя от внезапната заинтересованост на Брайън — присъщо му бе незабележимо да извърти въпроса, щом се стигнеше до връзки. Сякаш отгатнал мислите му, Брайън добави:

— Казвам всичко това единствено защото си ми приятел и не искам да страдаш.

Марк се опита да изобрази някаква усмивка.

— Благодаря. Знам, че ми мислиш доброто, но всичко ще е наред. Вярвай ми, така е. — Той се изправи и сграбчи кутийката с пръстена, която бе поставил на облегалката на креслото. — Пожелай ми късмет.

— Съжалявам, пич, но ти ме познаваш. Не мога да те лъжа. Ако питаш мен, направо си на път да извършиш най-голямата грешка в живота си.

Фей пристигна по-рано в „Ла Мер“, защото по изключение евтиното ѝ такси бе пристигнало навреме, а и движението не беше толкова натоварено. Подаде палтото си на сервитьора, настани се в един тъмен ъгъл и поръча бутилка от любимата им с Марк „Gavi di Gavi“. Очакваше с такова нетърпение тази вечер, защото не се бяха виждали често през изминалите три седмици. Откакто бе заел новата си длъжност, Марк бе затънал до гуша в работа, а пък Фей току-що се бе завърнала от едноседмичния си ангажимент в Испания за снимките на новата лятна колекция за някакво списание.

Искаше ѝ се тази вечер да бъде нещо специално, особено защото поведението ѝ на последния купон глождеше съзнанието ѝ. Беше организиран от един от приятелите на Марк и той много настояваше тя да отиде, защото твърдеше, че иска да се изфука с нея. Беше я представил на домакина, след което ги бе оставил да си побъбрят, докато потърси къде се сипват питиетата, а Брайън се бе отправил в търсене на тоалетната.

Веднага щом Марк изчезна от полезрението им, домакинът, Бен, не си губи времето.

— Фантастично колие — каза той, докосвайки висулката и... гърдите ѝ. Ръката му се задържа малко по-дълго и стана неудобно; Фей отстъпи назад.

— Откъде се познавате с Марк? — попита тя. Вече знаеше отговора, но не можа да измисли какво друго да каже.

— О, редовно вечерям в ресторанта — отвърна той безгрижно. — Но да оставим това. Как той се е запознал с такава кукличка като теб?

— Кукличка? От коя планета идваш?

— От която планета би ти харесало да бъда — отвърна той похотливо, приближи се и постави ръце на ханша ѝ.

— О, я се разкарай — плесна го през ръцете Фей и излезе в коридора.

Беше леко ядосана на Марк затова че я е оставил на господин Октопод, и ѝ се прииска да я бе взел със себе си да потърсят напитките. Надникна в трапезарията, където няколко души бяха потънали в сериозен разговор. Никой от тях не беше Марк, затова тя продължи по коридора към кухнята, където го откри опрян на масата да си бърби с приятно на вид момиче, леко пълничко и с дълга кестенява коса.

Фей забеляза, че той държи в ръка пластмасова чаша, пълна с вино. До него на масата бе оставена още една и тя предположи, че е за нея.

Докато се приближаваше, Марк отметна глава назад и се засмя на нещо, което момичето бе казало. Фей го щипна леко отстрани, за да привлече вниманието му.

— Мислех, че си тръгнал да ми донесеш питие. От сто часа те няма.

— Така ли? — Марк изглеждаше притеснен, особено защото ставаше дума за няколко минути. — Извинявай, Рейчъл тъкмо ми разказваше нещо, което е станало в ресторанта снощи. Между другото, това е Рейчъл. Рейчъл, запознай се с Фей.

— Здравей. — Фей раздруса протегнатата ръка и се обърна към Марк. — Ела с мен в хола, мило.

Марк ѝ подаде чашата с вино.

— Само да чуя как е свършила историята на Рейчъл. Ти върви, аз ще дойда след минутка. — Той се извърна към Рейчъл, която поде разказа си оттам, където го бе прекъснала.

Когато се връщаше назад в спомените си, Фей разбираше, че забележката е била съвсем невинна, но тогава бе засегнала ахилесовата ѝ пета: беше проявил незначитане. В нея закипя гняв и тя тресна чашата си на масата, а виното се разля по панталоните на Марк.

— Не ми обръщай внимание! — измърмори. — Давай, сякаш не съществувам!

Лицето на Рейчъл издаде изумлението ѝ, а Марк онемя. Явно нямаше представа какво не е наред, но Фей не преставаше да го гледа яростно. Накрая смущението я застави да избяга от ситуацията, която сама бе създадала, и тя се отправи към вратата.

Когато стигна до нея, Брайън тъкмо влизаше и Фей се блъсна в него. Тя не каза нищо, продължи към коридора и дочу как той пита Марк:

— Какво се е случило?

Тъй като подозираше, че Марк може да я последва незабавно, грабна палтото си от закачалката в коридора и бързо излезе през входната врата със скоростта на жена, която разбира, че се е държала безобразно, и не желае да се изправи срещу последниците.

След като се прибра, Фей дълго мисли какво я е накарало да загуби контрол. В края на краищата Нат едва ли се бе отнасял към нея по-различно от жена за едно случайно чукане, но тя никога не беше чувствала ревност или несигурност с него. Реши, че е така, защото бе използвала Нат по същия начин и не бе очаквала много повече от връзката им.

Но Марк беше различен. Тя го обичаше, той я обичаше и резултатът бе, че се страхуваше да не го загуби. Утешаваше се с

мисълта, че макар избликът ѝ да бе незрял и излишен, поне показваше, че я е грижа.

На другата сутрин първата работа на Марк бе да ѝ се обади и да се извини. Тя знаеше, че би трябвало да е обратното, но щеше да ѝ е необходимо повече време да направи първия ход.

Сега Фей потръпна, като си спомни за това, и хвърли поглед към вратата на ресторанта, изгаряща от нетърпение Марк да се появи. Тази вечер искаше да отхвърли всяко възможно съмнение, че той я вълнува дълбоко. През изминалите две седмици се бяха виждали само два пъти, и то за кратко, и тази вечеря бе първият път от много време насам, когато щяха да могат да прекарат една спокойна вечер, тъй като знаеха, че никой от двамата не трябва да става рано сутринта.

Фей се облегна на скамейката. Докато изучаваше менюто, реши да си поръча каквото ѝ се иска, вместо да се тревожи за калориите. Не следеше фанатично теглото си, но бе станала по-предпазлива, откакто работата ѝ като модел отново бе набрала скорост.

— Здравей, любима! — Марк се тръшна на стола срещу нея и се наведе да я целуне. — Извинявай, че мъничко закъснях, трябваше да поговоря с Брайън.

— Така ли? Изненадваш ме. Той рядко казва повече от две думи.

Марк се ухили криво, но не отвърна. Фей знаеше, че понякога заяжданията между нея и Брайън го ядосваха, но през повечето време ги намираще забавни.

През следващите няколко часа наваксваха времето, което бяха прекарвали разделени. Фей му разказа за новия си ангажимент в Испания, а той сподели новостите в ресторанта, които означаваха, че може да му се наложи да си търси друга работа. Каза ѝ, че хаби прекалено много време да си пази гърба и отделя твърде малко да върши работата, която обича: готвенето. Освен това бе изтощен от безкрайните проблеми, причинени от отсъствието на доставчика на месо или риба, от заболяванията на персонала, които нарушаваха графика, и от това, че Франсоа непрекъснато му натякваше за малкото резервирани маси в средата на седмицата.

Докато преполовят втората бутилка вино, те бяха научили всички новини от живота на другия и бяха запълнили празнините на многобройните телефонни разговори, проведени като заместител на срещите им.

Когато в разговора настъпи естествена пауза, Марк се наведе през масата и хвана ръката ѝ.

— Скъпа, искам да ти кажа, че въпреки всичките проблеми в работата животът ми в момента е по-хубав от всякога. И това е заради теб.

Фей помисли, че ще се разплаче.

— И аз се чувствам така — отвърна тя тихо, защото усещаше въздействието на алкохола върху себе си.

— Това е хубаво. Не мога да ти обясня какво означаваш за мен, понякога чак се плаша. Ти ме вълнуваш, разсмиваш ме и ме привличаш до лудост — той почти прошепна последните думи.

— Но имаме и лоши моменти, нали? — Изражението ѝ бе сериозно. — Марк, толкова съжалявам за онова, което се случи на купона. Не знам какво ми стана.

Той издаде звук, като че ли издухва нещо.

— Забрави го. Честно казано, бях доста поласкан от ревността ти. Навярно и аз щях да се почувствам така, ако ролите бяха разменени.

На Фей ѝ се искаше той просто да отговори: „Да, държа се като разглезена кучка“, но разбираше, че е прекалено добър.

Марк се приведе по-близо и стисна ръката ѝ още по-силно. С другата си ръка тършуваше в джоба на панталоните си и извади малка кутийка, която постави на масата. Докато умът ѝ щракаше какво ли е това, стомахът ѝ се преобърна. Не можа да определи дали от тревога или удоволствие. Той се изправи, все още хванал ръката ѝ, заобиколи масата и падна на едно коляно.

— Любима, знам, че сме заедно едва от осем месеца, но хората винаги казват, че разбираш, когато си срещнал човека за теб. И аз разбрах. — Той се втренчи в пода. После отново вдигна поглед към нея. — Ще ме удостоиш ли с честта да станеш моя съпруга?

Фей се изкикоти нервно и хвърли поглед над рамото му към останалите клиенти — всички ги гледаха с усмивка.

Предложението на Марк ѝ бе дошло като гръм от ясно небе и тя се почувства невероятно притисната, че трябва да отговори незабавно. Би ѝ се искало да си обмисли отговора. Но в присъствието на изпълнената с очакване тълпа наоколо времето не беше на нейна страна.

— Какво мислиш, скъпа? — Очите на Марк я умоляваха да му спести притеснението да коленичи пред нея.

Вълна на състрадание обля Фей. Беше сигурна, че обича Марк, и знаеше, че той никога няма да я нарани, така че защо не? По-късно винаги можеше да промени решението си. Нищо не е вечно.

— Разбира се, че ще се омъжа за теб, мило — наведе се напред и обви врата му с ръце, като за миг затвори очи. Когато ги отвори, останалите клиенти бяха започнали да ръкопляскат.

Марк направи жест към оберкелнера, който се гмурна зад една преграда и се появи с бутилка шампанско в лед. Постави я на масата им и поведе борба с тапата.

— Поздравления, госпожице. Всички много се радваме. — Той се усмихна лъчезарно и посочи към останалия персонал, част от който бе излязъл от кухнята да зърне щастливата двойка.

— Благодаря. — Фей го дари с широка усмивка. Чувстваше се изпълнена със светлина, грееше в топлината на толкова любов. Сега, когато се бе съгласила да се омъжи, изведнъж всичко ѝ се стори правилно.

— За нас! — Марк чукна чашата си с шампанско в нейната. — Толкова съм щастлив, че каза „да“. Не бях сигурен, че ще го направиш.

Тя вдигна вежди, погледът ѝ танцуваше от радостта от предложението.

— Мястото е прекадено публично за подобен риск.

Той отпи глътка шампанско.

— Зная. Но се справих, нали?

СЪБОТА, 29 ЮНИ 2002 Г., 00,30

Адам бе отегчен. Или това сватбено тържество щеше да се пооживи, или щеше да си легне да гледа вездесъщия късен телевизионен филм, в който нямаше сюжет, участваха неизвестни актьори и изобилстваше от преследвания с коли. Беше се подпрял на камината, оглеждаше малцината гости, събрали се в библиотеката, и по лицето му пропълзя усмивка, когато му хрумна забавна шега. Плесна с ръце и неуверено се запъти към останалите.

— Я всички елате тук — той направи жест към двете широки канапета, разположени в центъра на стаята, и сам се тръшна напосоки върху едното. — Хайде да играем на една игра! — предложи, когато другите се насъбраха около него.

— Каква игра? — попита подозрително Фей. — Не виждам нито „Монополи“, нито „Скрабъл“ наоколо.

— „Истина или предизвикателство“, „Последствия“ — наречи я както искаш — отвърна Адам. — Ще даде възможност на всички ни да се опознаем по-добре. — Той избягна бесния поглед на Фей и погледна останалите в опита си да спечели подкрепа.

— В никакъв случай — тонът на Фей беше твърд, докато оглеждаше другите гости. — Това е нелепо предложение. — Вечерта бе достигнала точката, когато всички бяха пили прекалено много, и тя изгаряше от нетърпение да ѝ види края.

— Не, не е. Идеята е страхотна. — Тони придърпа един стол и се присъедини към тях. — Имаме нужда да пораздвижим нещата. Досега тази вечер протича така, че би направила партия шах да изглежда оживена.

— Е, аз пък си лягам — заяви Фей и се изправи. Тони я хвана за ръката.

— Не, няма да стане — каза той тихо. — Като домакиня трябва да останеш и да изпълняваш желанията на гостите си, а не да се фръцкаш като малко дете, на което не са задоволили капризите.

Стресната, Фей се подчини и седна до Адам. Помисли си да се опълчи на Тони и все пак да отиде да си легне, но не можа да събере сили.

Адам потупа незаетата възглавница на канапето от другата си страна.

— Нека този сред вас, който няма да каже нищо хубаво, да дойде и да седне до мен! — пошегува се той.

Леля Етел тежко се приближи, обърна се с гръб към канапето и се отпусна на мястото. Беше единственият представител на по-възрастното поколение, който бе останал до малките часове: всички останали се бяха разотишли по стаите си.

— Браво! — Адам обичаше игрите и сияеше от тръпката на очакването. — За тези, които не знаят играта: ще завъртим тази празна винена бутилка на масата и когото посочи гърлото, трябва да избере дали човекът, към когото сочи дъното, ще каже истината, или ще го предизвиква. Започваме!

Докато бутилката тракаше по дървената повърхност, всички се приведоха напред в очакване, с погледи, вперени в нея.

Нат и Макларън седяха на едното канапе до Джена, Марк бе на пода пред тях. Кейт и Рич бяха кацнали на облегалките за ръце, а Тони седеше на стол от страни. На другото канапе бяха Адам, Фей и леля Етел, а Тед и Брайън бяха приклекли наблизо. С изключение на Фей и леля Етел всички следяха любопитно накъде ще се насочи бутилката, като се кикотеха и побутваха като малки деца.

Шишето спря с гърло, отправено точно към Рич. Дъното сочеше Адам.

— Ооо! — изпищя той. — Истината или предизвикателството?

— Категорично истината. Не си представям да тичам около хотела с гащи на главата си — отвърна нервно Рич.

— Хмм, да видим. — Адам притисна пръст към устните си и се вторачи в тавана. — Готово, сетих се! — Той заподскача нагоре-надолу по канапето. — Някога нарушавал ли си закона?

— Ооо, добро попадение! — запляска с ръце леля Етел.

— Хм... — Рич определено се опитваше да печели време. — Ами като полицаи трябва да кажа, че сега вода безукорен живот, но когато бях тийнейджър, откраднах пакет цигари от местния продавач на вестници.

Това досадно откровение бе посрещнато с разочарование, но Рич изглеждаше облекчен да му мине редът и да приключи.

— Добре — Адам бе явно нетърпелив да придвижи играта към по-интересни признания. — Рич, твой ред е.

Рич здраво завъртя бутилката. Тя се отмести леко встрани, после спря пред Макларън, която истерично се закикоти. Краят сочеше Фей.

— Истина или предизвикателство, Макларън? — попита тя. Очите ѝ блестяха пред очертаващата се перспектива.

— Истина.

Фей обмисли въпроса.

— Колко време ти трябваше да легнеш с Нат?

Джена изпръхтя пиянски и дори Марк изглеждаше изненадан. Отпи няколко големи глътки от бялото си вино.

Фей съжали, че е попитала, и размаха ръце във въздуха.

— Извинявай, забрави, че казах това. Просто се опитвах да се държа възмутително. Ще измисля нещо друго.

— Не се безпокой, не съм срамежлива — усмихна се Макларън. Погледна Нат. — Да им кажа ли?

Той кимна.

— Половин час! — изръси тя и лицето ѝ поаленя от спомена.

Адам изръкопляска, после се разсмя толкова силно, че се преви надве с глава между коленете. Отначало другите плахо захихикаха, после се отпуснаха в пиянска истерия.

Нат се изправи несигурно на крака и нанесе няколко удара във въздуха.

— Аз съм неустоим — изкрещя той и падна обратно на канапето.

Фей бе силно привлечена от самопринизяването на Макларън и ѝ се усмихна.

— Половин час? — попита тя. — Къде бяхте?

— На някакъв купон. — Макларън кимна към Нат и палаво се изкиска. — Завлече ме в тоалетната за едно бързо чукане.

— Звучи ми познато. — Беше Тони с безизразен глас. Гледаше право във Фей. Тя разбираше, че има предвид нея и Нат в килера, и по шията ѝ пропълъзя червенина. Беше доволна да види, че никой не го е забелязал.

— Не че се оплаквам, не ме разбирайте погрешно — продължи Макларън, като с една ръка приближи чашата към устните си, а с

другата завъртя бутилката.

Този път сочеше Фей, като Кейт трябваше да ѝ задава въпросите. Марк бе леко пребледнял, но не стана ясно дали от прекаденото количество алкохол или от въпросите, които можеше да бъдат зададени. Всички зяпнаха Фей.

— Предизвикателството — заяви тя. По-скоро щеше да хукне гола из стаята, отколкото да направи на Кейт удоволствието да ѝ зададе личен въпрос.

Кейт се взря в пространството, потънала в размисъл, после погледна Фей.

— Отмени сватбата — нареди тя.

Забележката ѝ увисна във въздуха и в стаята се възцари гробно мълчание. Адам зяпна и постави ръка пред устата си, докато Марк се бе смръзнал, сякаш го бяха застреляли.

— Шегичка! — разсмя се Кейт. — Но ми се ще да имам фотоапарат да запечатам изражението на лицата ви.

Всички облекчено се разкикотиха, а Марк отпи още няколко солидни глътки вино. Дори Фей успя да се усмихне на пакостливата забележка на Кейт.

— Изправи се и изпей „Странна птица“ — продължи Кейт, като гледаше право в нея.

Фей се изправи и мълчаливо се зарече да си го върне тъпкано на дразнещо самодоволното бивше гадже на Марк. Ужасно смутена, тя запя пиперливите думи.

— И движенията — прекъсна я Кейт и размаха лакти нагоре-надолу да ѝ покаже.

Докато стоеше там със свити ръце, които пляскаха страните ѝ, а всички ѝ се смееха, на Фей ѝ се искаше да се свие в някой ъгъл и да покрие главата си с ръце. Можеше да позира пред фотоапарата, но представлението пред публика я караше да се чувства тромава и унижена.

След един куплет тя каза:

— Край, стига толкова — и седна. През всеобщото мърморене на „браво“ и „невероятно“ тя долови бавно ръкопляскане. Вдигна поглед — очите на Тони бяха приковани в нейните, по устните му играеше самодоволна усмивка. В този миг омразата ѝ към него не знаеше граници.

Половин час по-късно Тони бе накаран да поиска презервативи от рецепцията. Джена бе изиграла танца със седемте воала с възглавниците, Брайън бе казал азбуката отзад напред, а Нат бе разкрил, че е загубил девствеността си на тринайсет години със седемнайсетгодишната си бавачка. За всеобща радост леля Етел бе избрала „предизвикателството“ и бе изпълнила легендарната си „Песен за кокаина“. Единствено Адам бе останал невредим от проклятието на бутилката. Вече бе станало един и половина и повечето от тях силно заваляха думите.

— Още веднъж и после си лягаме — предложи Брайън, докато пресушаваше останалото му вино. — Като кум моят дълг е да направя така, че с младоженеца да не се чувстваме като парцали на сватбения ден... — Стрелна с поглед Марк, чиито очи блуждаеха. — Макар че вече май е малко късно за това — направи знак на Нат да завърти бутилката.

Фей изстина. Гърлото сочеше към нея, а дъното — към Тони, който си беше разменил мястото с Кейт и бе седнал на канапето. Можеше да се закълне, че лицето му светна. Тъй като се опасяваше от още един „пилешки епизод“, тя не се замисли, преди да отговори.

— Истината — отвърна бързо, лицето ѝ не издаваше нищо.

Тони погледна замислено първо към нея, после към брат си, който сега се бе стоварил върху облегалката за ръце на канапето със затворени очи. Начинът, по който се люлееше главата му, говореше, че е въвн от играта.

— Изневерявала ли си някога на Марк? — попита Тони с ясен и отчетлив глас, който говореше, че не е пил толкова много, колкото останалите.

Експлозивната същност на въпроса предизвика сътресения дори в притъпеното съзнание на Марк. Той отвори очи и се опита да седне. Със смръщени вежди и очи, които често-често примигваха, явно полагаше всевъзможни усилия да фокусира поглед върху бъдещата си булка.

— Разбира се, че не — тросна се Фей. Молеше се Тони да не е избрал този миг да издаде тайната им.

— Радвам се да го чуя — каза той тихо.

Вцепенен от алкохола, Марк реагира със закъснение от няколко секунди. Внезапно скочи на олюляващи се крака.

— Тони, това е отвратителен въпрос за вечерта преди сватбата ни. — Бе стиснал юмруци отстрани на тялото си. — Вземи си думите назад! Съвсем си обезумял.

В стаята настъпи мълчание; никой не помръдваше, докато очакваха реакцията на Тони. Той се втренчи право в Марк, като явно премисляше какво бе казал, после бавно вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре, добре, както искаш. — Изглежда Фей с безжизнен поглед. — Не обръщай внимание на думите ми.

Фей почувства облекчение, че моментът на напрежение е отминал. Детинската им пиянска игра бе направила опасен поврат и тя просто искаше да си легне и да потъне в съня, от който имаше такава нужда — иначе щеше да се омъжи с тъмни торбички под очите. Но драмата не бе приключила.

— Освен това се извини — заекна Марк, като опря ръка на канапето, за да се закрепи.

— Какво? — Тони го погледна невярващо, после се ядоса. — Стига, Марк.

— Не. Извини се на Фей — повтори Марк. — Това е уикендът на нашата сватба и ти нямаш право да й задаваш такива въпроси. Няма да позволя.

— Марк, всичко е наред... наистина — настоя Фей.

Тони се загледа в килима с ръце на коленете. След няколко секунди се изправи.

— Извинявай — каза той сухо.

— Няма защо — измънка тя.

— А сега — продължи Тони, — ако не възразявате, отивам да си легна. Мисля, че вечерта е стигнала до естествения си завършек. — И с едно кимване се завъртя на пети и напусна стаята.

Настъпи неловко мълчание. Тогава и Нат се надигна.

— Е, трябва да поздравя и двама ви за най-забавната вечер, която съм прекарвал от векове. Ако самата сватба е наполовина толкова добра, ще умра от нетърпение. Хайде, скъпа. — Той сграбчи Макларън за ръката и я изтегли да стане. — Хайде да си лягаме.

— Лека нощ на всички — изчурулика Макларън с яркожълтите обувки с остри токчета в ръка. — До утре.

След като излязоха, стаята отново потъна в мълчание. Марк пак се бе отпуснал на канапето и сега бе ред на Фей да зяпа килима.

Брайън се прокашля.

— Е, добре, и аз си лягам. Утре ни чака дълъг ден. — Той предложи ръката си на леля Етел и ѝ помогна да се изправи. Франк, Тед, Кейт и Джена също станаха и промърмориха:

— Лека нощ.

Брайън направи няколко крачки към вратата, после спря и се извърна да посочи Марк.

— Той трябва да си легне — погледна Фей. — Искаш ли аз да го заведа?

— Не, не се безпокой — отвърна тя. — След минута ще го кача.

Двамата с Марк останаха сами с огромно количество празни чаши от вино, разхвърлени около тях, и с бутилката от играта, изоставена на пода. Фей хвърли бърз поглед към бъдещия си съпруг, който се олюляваше на канапето със застинал поглед. Внезапно се почувства потисната. Беше планирала този сватбен уикенд до последната подробност в продължение на седмици. Беше избрала цветята, покривките, менюто, дори вида и цвета на картичките с имената на гостите. Сега съвършеният ѝ ден се оказваше застрашен и можеше да бъде съсипан поради собственото ѝ глупаво, необяснимо поведение с един напълно непознат, който се бе оказал брат на бъдещия ѝ съпруг. Прилича на епизод от „Шоуто на Джери Спрингър“, помисли си мрачно тя.

— Хайде, ставай да те вода в леглото — подкани отпуснатата купчинка, която представляваше Марк.

— А? — гласът ѝ го изведе от унеса му. Той се поизправи. — Всички ли си отидоха?

— Да. Два часът през нощта е. Хайде. — Фей протегна ръка, помогна му да се изправи, после го поведе към вратата и навън към опустялото фойе с рецепцията.

Докато чакаха стария асансьор да слезе с дрънчене от третия етаж, Марк зарови лице в шията ѝ и я целуна.

— Може ли да дойда и да прекарам нощта с теб? — Опита се да я целуне по ухото, но не уцели.

Изтощена и съсипана, Фей промърмори:

— Не, нека нещата вървят, както сме ги планирали. — Много го обичаше, но тази вечер просто ѝ бе нужно време и лично пространство, за да си изясни случките от вечерта. Натика го в асансьора, придържайки Марк с едната си ръка, а с другата натисна копчето за първия етаж.

Когато асансьорът се разтресе и спря, тя задържа с крак вратата отворена и затършува в джоба на сакото на Марк за ключа от стаята му. Стисна го за ръката и леко го избута в коридора.

— Стаята ти е третата отдясно — прошепна тя. — Лека нощ, любими. — Целуна го по челото, после се върна обратно в асансьора и натисна копчето за втория етаж.

Когато вратата се затвори, Фей притисна чело към хладната месингова облицовка.

Това, което бе замислено като спокойна, цивилизована вечеря, за да могат гостите да се опознаят, се бе превърнало в ад, който за нейна радост най-сетне бе приключил.

Проблемът беше, че е приключил само за няколко часа, докато всички спяха. Утрешният ден предстоеше и нещо ѝ подшушна, че положението може да се влоши още повече.

СЪБОТА, 29 ЮНИ 2002 Г., 9,00

Тони разгърна броя на Уолстрийт Джърнъл, който си бе донесъл, и го постави на масата пред себе си с доволна въздишка. Беше сам в салона за закуска и изгаряше от нетърпение да се нахрани и да си тръгне, преди някой да го е приклещил.

Тони не бе от най-общителните хора. Можеше автоматично да превключва, когато се наложи, на бизнес срещи или вечери, но извън работа ценеше личното си пространство и собствените си навици. Ежедневната му програма сутрин бе чаша чай, бързо последвана от кафе еспресо, две филийки препечен бял хляб и мармалад и няколко резенчета пъпеш за освежаване. Всяко изключение го изнервяше.

По време на пътешествията си по света бе установил, че в някои страни изобщо не бяха чували за мармалад, и затова винаги си носеше. Бе готов на всичко, но да не променя режима си. Спокойно би могъл да вмести и друг човек в живота си, но той трябваше да разбира, че някои граници не бива да се прекрачват. По тази причина веднъж бе прекратил една перспективна връзка с изключително святна жена само защото тя упорстваше да си отхапва от филията му.

— Недей — бе казал той твърдо една сутрин, докато закусваха в модния хотел „Мърсър“ в Ню Йорк. — Ако ти се яде, ще ти поръчам порция, но, моля те, не яж от моята.

Тя бе продължила да го прави, както и в други случаи, като вероятно го смяташе за кокетна любовна игра. За Тони беше дразнещо, а веднъж раздразнеше ли го някой, сякаш рак разяждаше връзката и в крайна сметка я разрушаваше. Затова бе скъсал с нея.

— Защо? — ридаше тя.

„Защото продължаваш да ядеш от филията ми“ звучеше прекадено елементарно, затова Тони беше подсладил горчивия хап и го бе завоалирал с думи като „моментът не е подходящ за сериозна връзка“.

Всичките му приятели го закачаха, че страда от лека форма на натрапчив педантизъм. Апартаментът му в Ню Йорк беше безупречно

чист, всички повърхности бяха голи и съвършено излъсквани от приходящата чистачка, така че да отразяват светлината. Тъй като се задържа там твърде кратко, тя чистеше повърхности, които вече можеш да оближеш, но на Тони не му пукаше. Всичките му компактдискове бяха подредени по азбучен ред и макар кухненските му шкафове да не влизаха често в употреба, понеже винаги се хранеше навън, във всеки от тях бурканите и консервите бяха строени изрядно с етикетите напред.

В двете му бани чисто белите кърпи бяха сгънати в такива стройни редици, че в сравнение с тях Патрик Бърджин от „Да спиш с врага“ определено би изглеждал разхвърлян. Костюмите, ризите и вратовръзките му бяха подредени по цветове. „Пести време, когато търсиш нещо“, беше се троснал той, когато майка му бе дръзнала да го спомене при първото си и последно посещение.

Ето защо мисълта за някой гост — натрапник, който да съсипе тишината и покоя на ранното му утро, бе направо непоносима за него.

— Ехооо! Имате ли нещо против да седна при вас? — Беше Алис.

Тони бе обзет от пълна паника, когато, без да дочака отговора му, тя се настани на стола срещу него. Времето, помисли си той. Сега ще заговори за шибаното време.

— Изглежда, че ще имат късмет с времето, нали? — попита Алис жизнерадостно и си взе филийка препечен хляб от малката хромирана поставка встрани от Тони.

Той сгъна вестника си.

— Да, слънчево е. Но все пак е лято, а това е Южна Франция — отрони той изнурено.

— Зная, но човек никога не може да приеме нещо за даденост в наши дни с това глобуларно затопляне.

— Глобално.

— Моля? — Алис го изгледа озадачено.

— Глобално затопляне.

— О! Каквото и да е, радвам се, че е решило да им предостави хубав ден за сватбата.

Думите на Адам звъняха в съзнанието му и Тони бе сигурен, че е само въпрос на време тя да се впусне в подробности за пътуването си, затова реши да я отклони от темата и да се възползва от тази

невключена в плановете му закуска, за да събере факти. Знаеше какво е личното му мнение за предстоящата женитба, но бе любопитен да открие дали съществуват някакви опасения от страна на някой близък на булката.

— Е, как намирате Марк и Фей като двойка? — попита той мило. Алис престана да дъвче откраднатото парче хляб и се замисли.

— Ами, когато го видях за пръв път, бях доста изненадана.

— Така ли? — Тони небрежно й наля чай. — И защо?

Облегна се назад и се заслуша, докато Алис обясняваше, че когато Фей й се обадила да предупреди, че ще води приятел вкъщи, мозъкът й прегрял. Преди това Фей никога не водела никого вкъщи. „Винаги съм допускала, че се срамува от мен“, обясни Алис без следа от самосъжаление. Каза, че прекарала три дни да пренареди украшенията и да избърше праха от мебелите, които вече блестели от прекалено чистене.

— И когато отворих вратата, бях изумена — призна тя, докато изстъргваше голяма бучка масло от филийката си. — Марк изглеждаше толкова млад, съвсем не като това, което бях очаквала.

— Привлекателният младежки вид се предава по наследство в семейството ни — пошегува се Тони. — Просто ми е любопитно, какво очаквахте?

— А, не знам. Някой по-възрастен, предполагам — замисли се Алис. — Определено някой властен бизнесмен, който я обича, но доминира и се грижи за нея. Тя ще се ядоса на думите ми, но Фей има нужда някой да се грижи за нея.

— Така ли? — Тони изглеждаше изненадан, когато мисълта му се върна към агресивната, независима жена, която познаваше.

— Фей създава силно впечатление за независимост, но е ужасно неуверена. Направих всичко по силите си да я отгледам, но имаше нужда от авторитета на бащата. Проявяваше голям инат.

— Все още го прави. — Отбеляза си наум по-късно да разпита повече за бащата на Фей. — Как премина първата ви среща с Марк?

Тя му разказа, че с напредването на следобедна сърдечността и към него нараснала. Нямамо никакво съмнение, че си е изгубил ума по Фей, но Алис усетила, че дъщеря й е тази, която контролира положението и се държи така, сякаш няма нужда да полага усилия, защото разбира, че го върти на пръста си.

— В известен смисъл ми напомниха за нашите отношения. — Тя въздъхна. — Постоянно свивах знамената, за да доставя удоволствие на Фей, а тя винаги вземаше връх. Стори ми се, че те просто повтарят модела.

— Все още ли ви се струва така?

— Не до такава степен — макар, ако трябва да съм откровена, не съм прекарала много време с тях. — За момент Алис се загледа през прозореца. — Когато си тръгнаха онзи следобед, аз се притесних за Марк, защото си помислих, че го виждам за последен път.

— И ето ни тук на сватбата им — каза Тони с престолено оживление.

— Да, странно, нали? — попита тя без следа от насмешливост. — Когато Фей ми се обади да съобщи, че се омъжва, бях толкова обърквана, че попитах кой е късметлията!

Тони не можеше да повярва колко е искрена. Беше ясно, че никой не си дава особен труд да пита Алис за каквото и да било, и когато това се случи, тя си развърза езика.

— Фей много ми се разсърди и каза: „Разбира се, че е Марк!“, а аз трябва да съм прозвучала изненадано, щом тя ме попита защо. И аз ѝ обясних, че просто не ми се е сторил неин тип. — Отпи от чая си.

— И какво отвърна тя на това?

— Всъщност нищо особено.

— Оттогава повдигали ли сте въпроса? Често мнението на майката се оказва правилно, нали знаете — усмихна се Тони, който рядко чуваше какво говори майка му.

— Опитайте се да го кажете на Фей. Прави точно това, което си иска, винаги го е правила. А и аз не съм тази, която трябва да ѝ дава съвети, когато става дума за избор на подходящ мъж.

Той умираше от желание да я попита какво има предвид, но разбираше, че ще отиде твърде далеч в разпита си. Тъкмо се канеше отново да се върне към Фей, когато майка ѝ заяви:

— Честно казано, винаги съм си мислила, че ще се омъжи за някой като вас.

— Като мен? — Тони се удари по гърдите и сърцето му ускори ритъма си. Без да има причина за това, се питаше дали Алис знае за предишната му среща с Фей. — Защо?

— Както ви казах, някой малко по-възрастен, който е постигнал успех и не се плаши от нея. Тя има нужда някой да командва парада, ако разбирате какво искам да кажа.

— Напълно ви разбирам — кимна Тони, — но за съжаление не съм сигурен, че Марк е този, който ще го направи.

Алис отново отхапа от филията си.

— Вече е малко късно — измърмори тя. От устата ѝ падна голяма троха.

Тони не мислеше така, но не каза нищо. Вместо това доля чашата ѝ с чай и погледна часовника си.

— Времето е на наша страна — усмихна се той, — така че разкажете ми още нещо за бъдещата ми снаха.

Тони най-сетне поднесе извиненията си, когато долови, че разговорът му с Алис има опасност да се отклони към описанието на пътуването ѝ, и се отправи към стаята си, като предпочете стълбите пред асансьора.

Размишляваше над казаното. Алис може да изглежда и да звучи доста уклончиво, помисли си той, но умът ѝ сече като бръснач. Освен това бе напълно естествена, жена, която обожава дъщеря си и въпреки това е достатъчно загрижена доколко изборът ѝ е подходящ, за да изрече възраженията си пред един практически непознат човек. Първото ѝ впечатление от връзката между Фей и Марк, изглежда, беше правилно, но, за разлика от Тони, тя бе готова да им позволи да направят грешка.

Погледна часовника си. Оставаха само пет часа до сватбения спектакъл.

Пред стая номер 18 той спря за миг, после почука. Можеше да дочуе далечния звук от телевизор, но никой не му отвори. Почука отново, този път по-силно.

— Почакайте — каза слаб глас.

След около трийсет секунди Марк, с помътнял поглед, облечен в хлабаво завързана хавлия на хотела, отвори вратата. Косата му стърчеше във всички посоки и беше се ококорил като яйца на очи в сос от кръв.

— Олеле! — възкликна Тони, като едва прикри самодоволната си усмивка. — Тежка нощ, нали?

— Чувствам се като парцал — изпъшка Марк и направи знак на брат си да влезе. — Не мога да повярвам, че бях толкова глупав да си причиня махмурлук в деня на сватбата ми.

— След като повечето пичове свършват на гарата в Абърдийн с гипсирано тяло, мога да кажа, че леко си се отървал. — Тони вдигна пуловера на Марк от единствения стол и седна. — Мисля, че имаш нужда от разходка.

Марк се засмя кухо.

— Будалкаш ме, нали?

— Не. Малко чист въздух ще ти дойде добре, млади човече.

— Господи, звучиш като мама — изстена той и започна да разтрива слепоочията си. — Ще ти кажа абсолютно точно какво ще ми бъде от полза — огромно количество пържена храна, за да попие всичкия този алкохол, и още няколко часа сън. — Изтегна се на леглото.

— Глупости — каза Тони и се запъти към вратата. — Бил съм махмурлия много повече пъти от теб и повярвай ми, в чистия въздух е истината. Ще се върна за теб след петнайсет минути. Пригответи се.

Алис се наведе да завърже връзката на спортната си обувка. Вече се бе отдалечила на неколкостотин метра от хотела, след като тръгна с бърза стъпка след закуската си с Тони. Разговорът им я тревожеше. Беше изпитвала леки опасения, че Фей се омъжва за неподходящ мъж, но го бе отдала на прекаленото си желание на майка да я закриля. Сега, когато бе чула човек, за когото предполагаше, че е обективна трета страна, да изразява същите страхове, се запита дали инстинктът ѝ не е бил правилен. Ако бе така, това поставяше друга дилема: трябваше ли да предприеме нещо?

Истината беше, че Фей я плашеше и така бе още откакто бе дете. Алис бе плаха, дъщеря ѝ — самоуверена; Алис бе уравновесена, дъщеря ѝ — темпераментна; Алис бе почти невидима, дъщеря ѝ — красива и придирчива.

— Позволяваш на това дете да си развява байрака — беше я укорила по-голямата ѝ сестра Клара една Коледа, когато Фей бе на около четири годинки. — Изпрати я да ми погостува за няколко седмици и ще ти я върна дисциплинирана. Трябва да ѝ покажеш кой командва тук.

Алис се бе възпряла да подложи Фей на отношението, което през целия си живот беше получавала в ръцете на грубата си, властна сестра. Вместо това положи собствените си желания и нужди на олтара на Фей, която се превърна в център на вселената ѝ.

Алис беше плаха, невзрачна жена, но бе дала живот на прекрасно дете, което предизвикваше безкрайни комплименти от страна на продавачи и минувачи за русите си къдрици и огромните зелени очи. Много често тази размяна на реплики бе единственият разговор с възрастни хора, който Алис бе водила от дни наред. Живееше от помощи и извършваше дребни шивашки услуги, което означаваше, че прекарваше по-голямата част от времето си у дома, докато Фей си играеше. Животът ѝ бе изолиран, но Алис нямаше нищо против, защото, така или иначе, общуването я затрудняваше. Фей се превърна в неин социален отдушник, в опорна точка на контактите и с външния свят, който досега я бе пренебрегвал като незначителна.

Алис бе от хората, които непрекъснато се тревожат за живота и ако нямаше за какво да се тревожи, това също я безпокоеше. Тревогата бе свързващото звено на ежедневието ѝ. Към седмата си годинка Фей вече въртеше майка си на малкия си пръст. Предявяваше непрекъснати претенции за внимание, цупеше се, когато не получаваше това, което искаше, и в общи линии командваше тя.

От перспективата на времето Алис разбираше, че положението не бе идеално за едно дете. Беше отгледала дъщеря, която вървеше през живота, като правеше каквото си иска, когато си иска, без да се съобразява с останалите. Но тя толкова силно обичаше момиченцето си и изпитваше такова чувство за вина заради отсъствието на баща, че на практика капитулираше пред всичко и създаваше едно малко чудовище.

До единайсетата си година Фей се бе научила как да дърпа всичките конци на вината у майка си — допълнително оръжие в нейния арсенал за изпълнение на желанията ѝ. „Когато аз имам дете, ще се отнасям към него много по-добре, отколкото ти към мен“, бе казала веднъж, след като майка ѝ отказа да ѝ купи някакви ролери. Алис не се бе опитала да предаде на претенциозното си отроче толкова необходимия урок: не можеше да си ги позволи; беше самотен родител и парите не достигаха. Забележката на Фей я бе пронизала до дъното на душата ѝ, отчасти защото Алис се самообвиняваше, че дъщеря ѝ

никога не е виждала баща си. Аз съм виновна, мислеше си Алис, че допуснах да забременея от такъв безсъвестен мъж.

От мига, в който Дейвид Ууд бе пристъпил към щанда за дамско облекло в „Мейсънс“ — универсалния магазин, в който Алис работеше, откакто бе завършила училище, тя беше като омагьосана. Висок, рус и красив, той се открояваше на километри от сивите, невзрачни типове, които бе свикнала да среща. Не можеше да откъсне поглед от него, докато му помагаше да избере кашмирен пуловер за рождения ден на майка си. След като той си тръгна, тя прекара по-голямата част от следобеда в мечти за него. Но щом се прибра, строго се смъмри за това. „Кого мамаш? — попита тя огледалото. — Никой мъж не е проявявал някакъв интерес към теб, да не говорим за такъв чаровник и красавец като него.“ Причината бе главно в това, че Алис не бе изгубила способността си да мисли трезво за живота.

Три седмици по-късно той отново дойде.

— Здравейте, майка ви хареса ли пуловера? — бе попитала Алис, като вътрешно се наруга, защото се издаде, че го е запомнила.

— Много, благодаря ви.

— Бих ли могла да ви помогна за нещо друго?

Дейвид огледа магазина, вероятно да провери дали някой можеше да ги чуе.

— Всъщност, да — каза той. — Можете да дойдете с мен на кино.

Това беше. Бе я завел на новия филм с Марио Ланца, после я изпрати до едностайното ѝ жилище. Тя не го покани да влезе и той не настоя. Просто я целуна продължително по устните и попита дали ще може да я види отново през уикенда.

Алис се понесе към дома си леко като балон, носен от вятъра; главата ѝ се въртеше от нечуваната романтика на вечерта. Тъй като никога преди не бе ходила на среща, фактът, че той бе платил билетите, а после я бе изпратил до вкъщи, означаваше нещо. Грейнала от неустойима радост, тя се упражни да изрича „госпожа Алис Ууд“ пред огледалото.

Втората среща се състоя малко по-бързо във всякакъв смисъл. Срещнаха се в близката до дома ѝ кръчма и след едно питие той бе предложил да се върнат у тях. Не ѝ каза защо, а тя не искаше да го пита, да не би да промени решението си. Отчаяно желаше той да се

влюби в нея и наивно вярваше, че съучастничеството ѝ ще помогне това да се случи.

Докато седяха един до друг на малкото опърпано канапе, той бе погалил косата ѝ и бе казал колко е красива. През целия си живот Алис беше получавала твърде малко обич и това ѝ се стори върховно. Затвори очи, облегна се на гърдите му, вдъхна мириса му и усети как кожата ѝ тръпне от нежните милувки, които бяха толкова чужди за нея.

След няколко минути нежността му прерасна в трескави целувки и опипване. Алис го остави да води и се съгласяваше с всичко, което той искаше. И през ум не ѝ мина да каже „не“: желаше да не го разочарова по никакъв начин. Сега, когато този красив, жизнен мъж бе пробудил такива чувства в нея, тя не искаше да прави нищо, което можеше да застраши зараждащата се връзка.

След кино и кръчмата той никога повече не я изведе: срещите им преминаваха зад заключени врати. Дейвид идваше в апартамента ѝ, когато пожелаеше, обикновено късно през нощта на връщане от кръчмата, и те правеха секс или, според разбиранията на Алис, се любеха.

Беше хлътнала до уши в него и харчеше прекалено много от трудно спечелените си пари да му купува дребни подаръци, в случай че се отбие да я види. Пури, памучни носни кърпи, на които бе избродирала инициалите му, книги със стихове, каквото ѝ хрумнеше, че може да му хареса.

Когато се появеше, той промърморваше по някое „благодаря“ за подаръка, после преминаваше към секс и си отиваше. Тъй като Алис нямаше опит, това поведение не я безпокоеше особено. Що се отнасяше до нея, плътската любов бе по-добра от нищо.

Не го видя целия юли, но си каза, че трябва да е по-зает от обикновено в работата си в местната леярна. Тя също работеше усилено и приписваше изтощението и гаденето на това. Щом ѝ се наложи редовно да се промъква до тоалетната в магазина, за да повръща, разбра, че трябва да отиде на лекар и да се отърве от каквото се бе разболяла.

Когато докторът ѝ съобщи, че е бременна, първоначалният ѝ шок бързо отстъпи на радостта. Никога не беше мислила да има бебе, но след като се бе случило, това ѝ се струваше най-естественото нещо в света, което да изпита.

Две седмици по-късно обмисляше да се отбие до леярната, за да види Дейвид — никога не бе узнала адреса му, — но той похлопа на вратата ѝ късно една нощ. Щом се нахвърли върху нея, Алис опря ръка в гърдите му и го избута. Той се изненада.

— Дейвид — усмихна се тя, — имам новина за теб.

— Какво? — измънка той, докато се опитваше да я целуне по шията.

— Ще имаме бебе.

Той спря целувките.

— Сигурна ли си?

— Да. Бях на лекар да ми направят изследвания.

— Разбирам.

— Радваш ли се? — Тя хвана ръката му.

Лицето му помръкна, започна да хапе устни. След няколко секунди се отърси и бързо ѝ се усмихна.

— Очарован съм. — Бутна я на канапето, люби я и се надигна да си ходи. Обеща да я потърси в магазина на следващия ден да се уговорят за идващия уикенд.

След като изминаха няколко седмици, без да го чуе изобщо, Алис отиде до леярната и попита началника на смяната къде може да намери Дейвид Ууд. Той ѝ обясни, че Ууд внезапно е напуснал преди около седмица и никой не знае къде е отишъл.

Никога повече не го видя.

Дори сега, след всичките тези години, Алис усещаше пронизваща болка при този спомен. Мъката не бе свързана със самата нея — беше я преодоляла преди години, а с Фей. Въпреки че дъщеря ѝ твърдеше, че липсата му не е никакъв проблем за нея, Алис се измъчваше от представата, че на сватбата си всяка жена трябва да бъде предадена на младоженеца от любещ баща. Бе твърдо решена да е възможно най-добрата майка на сватбения ден на Фей и това означаваше, че за изказването на каквито и да било съмнения не може да става и дума.

Стара мускулна болка прониза десния ѝ крак, тя спря и се обърна към утринното слънце. Ако погледнеше назад, можеше да види Шатото да се подава сред дърветата.

— Време е да се връщам — измърмори тя на себе си. Обратният път щеше да бъде по-стръмен и по-натоварващ за крака ѝ.

— Ти ли си, мило?

— Не, мамо, принцесата на Кент е. — Фей стовари чантата си на стола до вратата. Майка ѝ винаги задаваше един и същи въпрос и тя бе изчерпала имената на прочути хора за саркастичните си отговори.

Влезе в тясната кухничка, където майка ѝ седеше на висок стол до плота за закуска. Беше преполовила кръстословицата в Ивнинг Стандарт, очилата бяха кацнали на края на носа ѝ.

— Здравей. Добре ли ти мина денят? — Алис вдигна поглед и се усмихна.

— Нито добре, нито зле — беше същият отговор като през повечето дни. — Отивам да се изкъпя.

Докато се връщаше по коридора, хвърли поглед към поставената в рамка снимка на майка си, която я държеше на ръце, когато е била само на няколко месеца. Фей беше облечена в отвратителна ръчно плетена тюркоазена рокличка и шапчица в същия цвят.

Обикновено се разбираха добре, но, както при повечето майки и дъщери, леката дистанция бе за предпочитане. Животът с Алис почти всеки ден влудяваше Фей. Причината бяха дребните забележки, които майките не могат да се въздържат да не правят. „О, не трябва да излизаш с мокра коса, разбра ли, скъпа?“ или: „Не трябва да работиш толкова много.“ На Фей ѝ оставаше единствено да си поеме дълбоко дъх и да измърмори: „Мамо, престани.“

Разбира се, животът с Алис си имаше и някои огромни предимства: домашно приготвената храна, чистите чаршафи, редовно изпраните и изгладени дрехи — ако не се смята кашмиреният пуловер от „Прада“, който Алис бе пхнала в пералнята, та сега ставаше за дрешка на градинско джудже.

Далеч не бе чистилище, но въпреки това Фей би предпочела да живее отделно. Проблемът беше, че не можеше да си позволи лондонските наеми, и затова къщата на Алис в Ийст Шийн бе единствената възможност. Тъй като бе само на няколко километра от центъра на Лондон, беше ѝ лесно да ходи на работа и да се забавлява в града.

— Фей, мила, наистина мисля, че не трябва да излизаш в такъв вид — бе заекнала Алис една вечер, когато петнайсетгодишната ѝ дъщеря се готвеше да прекоси прага в ботуши до коленете и поличка, която едва прикриваше задника ѝ.

— Млъквай, мамо. Ти си една мърморана! — се бе троснала тя.

Когато вратата се затръшна, Алис осъзна, че това е един от случаите, когато липсва мъжът в къщата. Ако Фей имаше баща, той нямаше да ѝ позволи да излезе навън толкова провокиращо облечена.

На шестнайсет години тя бе надраскала бунтовната фаза и бе решила да работи в съботите в местния „Топ Шоп“. Обичаше дрехите и щеше да има възможността да говори с много различни хора, макар и за кратко. Освен това работата щеше да ѝ даде малко повече джобни пари от петте лири седмично, които Алис успяваше да отдели.

Беше започнала работа от две седмици и обслужваше касата, когато влезе една жена и ѝ подаде визитната си картичка. Работеше за някаква модна агенция и каза, че според нея у Фей „има нещо“.

След множество разгорещени спорове за важността на доброто образование Алис неохотно се съгласи да ѝ позволи да приема от време на време малки рекламни ангажименти извън училище. Отначало я придружаваше, но скоро Фей стана толкова заета, че за Алис беше невъзможно да се мъкне след нея всеки път. Това означаваше също, че е отхвърлила всякаква мисъл да се яви на изпитите за университета и предпочита да изкарва пари още сега.

На седемнайсет вече участваше в по-печеливши фотосеанси за списания. Алис се притесняваше, че дъщеря ѝ навлиза в толкова повърхностно занимание на пълен работен ден толкова млада, но пък парите означаваха, че не трябваше непрекъснато да се безпокоят откъде ще дойде следващата лира.

Това обаче означаваше също, че Фей е заменила охотното примирение на майка си с умилкването на гримьори и помощник-фотографи, които изпълняваха и най-малката ѝ прищявка.

Резултатът бе, че ѝ оставаше още много, докато порасне.

СЪБОТА, 29 ЮНИ 2002 Г., 10,20

— По-добре ли се чувстваш? — Тони, погледна Марк въпросително, докато бавно обикаляха симетричните градини на Шатото. Огромни фигури от подкастрен чимшир се издигаха от двете страни на съвършено правата пътека, която се простираше пред тях, а в далечината две гребни лодки се полюшваха в езерото. Слънцето едва бе започнало да набира сила.

— Почти — отвърна Марк, макар да не беше истина. Дояждаше остатъка от огромна франзела с бекон, която бе поръчал от румсървиса. — Въпреки че срещата ми с Алис на излизане не ми помогна. Непрекъснато мърмори дали всичко ще мине гладко.

— Аз също бях впримчен от нея — каза Тони.

— Доста е мила — продължи Марк, — но мисля, че в живота ѝ не се случват много неща, така че се тревожи и за най-малкото.

— Предполагам, че всяка майка е такава в деня на сватбата на дъщеря си.

— Но тя няма причина — Фей и аз ще бъдем заедно завинаги. — Марк измъкна последното късче бекон от сандвича си, изяде го и метна хляба в най-близкия храст.

— Марк... — Тони внезапно замълча, защото ръката на брат му изникна пред лицето му.

— Ако се готвиш да кажеш нещо неприятно, просто недей. Не съм в подходящото настроение. — Беше му странно, че за пръв път се опълчва на брат си, но бе решил да не позволи на нищо да развали деня му. Тони обаче не му обърна внимание.

— Някои неща трябва да бъдат казани, особено в такъв важен момент.

Марк спря и въздъхна раздражено.

— Какви например, Тони? Какво точно би искал да ми кажеш? — Постави ръце на ханша си. — Давай да изчистим нещата сега, че да мога да се порадвам на този ден.

Тони вдигна ръка да засенчи очите си от слънцето. За такъв праволинейно самоуверен човек като него бе непривично умислен. Потърка крак в пътеката.

— Какво ще стане, ако научиш за нея нещо, което не си знаел?

— Какво например? — попита Марк подозрително.

Тони сви рамене.

— Не знам — той отмести поглед към Шатото. — Просто нещо за нея, което не ти е казала, нещо важно.

— Като например? Че преди е била мъж? — Марк се удари по гърбавия си нос. — За бога, накъде клониш? Явно си мислиш, че знаеш нещо за Фей, което аз не знам, така че направо изплюй камъчето и да приключваме.

Тони вече бе изровил видим улей в чакълената пътека. Беше се втренчил в далечината зад рамото на Марк.

— Става дума за нещо, което забелязах снощи... — той замълча от неудобство.

Изражението на Марк премина от раздражение в любопитство.

— И какво беше то?

Изминаха няколко секунди, но Тони не отговаряше.

— Тони, попитах те какво си видял — запита Марк по-настойчиво.

— Отивах до тоалетната, когато... — Тони намери думите за това, което се канеше да изрече. — Тя беше в един килер с Нат.

Останаха смълчани и неподвижни толкова дълго, че едно птиче кацна почти на метър от тях. То литна веднага щом Марк заговори:

— Е, и? — Бузите му пламтяха, а зениците му се бяха разширили. — Какво правеха?

Тони задъвка устната си, навик от детството му, когато се чувстваше неловко.

— Не можах да чуя какво си говорят, но ръката му беше тук. — Протегна ръка и я сложи върху ребрата на Марк. — Тя се отдръпна от него, щом ме видя.

Лицето на Марк не издаваше никакви чувства.

— Това ли е всичко? — попита той тихо.

— Моля?

— Видял си ги да си говорят, а ръката му е била тук — имитира движението му. — Това ли е всичко?

— Знам, че на пръв поглед не е кой знае какво, но тя изглеждаше доста гузна, когато ме видя. А пък и да се измъкнеш с бившето си гадже, не е идеалното поведение през вечерта преди сватбата ти, нали така?

Марк се засмя престорено.

— О, я мисли реално, това да не е шибаното Средновековие! На мъжете и жените е позволено да бъдат приятели, както ти е известно. Да говориш с представител на противоположния пол, не е престъпление. Освен ако не си ревнив параноик, но аз не съм такъв.

— Така е. Но тя твърди, че той все още имал чувства към нея.

— Фей ти е споделила това? — Марк бе изненадан. — Защо?

— Защото я попитах какво става.

— Разбирам. — Марк пхна ръце дълбоко в джобовете на панталона си. — И какво точно ти разкри тя за тези... чувства? — Вече не изглеждаше толкова наперен за „бъбренето“ на годеницата си с бившия ѝ любовник.

— Не знам — отвърна Тони равнодушно. — Обясни ми само, че я е завлякъл в килера, за да ѝ каже, че още изпитва чувства към нея.

— Ето, виждаш ли! — Лицето на Марк просветна. — Само защото някакъв бивш има чувства към нея — а да си кажем истината, кой мъж не би имал? — не означава, че Фей възнамерява да им отвърне. Тя просто учтиво го е отрязала.

— Хммм... — Тони не изглеждаше убеден. — Искан ми се да можех да споделя прелестния ти оптимизъм, наистина ми се иска.

— Добре де, не мисля, че трябва да бъда подозрителен към всичко. — Изражението му стана сериозно. — Освен ако няма още нещо, което си чул или видял и което премълчаваш?

— Не, това е. Но, както ти поясних, независимо кой кого е завел или кой какво е казал, все пак не мисля, че поведението ѝ е подходящо за жена, на която предстои да се омъжи.

Марк го погледна право в очите.

— Но въпросът не е какво мислиш ти, нали? Не си ти този, който се жени за нея.

Тони не отвърна нищо, само сви рамене по начин, който говореше: „Животът си е твой, прави каквото знаеш.“

Марк се запъти към оранжерията в дъното на градините.

— Затова ли бе целият шум снощи? Помниш ли, когато я попита дали някога ми е изневерявала? Беше невероятно нетактично да казваш това пред другите гости.

— Знам. И се извиних. Но Фей не изглеждаше особено засегната и подозирам, че може да бъде доста непостоянна. Сигурен съм, че ѝ се е случвало да се притеснява от собственото си поведение.

Марк бавно кимна.

— А, сега разбирам. Говорил си с Брайън, нали?

— Брайън? — Тони изглеждаше озадачен. — Не, не съм. Но от думите ти допускам, че той е ставал свидетел на непостоянството ѝ.

Марк се изчерви, ядосан на себе си, че се е изтървал.

— Да — съгласи се неохотно. — Действително те не се разбират, но това е само защото много си приличат.

Тони го погледна скептично.

— Ако ми казваш, че Брайън я описва като доста темпераментна, това вече ми е съвсем ясно. Срещал съм много жени като нея.

— Какво трябва да означава това?

— Не ме разбирай погрешно, харесвам я. Тя е жизнерадостна, изключително приятна за компания и е истинско удоволствие да я гледаш. Но това са добрите ѝ страни. Лошите са тези, които ме безпокоят.

— Всички си имаме лоши страни — рече Марк унило. — Дори и ти.

Тони вдигна ръце в знак, че се предава.

— Имам цял куп, друже, знам това. Но ти няма да се жениш за мен. Фей е агресивна и непредсказуема и за да бъде укротена, трябва определен тип мъж, който...

— Да, да — прекъсна го Марк раздражено. — Аз не съм този мъж. Поне не и според шибания оракул Тони.

Една камериерка от хотела мина покрай тях с куп измачкани чаршафи в ръце и измърмори: „Bonjour.“

Тони изчака тя да се отдалечи на безопасно разстояние, преди да продължи:

— Приеми го като комплимент. Това, което казвам, е, че ти не притежаваш необходимата твърдост да ѝ стъпиш на шията.

— Тогава какво да правя? Да ѝ хвърлям по един хубав бой от време на време? — гласът на Марк бе пропит със сарказъм.

Тони го пренебрегна.

— Говоря за психическа твърдост, както много добре разбираш. Фей прилича на някоя от тези луксозни, чистокръвни кобили, които не понасят някой да им се налага. Трябва да се включиш в една трудна, продължителна игра и докато не овладееш положението напълно и не го преобърнеш, поне можеш да постигнеш компромис.

Марк не направи усилие да прикрие неверието си.

— Ти сравняваш връзките с жени с дресирането на коне? — намръщи се той. — А аз си мислех, че живееш в столицата на света на равноправието.

— Виж, забрави за равноправието, Марк — ядоса се Тони. — Говорим за твоя живот. Можеш да си бъдеш съвременен колкото си искаш, но една връзка и без това е нещо трудно, а ако се ожениш за човек, чийто характер е абсолютно противоположен на твоя, това ще бъде катастрофа.

— Противоположностите се привличат — опъна му се Марк.

— Наистина е така. Чукаат се като обезумели, чакат да свърши меденият им месец, след което се разделят, защото извън спалнята не се разбират. Всъщност те не са женени.

— Ние не се конфронтираме много често и определено не до крайна степен — възрази Марк.

— Защото подозирам, че оставяш да ѝ се размине, както и да се държи. Готов на всичко в името на мира, нали? След известно време мълчанието ти ще се разглежда като слабост и накрая тя ще започне да те презира. — Той понижи глас. — Единствената разлика между гроба и коловоза е дълбочината.

Марк се взираше безмълвно напред, после отметна глава към слънчевата светлина, която се процеждаше през облаците. С нищо не показва, че има намерение да отговори.

Тони бе сбърчил чело в размисъл.

— Дори Шекспир е писал за това — продължи той. — Укротяване на опърничавата — чел ли си я някога?

Марк поклати глава, като с всеки изминал миг ставаше все по-мрачен.

— Нито един мъж не успя да се справи с Кейт, докато не се появи добрият стар Петручио и започна да се отнася с нея така, както тя се отнасяше към останалите. — Тони погледна Марк да провери

дали го слуша. — Това беше единственият език, който ѝ бе понятен, и не след дълго тя лудо се влюби в него.

— Всичко това е чудесно — измънка Марк, — но две злини невинаги правят едно добро.

Тони вдигна очи към небето.

— Не бъди такъв проклет идеалист през цялото време! Нямам предвид, че в живота си трябва да се държим отвратително един към друг, казвам само, че понякога, за да си добър, трябва да си жесток. Нали разбираш, да покажеш, че няма да се примиряваш с тъпи изцепки.

— И какво, ако кажа, че не го правя? Прекара една вечер в нашата компания и вече си мислиш, че си експерт по отношенията ни?

Тони пристъпи в помпозната оранжерия. Върху пищно украсения ѝ таван бяха изобразени Бог и ангелите, чиито крила бяха облицовани със златно фолио. Полюбува им се известно време, докато чакаше брат му да го последва. До стената в дъното бе поставена малка дървена пейка; Марк бавно се приближи до нея и седна.

Тони се насочи към него, но се спря на няколко крачки разстояние.

— Не смятам, че съм експерт — отговори той, — но те знам наизуст, а тя е с властен характер.

— И си мислиш, че съм мухльо.

— Не, изобщо не мисля така. Кейт е своенравна, но връзката ви бе страхотна. Изправяхте се пред всяко предизвикателство заедно, бяхте равностойни. Просто нямам същото чувство за теб и Фей. Ти изглеждаш като неин роб, много по-покорен, отколкото с Кейт.

— Както ти и Мелиса?

— Какво трябва да означава това?

— Ами да погледнем истината в лицето, тя никога не ти се е опъвала. Ти доминираше изцяло. Тя се обличаше, както на теб ти се искаше, отказа се от повечето си приятели, за да може да те следва навсякъде, и на практика боготвореше земята, по която ти стъпваше.

Кръвта се оттегли от лицето на Тони и изражението му се втвърди.

— Не трябва да говориш лошо за Мелиса, тя няма нищо общо с това — рече той тихо.

— Не бях разбрал, че казвам нещо лошо за нея — отвърна Марк.
— Аз не намирам, че когато един добър човек е лудо влюбен в партньора си, това е слабост, но за теб очевидно е така.

— Моите отношения с нея нямат нищо общо.

— О, разбирам. — Марк се изправи и го подмина. Спря на няколко крачки встрани. — Ти можеш да коментираш моята връзка, но твоята е строго забранена. Такава била работата, а?

Двамата братя стояха един срещу друг и се гледаха, Марк — изпълнен с решимост, Тони — замислен, но безстрастен. След няколко изпълнени с напрежение секунди, по време на които никой не проговори, Марк погледна часовника си и се отправи към вратата. Когато стигна до нея, той спря и се извърна:

— Внимавай какво ти казвам, Тони. Само след пет часа ще кажа „да“ на Фей. Ако не можеш да понесеш това, предлагам веднага да си тръгнеш.

Наведе глава, пристъпи навън и тръгна обратно към хотела.

СЪБОТА, 29 ЮНИ 2002 Г., 10,25

Фей дръпна завесите да пропусне утринното слънце и седна пред изцялната тоалетка да добави последните щрихи към сутрешния грим. Рядко се появяваше някъде, където има хора, без поне един пласт тонизиращ овлажнител, два пласта грим около очите и едно мацване с безцветен блясък за устни да допълват този „естествен“ вид. Когато бе започнала да има интимни връзки, ѝ трябваше доста време да се отърве от навика да става по-рано от партньора си и да се втурва към банята, за да се разкраси преди събуждането му.

Тя притежаваше естествена красота, но по някаква причина се чувстваше разголена, ако някой мъж видеше лицето ѝ така, както природата го бе създала. Едва напоследък беше позволила на Марк тази привилегия и с типичната си учтивост той ѝ бе казал, че не намира никаква разлика.

Сега, когато сложи блясъка за устни и хвърли последен критичен поглед в огледалото, се застави да се усмихне. „Днес е сватбеният ти ден!“ — каза тя на отражението си. Но колкото и да се стараше да почувства еуфория, перспективата я изнуряваше. Отново ѝ се прииска да бяха изчезнали някъде в чужбина и да се бяха оженили с най-малко шум.

Докато минаваше покрай вградения гардероб, Фей бутна плъзгащата се врата и отново погледна сватбената си рокля, безупречна в найлоновия калъф. След около пет часа щеше да я е облякла и да върви към Марк за церемонията. Свлече се в едно кресло, взря се в далечината и се замисли за онова, което Тони бе казал предишната вечер: „Може би просто ти допада идеята да се омъжиш и всеки мъж би свършил работа.“

Ами ако е прав? — замисли се тя. Дали се омъжвам по правилни подбуди?

Когато престана да размишлява по въпроса, трябваше да си признае, че бе таила известни резерви, но ги бе приписала на нервите си. Повечето ѝ омъжени приятелки ѝ бяха казвали, че са изпитали

същото точно преди големия ден. Сега, благодарение на Тони, леките ѝ резерви се бяха превърнали в огромни, притискащи съмнения.

Дали просто не ѝ допаднаше мисълта да бъде омъжена? Не бе сигурна. Беше вярно, че неотдавнашните сватби на много от нейните приятелки я бяха накарали да усети лека паника относно бъдещето, а Адам толкова често ѝ бе повтарял, че е капризна кучка от преизподнята, че дори самата тя бе започнала да го вярва. Навярно подозираше, че всички я възприемат така, и бракът бе нейният начин да ги убеди, че грешат.

Фей отхвърли тази мисъл. Не, тя обичаше Марк. Беше сигурна в това. В края на краищата в него нямаше нищо, което да не е за обичане. Беше приятен на вид, мил, романтичен и... малко досаден. В мига, в който това ѝ хрумна, Фей тихичко изпъшка. Господи, мразеше се, че е толкова жестока, но не можеше да се промени.

Тя наистина смяташе, че понякога Марк е отегчителен, но само понякога. Що се отнасяше до нея, на земята не съществуваха мъж, който би могъл да поддържа интереса ѝ по двайсет и четири часа в денонощието. Или имаше? Приятелката ѝ Лора твърдеше, че съпругът ѝ Рори непрекъснато я побърква, но тъй като Фей намираще Лора за мъничко скучна, реши, че това се дължи на ниските ѝ критерии.

„Желая те... нуждая се от теб... но няма начин някога да те обикна“, напяваше си тя, когато се изправи и отиде до прозореца.

Отвън хотелският персонал щъкаше напред-назад, бяха започнали да подреждат столовете за церемонията. По-късно щяха да украсят малката старинна беседка с гирлянди цветя. Слънцето грееше и Фей предположи, че майка ѝ вече трябва да е изпаднала в състояние на силна тревога, примесена с възбуда, а Джийн скоро щеше да се нагизди за главната си роля като майка на младоженеца. Всички останали членове на семейството и приятелите щяха да очакват с нетърпение един следобед, прекаран в пиене на безплатно шампанско под ослепителното слънце. Тогава защо, по дяволите, тя, булката, не може да се застави да изпита някакво вълнение?

„Духът е над материята“, скандираше си тя, ядосана на себе си, че си е позволила да я завладее тъга. На този проклет Тони няма да му бъде разрешено да ми развали деня, помисли си гневно. За кой ли път тази сутрин усети, че я стягат нервите при спомена за думите му, че днес неприязнта му към този брак ще се развихри с пълна сила.

Какво би могъл да направи? Единственото, на което се надяваше, бе, че е било пиянски брътвеж, че в трезвата светлина на деня той ще реши друго. Времето щеше да покаже.

Втурна се в банята, бързо разреса косата си и излезе да закуси с Адам.

— Псст, насам!

Фей стоеше в средата на салона за закуска и въртеше глава в стил „Екзорсист“. Чуваше гласа на Адам, но не можеше да го види.

— Насам!

С ъгълчето на окото си долови някакво раздвижване в нишата отляво на ресторанта, после зърна част от неоноворозова фланелка.

— Защо се спотайваш тук? — Тя се усмихна, когато прочете надписа върху фланелката „Дона Кебап“. Обикновено Адам не можеше да търпи фалшиви продукти или имитации, но веднъж Дона Карън го бе пренебрегнала на някакъв моден купон и оттогава той не пропускаше да сипе отъмщение.

— Не съм в настроение за светски разговори, затова реших да се скрия — прошепна той.

Фей си придаде обиден вид.

— Говориш за моите любими, безценни приятели — въздъхна. — Трябва да призная, че също намирам всичко това за адски изтощително. Като се замисля, може би идеята да съберем роднини и бивши гаджета под един покрив не е чак толкова добра. Просто трябваше да избягаме на някой слънчев плаж и да се оженим, после да се завърнем и да изненадаме всички.

Адам избърса няколко трохи от кроасан от брадичката си.

— Какво? И да ме лишиш от това забавление? Глупости! Във всеки случай другите гости ще пристигнат по-късно и ще поразсеят напрежението.

Фей отпи от черния си чай без захар и отказа лепкавия сладкиш, който той ѝ предложи.

— Мислиш ли, че съм откачила, защото поканих Нат и Рич?

— Като оставим настрана, че аз се забавлявам, трябва да призная, че наистина е малко абсурдно. — Трошица от кроасана се приземи върху гърдите на Фей. — Ооо, извинявай, скъпа... искам да кажа, те не са ти чак толкова близки приятели, нали? Загубила си връзка и с двамата и това би трябвало да ти говори нещо.

— Зная — отвърна Фей, докато се бършеше с хартиената салфетка. — Просто не исках да се чувствам прецакана, щом шибаните Кейт и Джена ще са тук.

— Да, но Марк е по-добър човек от теб, мила, така че той си остава приятел с бившите си.

— Той е хубав човек, нали? — попита Фей умолително.

— Ужасен... искам да кажа, ужасно — Адам се ухили. — Сигурен съм, че би станал чудесен съпруг. Но не на теб.

— Моля те, не започвай отново. Точно днес ми е необходимо да чувам положителни неща... Да можеше някой да го каже на скапания му брат.

— Хмм, не си пада по теб, нали? — Той се наведе напред заговорнически. — Какво беше това снощи: дали си изневерявала? Беше малко странно, нали? Особено като се има предвид какво стана миналия уикенд.

Фей се задави с чая си, после се огледа да провери дали някой не е чул. За щастие в салона нямаше никой, освен тях двамата.

— Що се отнася до мен, това никога не се е случвало — изсъска му. — И, по дяволите, искам ти също да го забравиш. — Беше благодарна, че не му е подхвърлила бомбата със закъснител, че прегрешението ѝ за една нощ е било с Тони.

— Извиняяяявай!

Тя се успокои.

— Мисля, че имаше предвид момента, когато попадна на мен и Нат близо до тоалетните.

— Какво правехте?

— Нищо не правехме! Сега той направо ме отблъсква.

— Мило, той може да е задник, но отблъскващ? Тони е невероятно секси... естествено, докато не си отвори устата. — Използваше клечка за зъби да си почисти ноктите. — Така че какво правехте!

— Нат дрънкаше нещо в смисъл че Марк не бил подходящ за мен, и бе поставил ръце на кръста ми. Тогава видях, че Тони ни наблюдава откъм вратата.

— А вие бяхте?

— В килера по-надолу по коридора.

— Задръж — Адам се размърда на стола си. — Била си с Нат в тайна странична стаичка, където той е държал ръцете си около кръста ти? Не съм изненадан, че Тони е побързал да си направи заключението.

Фей заплашително присви очи.

— Не беше тайна и ние само си говорехме, но Тони вече ме бе намразил, така че просто видя това, което е искал да види.

Лицето на Адам се озари от прозрение.

— Затова ли толкова искаше да се отървеш от мен по-късно? За да му обясниш?

— Не, не да му обяснявам. Не съм длъжна да му давам никакви обяснения. Просто трябваше да стигна до дъното на въпроса: защо той така дяволски желае да съсипе големия ни ден с Марк — отвърна тя, като се надяваше да звучи убедително.

Адам опря лакти сред трохите.

— И?

Фей сви рамене.

— Каза, че няма нищо лично против мен, но мисли, че двамата с Марк сме несъвместими. Мисли, че Марк е прекалено добър за мен.

— Значи ставаме трима — каза Адам. — Тони, Нат и аз мислим, че се омъжваш за неподходящ мъж — той издаде висок жужащ звук. — Нашето проучване показва...

Лицето ѝ помрачня.

— Сериозно ли ми говориш, че трябва да отменя сватбата си, защото трите шибани мъдри маймуни мислят, че не е правилно? — Тя се приведе и го потупа по главата. — Перхидролът, дето го ползваш, явно се е просмукал в мозъка ти.

Адам се нацупи.

— Виж, Нат е идиот, а Тони едва те познава, но поне вземи предвид какво казвам аз. Може да ме изненадаш и да заживееш щастливо с Марк до края на дните си, но силно се съмнявам. — Взе още един кроасан и отчупи малко късче. — Тук не става дума за Пепеляшка и принца. Не че не те уважавам, скъпа, но когато пожелаеш, се превръщаш в злата вещица.

Фей се усмихна въпреки дързостта му.

— А той кой е?

Адам цъкна снизходително.

— Той е пажът, мило. Извинявай, добър човек е и всичко останало, но е прекалено уравновесен. Обичайното му предопределение би било да въздиша по теб отдалеч, но по някаква причина е стигнал дотук и не може да повярва на късмета си.

— Имал е и други приятелки, както ти е известно.

— Да, но нито една като теб. Не ме разбирай погрешно, той е хубав и става за компания, но просто не притежава онова, от което имаш нужда да поддържа интереса ти.

Замълчаха — той ядеше кроасана си, Фей облизваше пръсти и ги натискаше към покривката да събере изпадалите трохи. Салонът все още беше блажено пуст.

— Грещиш, Адам — заяви тя след малко. — Твърдо съм решила нещата да се получат.

— Ако всичко беше наред, нямаше да ти се налага — парира я той. — Всичко щеше да си върви от само себе си.

— Кога изобщо ти се е случвало да имаш връзка, в която всичко върви от само себе си?

Той се престори на обиден.

— Моі? Ами имаше един Били.

— Били! — Тя разля чай в чинийката си. — Не ме карай да се смея!

Адам и Били имаха нещо общо, когато той се запозна с Фей. Дотогава бяха ходили около шест месеца и връзката им цъфтеше върху скандали — колкото по-драматични, толкова по-добре. Караха се през няколко дни, а в промеждутъка не можеха да се отделят един от друг. Били бе социален работник и смяташе работата на Адам за повърхностна и незначителна. Това бе източникът на повечето им конфликти, но се бяха спреквали и за почти всичко останало.

Веднъж Адам бе позвънил на Фей в полунощ, като истерично ридаеше, че всичко е свършено. Той и Били излезли да вечерят, после се върнали в апартамента на Адам, където се разгорял бесен скандал по повод предстоящата им почивка в Австралия. Тъй като получаваше повече, Адам предложил да доплати разликата, за да могат да се настанят в по-добър хотел, но Били настоял да отседнат на по-евтино място и да си поделят разносните по равно. Спорът бе прелял в пълноценен скандал за доходи и значимостта на работата им. Беше

приключил с това, че Били нарекъл Адам „безскрупулен тачърисст“ и треснал вратата зад себе си.

Неизбежно бе да не се сдобрят и отлетяха за Австралия за хомосексуалния Марди Гра, но Адам се завърна сам и съкрушен. Били се бил хванал с някакъв келнер, с когото се запознал в скромния им хотел, и решил да остане в Австралия толкова дълго, колкото успее.

— Чувал ли си се с него напоследък? — попита Фей.

Адам направи гримаса.

— Не съм го виждал, откакто червеят изпълзя от дупката си онзи път, за който ти казах. Това бе преди около шест месеца и оттогава ми е звънил няколко пъти, но не съм си правил труда да му отговоря. Прекалено съм стар, за да се захващам отново с този панаир.

Фей се разсмя.

— Само се чуй! Звучиш като някакъв ексцентричен дядо! Повярвай ми, в мига, в който някой страхотен тип ти хвърли око, веднага ще се включиш в играта.

— Може и да си права, но дотогава предпочитам да си бъда сам, отколкото с някой, който не е за мен. — Той я погледна в очите, но тя преднамерено извърна поглед.

— Предимството на опита! — подхвърли Фей тенденциозно. — Ако ти бях казала, че Били не става за теб, докато бяхте заедно, нямаше да ми повярваш. Щеше да продължиш, докато сам не стигнеш до извода.

— Значи ти ще осъзнаеш какво става с теб и Марк едва когато е твърде късно нещата да приключат без адвокати, развод и такива неща?

— Никога няма да се стигне дотам — заяви тя твърдо.

И тъй като умираше от желание да промени мрачното настроение, плесна с ръце. — Хайде! По-добре да вървя и да започна мъчителните приготовления, които ще ме превърнат в ослепителна булка.

СЪБОТА, 29 ЮНИ 2002 Г., 13,00

Фей се върна в стаята си, подремна, после се наслади на продължителна вана. Лежеше и усилено се опитваше да си фантазира само хубави неща за церемонията, но разумът ѝ продължаваше да се връща към това, колко негативно щяха да я приемат определени хора.

Външно Марк все още проявяваше оптимизъм, но като че ли само той го правеше, освен може би майка ѝ. Но тя пък никога не би споделила своите опасения.

При мисълта за годеника си Фей се усмихна и изведнъж я поразих прозрение, че се чувства по-близо до удовлетворението, отколкото някога си бе представяла, че е вероятно да ѝ се случи. Довечера щеше да сподели тази стая с младия си съпруг.

Надигна се от водата, отърси облачетата пяна от ръцете и краката си и се загърна в една от меките бели хавлии на хотела. През годините, откакто работеше като модел, Фей беше станала майстор в прическите и грима си. Нанесе почистваща маска от морска кал на лицето си и реши да я остави половин час, преди да премине към останалите процедури за почистване на кожата. Беше си запазила десетминутен сеанс в солариума на хотела след един час, после щеше да се върне в стаята да изсуши косата си със сешоара и да се гримира.

Някакъв приглушен звук привлече вниманието ѝ. Чу го отново: звънецът на апартамента ѝ. „Не ме безпокойте“ действително трябва да означава „не ме безпокойте“, мърмореше тя, докато загръщаше халата около себе си и излизаше от дневната.

— Кой е? — попита и надникна през шпионката. Беше Тони. Стомахът ѝ се сви. — Какво има? В банята съм — излъга го.

— Пусни ме. Трябва да ти кажа нещо. — Изглеждаше притеснен и непрекъснато се оглеждаше из коридора.

— Ще трябва да почака — отвърна Фей хладно. — Започвам да се приготвям.

— Не може да чака. Трябва да стане сега.

Тя изтегли резето и отвори вратата.

— Влизай. Дано да е за хубаво.

— Добре ли си? Изглеждаш ми нещо позеленяла — каза той с лека насмешка.

Фей се сети за маската на лицето си.

— Колкото и забавно да ти се струва, не очаквах посещения — намръщи се тя и усети, че калта се напуква. — Седни, ще отида да си метна отгоре някоя дреха.

Блъсна вратата на спалнята зад себе си, завърши сушенето на косата, изтри лицето си и навлече една фланелка и долнище на анцуг. Умът ѝ напрегнато обмисляше възможните ходове и обрати на събитията. Може да е дошъл да ми съобщи, че е готов да мълчи за кривването ми, помисли си и се помоли да е така.

— Е, вече разполагаш с цялото ми внимание — каза тя. Седна в креслото до канапето, където той бе стиснал ъгълчето на една възглавница. — Силно съм заинтригувана какво е толкова важно, че не може да почака.

Тони престана да си играе с възглавницата и я погледна в очите. Прочисти гърло.

— Фей... спри всичко това.

Стресната от прямотата му, известно време тя се чуди какво да каже.

— Какво да спра?

Той просто я гледаше с изражение, което говореше „знаеш много добре за какво става дума“.

— С това самозалъгване, че всичко е наред.

— Виж, Тони, осъзнавам, че онова, което се случи миналия уикенд, е далеч от идеалната ситуация, но то е минало и Марк няма нужда да научава — спокойният ѝ тон прикриваше трепета в гърдите ѝ. — И, нека погледнем истината в очите, ако не беше ти, никога нямаше да узнае.

— Разбирам — тонът му бе премерен. — И това не би ти попречило да се омъжиш, нали?

— Според мен, да — кимна тя унило.

— Но според мен — не. Особено когато главният засегнат е брат ми.

Известно време се гледаха предизвикателно — и двамата бяха непреклонни в увереността си, че те не грешат. Проблемът беше, че в

морално отношение Тони имаше основание, и Фей го знаеше. Той въздъхна.

— Повтарям едно и също толкова пъти, че започва да ми писва. Миналия уикенд ти изневери на Марк. Не можеш да се омъжиш за него. — Изучаваше я напрегнато и следеше реакцията ѝ.

Тя се постара такава да не проличи.

— Вече сме обсъждали това и изложих позицията си недвусмислено. Обичам Марк и възнамерявам да се омъжа за него.

Изречението му се втвърди.

— Ако да подбереш някой непознат в долнопробен бар за теб е нормално поведение, добре, хич не ми пука. Но когато се готвиш да се омъжиш за брат ми, това силно ме засяга.

— Не беше долнопробен бар. Беше шибаният „Гарафа и пиано“, за бога! — Знаеше, че това няма никакво значение, но проклета да е, ако му позволи да измисли сценарий, според който тя едва ли е нещо повече от обикновена проститутка.

— О, тогава значи може — каза той равнодушно.

Фей никога не се бе чувствала толкова окаяно. След онзи епизод се бе почувствала евтина, но сега един мъж, който едва я познаваше, го използваше като средство да унищожи това, което се предполагаше да бъде най-щастливият ден в живота ѝ.

— Не съм правила секс с теб — напомни тя нещастно. — Ако си спомняш, в последния момент размислих.

— Подробности, подробности — мърмореше той. — Според моите разбирания да се съблечеш гола и да поканиш мъж в леглото си представлява изневяра. Определено не бих искал моята годеница да се държи по такъв начин.

Фей се изчерви от срам при спомена.

— Съгласна съм, че дори и дотам, докъдето се стигна, не бе поведение на жена, която се готви да се омъжва. Но за това има куп причини и аз определено не възнамерявам да се впускам в обяснения пред теб... — Вдигна поглед да провери дали той се е ядосал, но лицето му беше безизразно, почти отегчено.

Тя се наведе напред и се взря право в очите му.

— Поведението ми онази нощ заслужава порицание, но това, което не мога да разбера, е защо желаяш да съсипеш сватбения ден на брата, когато твърдиш, че толкова много обичаш.

Този път бе уцелила болното място.

— Не се осмелявай да подлагаш на съмнение чувствата ми към брат ми — каза той тихо, но твърдо. — Пет пари не давам за теб, но искам да съм сигурен, че Марк ще се ожени за жена, която ще го направи щастлив.

— Той е пълнолетен — заяви Фей с нотка на съмнение. — Не мислиш ли, че е способен да взема сам решенията си в живота, без големият батко да му сменя пеленките?

— Очевидно не, ако става дума за това — жестът му обхвана стаята с безнадеждност. — Не ти е свалил маската, нали?

— Но ти си го направил? — Фей вътрешно кипеше от грубиянската арогантност на този мъж. — Не знаеш абсолютно нищо за мен.

— Така е, но ми се струва, че те опознавам все по-добре с всяка изминала секунда.

Фей се изправи и се запъти към прозореца. Навън гледката бе спокойна, в рязък контраст с бурята в апартамента ѝ. Видя Джийн и Дерек да се разхождат, хванати под ръка, към оранжерията, после спряха да разменят няколко думи с един възрастен градинар, който подкастрираше моравата, преди тя да достигне пътеката.

— Родителите ти също ще бъдат смазани, ако сватбата не се състои — каза тя тихо.

— Ще го преживеят — отвърна той пренебрежително. — По-добре един малък внезапен шок сега, отколкото този разточителен фарс за тяхна сметка да продължи.

Фей се извърна да го погледне.

— Това не е фарс.

Тони се втрени в тъмнокафявите си обувки, по които имаше следи от кал.

— Каквото станало — станало — продължи тя с натежало от мъка сърце. — Не мога да го променя. Но ние не сме правили секс и до последния си час ще твърдя, че е така, защото обичам Марк прекадено много, за да стигна дотам. — Отново се загледа през прозореца. Джийн и Дерек бяха изчезнали от ползрението ѝ.

Тони размишляваше върху забележката ѝ.

— Възхитително, сигурен съм — отбеляза той. — Но брат ми заслужава жена, която толкова го обича, че изобщо да не се поставя в

такова положение.

Отново замълчаха. Фей се изправи и опъна анцуга, който се бе набръчкал по глезените ѝ. Най-сетне Тони се прокашля.

— Виж, може с часове да се въртим в кръг и да повтаряме как и защо са се случили нещата, но простият факт, че тази сватба не трябва да се състои, си остава.

Фей усети как горчива буца се надига в гърлото ѝ. Преглътна.

— Тони, не го прави... — замоли го тя. Отчаянието ѝ бе толкова силно, че едва ли не с радост би коленичила пред него да го моли. — Не можеш сериозно да очакваш да отменя сватбата ни сега след всичко, което е направено.

— По-сериозен не мога и да бъда — заяви той и изражението му го потвърждаваше. — Сигурен съм, че много хора се поддават на изкушението, след като се оженят — продължи, — но ти дори не можа да дочакаш сватбения си ден, без да си покажеш рогата.

— Е, и какво очакваш да направя? — попита Фей безутешно.

— Върви и кажи на Марк, че няма да има сватба — веднага отвърна Тони. — Не ме интересува дали ще му признаеш отвратителната си липса на задръжки, стига крайният резултат да доведе дотам, че в три часа днес следобед да не станем свидетели на вашия брак.

— А ако не го направя? — Фей вдигна очи да го погледне.

— Тогава ще стана аз и ще разкажа пред всичките ти гости какво точно се случи миналия уикенд. — Той сви рамене. — В крайна сметка нямам какво да губя.

В продължение на няколко секунди Фей забрави да диша, толкова бе шокирана. След по-малко от два часа от нея се очакваше да бъде омъжена. Сега всичко бе рухнало. Беше невъзможно да си го представи.

— Не можеш да ми причиниш това — каза тя със слаб глас.

— О, разбира се, че мога — отвърна ѝ енергично. — И, повярвай ми, ще го сторя. — Тони измъкна пакет цигари от джоба на панталона си. Предложи на Фей, но тя поклати глава и той запали една.

— Марк няма да може да го преживее — прошепна тя. Една самотна сълза се стичаше отстрани на носа ѝ.

— Ще го преживее — сега гласът на Тони бе по-мек. — По-скоро, отколкото си представяш. Може да е с лек характер, но

емоционално е много силен. Всъщност много по-силен е от мен.

При нормални обстоятелства Фей щеше да попита какво иска да каже, но бе прекалено погълната от собствената си драма. Освен това я завладя депресия и изтощение от мъката ѝ, но дълбоко в себе си изпитваше почти мазохистичната потребност да се опита да накара Тони да промени мнението си за нея.

— Уверявам те, че това не е типично за мен — измънка тя. — Поначало не бих постъпила така, дори да не съм омъжена.

Тони смачка цигарата си в малкия бял порцеланов пепелник пред себе си.

— Няма значение — каза той. — Ти го направи и затова няма да се омъжиш за брат ми днес следобед. Ти ли ще се погрижиш за това или аз?

Още една сълза се спусна отстриани на носа на Фей и капна в ъгъла на малката масичка.

— Аз ще го направя — тя заподсмърча. — Но ще трябва да ми дадеш време да събера сили.

Тони погледна часовника си.

— Сега е един и половина. Съмнявам се, че времето ще ти стигне да говориш с Марк и да уведомиш всички гости, че има промени, така че се разбери само с него. За останалите ще се безпокоим по-късно.

Фей се вцепени. Тони говореше за отмяната на сватбата ѝ с делова рязкост, като че ли обсъждаха отлагането на някое събрание на борда на директорите.

— Добре — прошепна тя. — Само ще почакам лицето ми да се поуспокои, ще отида и ще го намеря.

— Хубаво. — Тони се изправи и приглади сакото си. — Въпреки това, което може би си мислиш за мен, мъчно ми е, че трябваше да свърши по този начин. Повече от всичко на света ми се иска Марк да намери своето момиче и да бъде щастлив.

Фей го погледна с очи, замъглени от мъка и чувство за поражение.

— Искаш да кажеш, твоята версия за неговото момиче. Това е прекомерно изискване.

— Точно тук грещиш — възрази той. — Ако днес се женеше за Кейт, нямаше да се бъркам. Ако се женеше за Джена, вероятно щях да

му кажа, че в края на краищата той ще нарани нея.

— Първокласен експерт по браковете, нали? — подхвърли тя саркастично.

Тони въздъхна нетърпеливо.

— Всичко е просто въпрос на здрав разум, Фей... точно както някъде те очаква мъж, който ще ти пасне съвършено.

— Вече съм го намерила — заподсмърча тя.

Той коленичи и постави ръка върху нейната.

— Знаеш, че не е вярно. Ако беше, никога нямаше да ме заведеш в апартамента си онази нощ. — Измъкна кърпичка от кутията на масата и ѝ я подаде. — Когато срещнеш истинския мъж, повярвай ми, и през ум няма да ти мине да направиш подобно нещо. Един ден ще разбереш, че съм бил прав да настоявам за това.

Сега сълзите на Фей се лееха без задръжки и тя избърса лицето си с опакото на дланта си.

— Довиждане, Тони — не си направи труда да погледне нагоре. — Ще ми се да можех да кажа, че ми е било приятно.

След няколко секунди чу вратата на апартамента да се отваря и да щраква при затварянето. Изпъна гръб, бавно и продължително огледа стаята, докато погледът ѝ не се спря върху фаса, оставен от Тони в пепелника.

— Ти, тъпа, тъпа краво такава — измърмори тя. — Сама съсипа всичко.

СЪБОТА, 29 ЮНИ 2002 Г., 14,00

— Трябва да е тук някъде — каза Брайън, докато насочваше дистанционното към телевизора, а пръстът му трескаво натискаше бутона за смяна на каналите.

— Кое? — Марк се появи откъм банята. Бършеше косата си с кърпа.

— Порноканалът. — Брайън не откъсваше поглед от екрана. — Нали всеки хотел на континента има такъв?

— Това е луксозен хотел, приятелю. Сега не си в някоя дупка в Амстердам.

Неоновите символи преминаха от осемдесет и девет до нула и Брайън захвърли дистанционното върху леглото.

— Толкова пари за някаква си стая и няма дори една гола цица. Е, не че на теб ще ти липсва довечера. Ще си имаш две собствени, с които да си играеш, когато ти се прииска.

— Я престани! — скастри го Марк с престорено възмущение. — Говориш за бъдещата ми съпруга — ухили се широко. — Божичко, толкова съм щастлив, че направо мога да се пръсна. Винаги съм се притеснявал, че на сватбата си ще бъда уплашен, нали знаеш, предпазливост при сериозното обвързване, такива работи. Но се чувствам превъзходно — всъщност очаквам го с нетърпение.

Брайън го изгледа със съжаление.

— Само глупаците се натискат. Ожени се прибързано, да съжаляваш после.

— Ей! — Марк го изгледа строго и го мушна с пръст. — Не започвай отново! И ти си толкова лош, колкото противният Тони, който се опитва да ми развали настроението.

— Извинявай — отвърна Брайън. — Оттук нататък съм гроб! Честна скаутска.

Марк се бе поуспокоил след пререканието си с Тони. Върна се в стаята си силно объркан, но там откри Брайън, който се опита да го успокои и да разбере какво се е случило. Докато Марк изброяваше

подробностите на разговора, изражението на Брайън му подсказа, че той навярно е съгласен с Тони, но явно е решил да не го казва. Вместо това разсея Марк, като поръча за изтрезняване две бири от обслужването по стайте и му припомни лудите времена, прекарани заедно.

— Божичко, помниш ли онзи купон у Били Хендерсън? — попита той, като имаше предвид нощта, когато се беше опитал да се изпикае от един прозорец на горния етаж и се бе навел малко повече, отколкото трябва.

— Отлично го помня — изпръхтя Марк. — Тъкмо стратегически бях насочил ръка под блузата на едно момиче и нещата вървяха много добре, когато някой се втурна в стаята и каза, че си се ударил зле.

— Ударил зле! — Брайън се задави. — Счупена ключица и три пукнати ребра! Едва оцелях, приятел.

— Аз бях готов да изляза навън и да те довърша собственоръчно затова че прекъсна приятното ми занимание — каза Марк с възмущение. — Докато помагах да те натоварят в линейката и се върна обратно, тя си бе оправила дрехите и се беше чупила.

— Какво съчувствие от моя скъп стар приятел! — Брайън драматично поднесе ръка към челото си. Неспособен да се раздели с дистанционното, той го взе и отново започна да прехвърля каналите. — Трябва да има някакъв приличен филм, който да изгледаме, докато чакаме.

— Да чакаме? — Марк погледна часовника си. — Аз се женя точно след един час, а ти — той потупа Брайън по гърдите — си ми кум. Предлагам да си вземеш душ и да поработиш върху обличането на костюма.

Брайън се изправи от хоризонталното положение, което бе заел на леглото, и се повлече към банята.

— Просто ще надяна нещо доста по-неудобно — заяви той и ритна вратата да се затвори.

Марк отиде до гардероба, където взетият под наем сив редингот висеше в полиетиленова торба.

— Почти е време — прошепна той и прокара пръст по хладната пластмаса.

Стресна го силно почукване.

— По дяволите! — Отиде до вратата и надзърна през шпионката.
— Скъпа! — отвори с размах, ухилен до уши.

— Лошо момиче. Не е редно да те виждам преди сват... — той се вцепени, щом мозъкът му започна да преценява образа, който виждаше пред себе си.

Фей, с мъртвешки бяло лице и без капчица грим, бе облечена в торбеста бяла фланелка и синьо долнище на анцуг. Очите ѝ изглеждаха подпухнали, а косата ѝ бе прибрана назад в небрежна конска опашка.

Сърцето на Марк прескочи и той погледна часовника си.

— Не трябваше ли да се приготвяш?

Тя изглеждаше готова да се разплаче.

— Налага се да поговоря с теб — каза и огледа коридора. — Може ли да вляза за минутка?

Мозъкът на Марк вибрираше при възможността за няколко не толкова застрашителни причини за внезапната поява на Фей на прага му. Може би роклята ѝ се бе скъсала при пренасянето. Той се вкопчи в тази слаба надежда, докато ѝ правеше път да влезе.

— Брайън е в банята, но ще се забави известно време. Трябва да изчегърта доста слепнала се мръсотия.

— Ще говоря тихо... за разнообразие — тя отвърна на плахата му усмивка.

— Е, какъв е проблемът? — повдигаше му се от очакването и не искаше повече да избягва въпроса.

Фей приседна на стола с твърда облегалка до прозореца; изражението ѝ бе направо ужасено.

— Наистина не съществува лесен начин да ти кажа това...

— Фей, какво има? — попита той. — Плашиш ме. Никой не е пострадал, нали?

— Не, нищо подобно.

Успокоен, че никой не е умрял, той си позволи да изглежда раздразнен.

— Е, тогава какво е?

— Не мога да се омъжа за теб.

Ударът от думите ѝ попадна право в стомаха му. Той я зяпна и се зачуди дали няма да последва усмивка и възглас: „Хвана ли се!“ Но изражението ѝ не се промени.

— Защо? — беше единственото, което успя да каже.

Сълзите вече се лееха по лицето ѝ, но тя не произнесе и звук. Изтри ги.

— Толкова... толкова съжалявам, Марк, но просто не мога.

— Това не е отговор — каза той, изненадан колко спокойно прозвуча гласът му. — Попитах те, защо?

— Просто не ми се струва правилно — подсмръкна тя.

Марк усети прилив на гняв, но го овладя. Трябваше да установи дали е просто пристъп на нервност, или наистина е някакъв ад и сватбата няма да се състои.

— И ти не можа да стигнеш до това заключение, преди да изхарчим всичките тези пари и да довлечем всичките тези хора тук? — попита той тихо.

— Зная! Зная! — Тя скочи и закрочи напред-назад пред него. — Моментът е гаден, но просто не мога да продължа.

— Но защо сега? — Той бе озадачен от развоя на събитията.

В очите на Фей се бе запечатала болката, която изпитваше от това, че го наранява, и тя не отговори.

— Фей! — гласът на Марк бе нисък, но сърдит. — Попитах, защо сега?

— Не знам! — ридаеше тя. — Просто така трябва.

Марк нарочно примигна няколко пъти, после силно стисна очи в продължение на няколко секунди. Разтърка ги яростно и се приближи до нея.

— Какви са тези работи? — Той сложи ръка на рамото ѝ и нежно я завъртя да го погледне. — Снощи всичко бе наред, а днес заявяваш, че не можем да продължим. Не разбирам. Какво се е променило през последните няколко часа?

Изглеждаше съсипана, но това не го утешаваше особено. Дълбоко в себе си усети прилива на надигаща се паника. Еуфорията му отпреди половин час бе на път да се превърне в убийствена депресия, от която никога нямаше да се възстанови.

— Марк, обичам всичко у теб. — Тя постави дланта си на бузата му. — Ти си мил, нежен, чудесен мъж... но... — изглеждаше объркана.

— Но ти не желаеш да се омъжиш за мен — прекъсна я той.

Фей свали ръка от лицето му и сведе поглед към маратонките си.

— Не че не искам да се омъжа за теб... просто не е редно.

— Не е редно! Какво, да му се не види, означава това?

— Не съм достатъчно добра за теб.

Той протегна ръка в знак „стоп“.

— Моля те, не обиждай моята интелигентност с древната тактика „всяко зло за добро“.

Тя поклати глава и опашката ѝ заподскача нагоре-надолу.

— Не е тактика, това е истината.

Отначало Марк я изгледа невярващо, после изражението му стана предизвикателно.

— Тогава хайде, обясни ми. Защо не си достатъчно добра за мен?

Фей го погледна и бързо запримигва, докато се опитваше да измисли някакви причини, каквото и да е основание вместо изгарящата грозна истина: „Миналия уикенд спях с брат ти.“ Разбираше, че Марк нямаше да ѝ позволи да си излезе просто така.

— Не съм достатъчно сваятна за теб — изтърси тя, като моментално разбра, че звучи жалко.

— Не си достатъчно сваятна! — попита той презрително. — И това ли е всичко?

— Да — потвърди Фей нещастно. — Прекалено труден човек съм. Заслужаваш някой, който повече те цени.

Марк я погледна, сякаш внезапно се бе побъркала, и на нея силно ѝ се прииска да му каже истината. Вероятно той щеше да ѝ прости и те щяха да продължат с церемонията, без заплахата на Тони да тегне над главите им. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че дори Марк да можеше в края на краищата да ѝ прости, той няма да вземе това решение навреме за церемонията точно след един час.

— Фей — гласът му прекъсна мислите ѝ. — Не искам никой друг, искам теб. Толкова ли е трудно да разбереш?

— Не — прошепна тя тъжно. Отчаяно копнееше да каже: „И аз те искам“, но знаеше, че не може.

Тонът на Марк се смекчи.

— Невинаги съм бил светъл лъч в живота ти. Но винаги съм мислил, че смяната на настроения е неразделна част от всяка връзка.

Фей осъзнаваше, че губи почва. Трябваше да остане непоколебима или, ако Тони осъществеше закана си, следобедът щеше да претърпи още по-трагичен обрат, отколкото досега.

— Да, но в повечето случаи се меняха моите настроения, нали?
— Тя го погледна умолително. — Аз съм тази, която се инатеше, а ти

се опитваше да ми угодиш.

Той се намръщи.

— Ей, чакай, какви ги говориш? Че ако ти се бях опълчил по някакъв начин или бях играл същите тъпи игрички, щяхме да се оженим без проблеми? — Лицето му бе изкривено от неразбиране. — Да не би да ме чупиш само защото не въртях тъпи номера и не поставях ултиматуми?

Фей седна на стола до прозореца и си издуха носа с кърпичката, която Тони ѝ бе дал половин час по-рано.

— Не е толкова просто — заподсмърча тя, защото разбра, че започва да се оплита от отчаяние. Искаше Марк да приеме, че сватбата се отменя, и да не задава повече въпроси, но разбираше, че е прекалено. Трябваше да каже нещо, дори да не го мисли. — Това, което казвам, е, че характерите ни не си подхождат.

На Марк му бяха нужни няколко секунди да асимилира думите ѝ, после силно удари глава в рамката на прозореца. Звукът я накара да подскочи.

— Да му се не види, Фей! — Той посочи през прозореца. — Това са нашите гости. Това е нашият сватбен ден. И ти чака толкова дълго да заговориш за различията в характерите ни? — Взря се в нея. — Имаш ли някаква представа колко неописуемо тъпо е?

Възцари се напрегнато мълчание, подчертавано от изблици на смях откъм гостите, които се събираха отвън. Слънцето вече бе силно и оживяваше близкото езеро с танцуващи отблясъци.

Най-после Фей се изправи.

— Толкова съжалявам, Марк... наистина.

Една-единствена сълза се отрони по бузата на Марк и той бързо я изтри.

— Съжалявам, че те срещнах — пророни тихо и я изгледа така, като че ли пред него седеше непознат човек.

Да гледа болката на лицето му, бе непоносимо. Разбираше, че тя е причината за нея, и искаше да хукне и да се скрие от всички... завинаги. Копнееше само да може да го прегърне и да му каже, че всичко ще се оправи. Но нямаше и вината бе нейна. Искаше ѝ се да се свие на купчинка и да изплаче очите си, но съзнаваше, че трябва да остане силна, че сълзите ѝ ще бъдат сълзи на вина и самосъжаление и че нямат място в тази стая редом с Марк.

Скована от оловна мъка, Фей стоеше в средата на стаята и го гледаше, като бързо мигаше да прогони сълзите.

— Гостите ни очакват само след половин час, така че по-добре иди и им кажи да не го правят. Оставям ти да решиш какво ще им обясниш — тонът му бе студен.

— Ще поема цялата вина — гласът ѝ едва се чуваше.

— Както желаяш.

Тя пристъпи към него, но той се отдръпна.

— Марк, знам, че се повтарям... но най-искрено съжалявам — промърмори и сподави едно тихо ридание.

— Просто си върви, Фей — помоли той изтощено и отново се извърна към прозореца.

След секунди чу как вратата на апартамента изщрака и затвори очи. Отпусна се леко и разтърка стегнатия възел в гърлото си.

СЪБОТА, 29 ЮНИ 2002 Г., 14,40

Струнният квартет свиреше с пълна сила, когато Джийн и Дерек си пробиха път през втората редица столове на моравата.

— Я виж, ето я Норма — кимна Джийн и махна на една жена няколко реда по-назад, навлякла нечии калъфи за мебели. — Е, хистеректомията я е състарила. — Тя седна до съпруга си и се зае да попива атмосферата на великото събитие.

Отначало Марк бе категоричен, че той и Фей ще покрият сметката и ще направят обикновена церемония в някое кметство в Лондон, но Джийн почти се бе разплакала от отчаяние.

— Миличък! Първо Тони се жени в кметство и отказва да ми позволи да се намеся по какъвто и да било начин, а сега ти се каниш да сториш същото! Какво ѝ остава на една майка? Никога ли няма да имам своя голям ден в църквата?

Няколко седмици по-късно Марк бе предложил компромис. Каза, че са премислили и биха желали да се оженят в един замък във Франция. Проблемът е, призна си той, че не могат да си го позволят. Джийн и Дерек им бяха направили сватбен подарък от петнайсет хиляди лири да платят церемонията.

Въпреки това, мислеше си Джийн, докато оглеждаше сцената пред себе си, струваше си. Небето беше безоблачно, полъхът на лекия ветрец караше листенцата на стария дъб, който се открояваше пред тях, да потрепват. В подножието на огромния му ствол бе издигната платформа за струнния квартет: три жени и един мъж от съседното село Грас.

Петдесетина стола бяха разположени от двете страни на чакълена пътека, която водеше обратно към Шатото; бе поръсена с листенцата от любимите на Фей кремави рози. Столовете, които бяха от солиден махагон с твърди облегалки, бяха придобили по-лятно настроение с помощта на бели ленени калъфи, всеки един с кремава роза, затъкната в дантелата отзад. Два пиедестала с височина около метър и половина бяха поставени от двете страни на платформата,

внушително украсени с рози и лилии, а още повече цветя красяха миниатюрната беседка, където трябваше да се състои церемонията. Само цветята бяха стрували около две хиляди лири.

Джийн въздъхна от задоволство при мисълта за приказната сватба, на която тя бе една от централните фигури.

— Марк трябваше вече да е слязъл — обади се Дерек, докато почукваше по класическия часовник „Картие“, който Джийн му бе купила за първата им годишнина от сватбата преди четирийсет и три години.

— И Брайън никакъв не се вижда — забеляза Джийн. — Знаех си, че не е много подходящ за кум. Не мога да си обясня защо Марк не покани Тони.

— Е, те никога не са били чак толкова близки, нали? Искам да кажа, че Тони почти си бе излязъл от къщи, докато малкият растеше. — Дерек изви врат да погледне зад себе си и махна на Кейт и Тед. — Като стана дума, не виждам и Тони...

— За бога, погледни това — изсъска Джийн и заби ноктите си с френски маникюр в ръката на Дерек.

Блестяща в жълто-зелената си минирокля от ликра с огромно деколте, Макларън вървеше по централната пътека. Обувките ѝ с дванайсетсантиметрови остри метални токчета пробождаха листенцата на розите. Прическата ѝ приличаше на кацнал на върха на главата ананас, около който бе увита жълто-зелена фльонга.

— Тлей ти! — изчурулика тя и спря до редицата, където бяха седнали Джийн и Дерек. — Тези две места свободни ли са? — протегна лакиран в жълто-зелен цвят нокът към празните столове.

— Съжалявам, тук седи Тони — каза Джийн с вид, който говореше, че нещо наоколо вони. Не можеше да повярва колко нагла е тази жена в опита си да се намърда в сектора, предназначен за роднините на булката и младоженеца.

— Здравсти, миличка. — Нат се появи до Макларън, хвана задника ѝ и го стисна толкова силно, че тя лекичко изпищя. — Тук ли ще седим? — Той пристъпи напред.

— Ъъ. Явно единият от тях е запазен за Тони. — Макларън се втренчи в Джийн с поглед, който говореше, че не ѝ вярва.

— Не може да бъде — Нат кимна назад. — Току-що го видях. Той е отзад.

— Така ли? — Озадачена, Джийн се обърна да провери. Определено можа да различи част от главата на Тони, частично закрыта от жена със ситно накъдрена коса. — Дерек, върви и му кажи, че сме... я виж!

Нат и Макларън си пробиваха път покрай нея към празните места. Докато се провираше покрай Дерек, жената се препъна и щедротото ѝ деколте се полюшна към него.

По лицето на Дерек се разля усмивка, но бързо се стопи, когато забеляза убийственото изражение на Джийн. Тя го стрелна с поглед „само чакай да се приберем у дома“, излезе на прохода между редовете и приглади роклята си.

— Смятам да поговоря с Тони — сопна се Джийн и остави чантата си на стола да го пази от други натрапници.

Решавацият сблъсък на Тони с Фей го бе накарал да се чувства ужасно неспокоен и не можеше да се застави да престане да мисли за него. Ако беше работа, просто щеше да я отхвърли и да продължи със следващата задача. Но това беше нещо лично и той бе изненадан колко силно го бе разтревожило.

Когато забеляза майка си да се насочва към него, въздъхна толкова силно, че разлюля перата върху ужасяващата шапка пред себе си.

Но късметът му работеше. Преди да успее да привлече вниманието му, Джийн бе спряна по средата на пътя от брата на Дерек, Боб, и доста обемистата му съпруга Кей. Способността на Кей никога да не си поема дъх по време на разговор бе легендарна и Тони разбра, че майка му трудно ще се измъкне от тях. Възползва се от предоставения случай да избяга.

Часът на церемонията приближаваше и гостите явно бяха започнали да се чудят какво е станало с младоженеца и кума, които вече трябваше да са се появили. По отсъствието Тони разбра, че Фей е съобщила лошата новина, както бе обещала. Единствено не знаеше какво беше казала, което го караше да се притеснява да не попадне на брат си. Освен това не можеше да понесе никакви неудобни въпроси от майка си, отчасти защото му се струваше, че вината за провала на сватбата е изписана по лицето му.

Влезе в прохладното тъмно фоайе на Шатото и за миг, докато се овладее, остана неподвижен. През отворената врата от едната страна

видя трапезарията, напълно готова за приема. Дочу гласове на хора, които слизаха по стълбата, влезе в трапезарията и затвори вратата зад себе си.

Вътре имаше пет кръгли маси с по десет куверта, изящно застлани с колосани бели покривки и сребърни прибори за четири ястия. В средата на всяка имаше аранжирани кремави рози в плитки стъклени купи, заобиколени от кокетни чаени свещи в прозрачни свещници. Както столовете отвън, и тези тук бяха с бели ленени калъфи с дългостеблена кремава роза, затъкната на гърба.

В дъното на стаята имаше свободно пространство, вероятно предназначено за дансинг; встрани бе разположен дек на дисководещ с две огромни колони. В един отдалечен ъгъл малка масичка с кръгла сребърна подложка очакваше в готовност персонала да донесе сватбената торта. Благодарение на пространното описание на майка си по-рано Тони знаеше, че тя е триетажна и е украсена с рози от сметана.

Помещението му се стори зловещо, но Тони не бе сигурен дали се дължи само на това, че е пусто, или на факта, че на самия него вече е известно как целият този разкош скоро ще бъде похабен. Усети и леко бодване на вина, че толкова пари са били ненужно пропилены заради неговите действия.

„Време е да го превъзмogneш“, сопна се той сърдито на себе си. В края на краищата, ако не бе изневярата на Фей, нямаше да се изправи срещу нея и сега сватбата щеше да се състои. Тя е виновна, опитваше се да се убеди. И освен това повечето разходи бяха поети от родителите му, а те можеха да си го позволят. Загубата на няколко хиляди лири беше несравнима с катастрофалните последствия, ако Марк се бе оженил за жена, която абсолютно не му подходеше.

Загледа се в снопа светлина, който струеше в стаята, и си спомни деня, когато се женеше за Мелиса. Типична лондонска сватба; подписаха на церемония в едно модно кметство в Челси, после позираха за снимки на стълбите за неколцината поканени и един-двама папараци, които проявяваха интерес към гостите за светската притурка към вестника. Приемът се състоеше от шампанско и суши в невероятно изтънчения „Лайт Бар“ на хотел „Сейнт Мартине Лейн“ в Ковънт Гардън и си бяха тръгнали в полунощ да поспят няколко часа, преди на следващата сутрин да отлетят за Бали.

Всеки, който се смяташе за нещо в своята област, бе там — водещи личности в бизнеса от страна на Тони, супермодели и редактори на списания от кръга на Мелиса. Беше по-скоро възможност за изграждане на мрежа, а не семейно събитие, и поради това бе устоял на всички опити от страна на майка си да се заеме с организацията. Знаеше, че Джийн никога нямаше да му го прости.

Мелиса изглеждаше зашеметяващо в роклята си от Валентино, ушита специално за нея, и снимките от сватбата им изпълваха почти всички светски хроники. За кратък период бяха една истинска златна двойка.

Но какво значение имаше всичко това сега? Мелиса излизаше с друг, а той водеше неангажиращ живот, който се състоеше най-вече от работа и някоя и друга случайна свалка за една нощ. Наистина ли трябваше да бъде съдник на поведението на Фей?

Тони отново установи, че изпитва нещо повече от чувство за вина, задето я бе заставил да отмени сватбата. След като я бе срещнал и беше прекарал известно време с нея, вече разбираше, че парите на семейството не бяха нейната цел. Но до момента на сблъсъка им той бе останал с убеждението, че те са неподходяща двойка.

Сега, застанал наред с пищно украсената стая, Тони изпитваше сериозни съмнения относно преценката си. Може би щеше да направи Марк щастлив, допусна той. В крайна сметка в брака няма никакви гаранции — двамата с Мелиса можеха да се подпишат под това. Помисли още няколко минути, после се отърси и си нареди, че трябва да превъзмогне всичко. Когато стигна до вратата, се оказа там тъкмо навреме, за да види гърба на Фей, която излизаше навън.

СЪБОТА, 29 ЮНИ 2002 Г., 14,55

Докато Фей преминаваше покрай гостите и се насочваше напред, бърборенето затихваше като мексиканска вълна, щом някоя група я зърнеше. Докато стигне отпред, мълчанието бе станало оглушително.

Намираще се в малката сватбена беседка, но това не беше булката. Все още бе с фланелката и долнището на анцуга, по лицето ѝ нямаше никакъв грим и бе очевидно, че е плакала. Всички погледи бяха вперени в нея, по лицата се четеше тревога. Напрежението беше прекъснато от нечий пристъп на кашлица.

Тя я изчака да свърши, после прочисти гърло.

— Здравейте на всички — започна. — Опасявам се, че няма да има сватба — звънкият глас бе изненада и за самата Фей.

Всички едновременно ахнаха, после отново настана тишина. Гледаха я очаквателно, явно изгаряха от нетърпение да получат пространни обяснения.

Тя си пое дълбоко дъх и вдигна глава към небето със затворени очи. Осъзнаваше, че каквото и да каже сега, ще бъде преповтаряно многократно надлъж и нашир, затова искаше да подбере внимателно думите си.

Отвори очи и ги погледна отново, като закова погледа си в централната точка някъде в средата на прохода.

— Причината тук да съм аз, а не Марк, е, че това се случва по моя вина. Не мога да продължа нататък... — Сега ѝ се прииска да спре дотук и да хукне нанякъде. Но знаеше, че не е достатъчно: трябваше да предложи обяснение, колкото и скалъпено да бе то.

Нишката на мисълта ѝ бе прекъсната от шумно ридание и тя огледа тълпата. Джийн беше заровила лице в рамото на мъжа си, шапката ѝ се бе кипнала назад под неудобен ъгъл, а раменете ѝ се тресяха. Дерек се пресегна към джоба на сакото си и извади носна кърпичка.

Фей знаеше, че когато първоначалното унижение се поуталожи, Джийн ще се оправи. Беше жилава, издръжлива жена, която имаше

допълнителното преимущество да бъде заобиколена от съпруга и синовете си, винаги на разположение, докато се уверят, че тя е добре. Много повече се притесняваше за собствената си майка и сега я потърси. Типично за нея, Алис бе седнала на третия ред вместо отпред. Тя май не плачеше, но изглеждаше шокирана и бе пребледняла като смъртник.

Видът ѝ накара гърлото на Фей болезнено да се свие. Повече от всичко сега ѝ се искаше да бъде в уютната дневна на Алис, да я гушнат, да ѝ дадат пилешка супа и да ѝ кажат, че всичко ще се оправи.

Но също така знаеше, че да си тръгне в този момент щеше да бъде знак, че се предава. Трябваше да продължи, дори и само заради Марк.

— Марк е фантастичен, великолепен човек... — тя завъртя глава от ляво на дясно да покаже, че се обръща към всички — и може да прозвучи изтъркано, но действително не мисля, че съм достатъчно добра за него.

— Браво! Браво! — Това беше Брайън, който се бе промъкнал и сега седеше в далечния край на първия ред.

Коментарът му предизвика мърморене сред тълпата и Фей забеляза, че Тони светкавично се отправя откъм последната редица към него. Зашепна оживено в ухото му, явно го предупреждаваше да не я прекъсва.

Фей се овладя.

— Той е абсолютно прав да го каже — каза тя и кимна към Брайън. — Сигурна съм, че мнозина сред вас са били резервирани към брака ни с Марк, а неколцина дори изразиха мнението си. Но ние не се вслушахме. Предполагам, че си мислехме, че се обичаме достатъчно, за да може всичко да е наред в крайна сметка.

След тези думи риданията на Джийн достигнаха кресчендо. Дерек, прегърнал утешително жена си през раменете, просто се взираше напред с каменно лице. До тях Нат шепнеше нещо на Макларън. Самодоволната му усмивка издаваше, че намира злостастното положение за изключително забавно, затова реши повече да не гледа към него.

— Печалното е, че трябваше да стигнем до днешния ден, за да осъзная, че ми липсва онова, което е необходимо, за да стана добра

съпруга на Марк, да го направя толкова щастлив, колкото заслужава да бъде.

Фей замълча, загледа се в маратонките си и се опита да сдържи сълзите си. Знаеше, че сълзите щяха да изглеждат от самосъжаление и ако днес имаше човек, който нямаше да получи ничие съчувствие, то това бе тя.

— Съществуват ред причини, поради които смятам, че съм неспособна да се справя — продължи тя, — но не възнамерявам да се оправдавам. Както казах, днес няма да има сватба. Но е достатъчно да спомена, че все още много обичам Марк.

Най-после намери Адам, който бе седнал сам и отчасти беше закрит от огромната шапка на братовчедка й Мериън. Опита се да привлече вниманието му, но той зяпаше в нищото.

Тя махна към Шатото.

— Приемът е платен и ви очаква. Ще отиде на вятъра ако вие не се възползвате от него, така че, моля ви, направете го — възелът в основата на гърлото й сега бе толкова стегнат, че й бе трудно да говори. — Моля да ни извините, ако не се присъединим към вас.

Това беше всичко. Не можа да промълви и дума повече. Опита се да каже беззвучно „извинявай“ към Алис после излезе от беседката и се отправи към малкия отвор във високия жив плет откъм нейната страна. Знаеше, че вероятно би могла да остане и да изслуша реакциите, но изходът за бягство се оказа прекалено привлекателен за нея и тя се стрелна към обширните градини и гори отвъд.

В мига, в който изчезна, сякаш ръчна граната избухна сред тълпата. Тихото мърморене отпреди няколко секунди прерасна във възбудена глъчка, докато реагираха на трагедията, която се бе разиграла пред очите им.

Джийн все още бе отпусната на стола си. Шапката й бе паднала и лежеше на земята. Тихичко подсмърчаше, а Дерек стоеше вдървено до нея и не знаеше какво да прави. Изглеждаше облекчен, когато привлече вниманието на Тони и буйно размаха ръце да го извика при тях.

Тони си проби път до родителите си. Сърцето му бе натезало от гледката на емоционалната суматоха около него.

— Стига, мамо, никой не е умрял — сложи ръка на рамото на майка си.

— Тони! — разрида се тя. — Какво се е случило между тях? Би ли могъл да разбереш? — Лицето ѝ бе зачервено от плач, а тушът от лявото око се бе стекъл в бръчките по бузата ѝ.

— Това си е тяхна работа, мамо. Не можем да се месим.

Само ако знаеше, помисли си той мрачно.

Джийн си издуха носа и се изправи неуверено.

— Трябва да потърся Марк. Той има нужда от мен, горкото пиленце.

Тони не бе сигурен доколко Марк се справяше с положението, но знаеше поне едно: не би искал майка им да се появи в стаята му и да влоши нещата още повече.

— Не. — Той нежно я бутна да седне отново. — Съмнявам се, че точно сега би искал да види когото и да било от нас.

Джийн вдигна шапката си и я сложи на един празен стол.

— Какво може да се е случило? — заподсмърча тя. — Снощи изглеждаха наред.

Забележката ѝ явно изтръгна Дерек от унеса му.

— Да, изглеждаха много щастливи — съгласи се той. — Единственото, което ми идва наум, е, че трябва да е станало нещо катастрофално, за да отложат всичко в последната минута по такъв начин. — Разтри слепоочията си. — Какво отвратително разхищение.

Съпругата му се намръщи.

— Как можеш да мислиш за портфейла си в такъв момент! Парите не означават нищо в сравнение с щастието на малкото ни момченце. Не мога да понеса мисълта как седи там, сам и отхвърлен. — Тя махна към Шатото и придоби вид, сякаш ей сега отново ще ревне.

— Хайде, хайде — намеси се Тони. — Не бихме искали още един брак да се разпадне, нали? Хайде да помислим разумно.

— Страаахотно! — Нат си пробиваше път към тях, ухилен до уши.

— Това е по-интересно и от „Жителите на Ийст Енд“!

— Млъквай — измърмори Тони и окуражително стисна рамото на майка си. — Ако не можеш да кажеш нещо смислено, по-добре си затваряй устата.

— Че какво още има за казване? — упорстваше Нат. Непокорната, капризна птичка среща едно добро, малко скучно момче

и всичко е ясно. Единственото изненадващо нещо е, че се стигна толкова далеч.

— Марк не е скучен — каза Джийн възмутено. — Той е невероятно чаровен и Фей беше права — тя не го заслужава!

Нат се готвеше да добави още нещо, но Тони хвана ръката му.

— Мамо, ти стой тук с татко. Ще отида да видя дали ще мога да открия Марк и ще се върна да ви кажа. — После тръгна, като влачеше Нат след себе си. След няколко метра той се изтръгна от хватката на Тони.

— Би ли ме пуснал?

— Извинявай — отвърна Тони, — но не мисля, че ти си най-подходящият човек, който да се върти около майка ми сега, а освен това искам да те питам нещо.

— Нима?

Тони се огледа да провери дали някой може да ги чуе.

— Помниш ли, когато снощи попаднах на теб и Фей в онзи килер?

— Да.

— Е, какво стана там?

Нат го изгледа подозрително.

— Защо питаш?

— Защото, ако е правила нещо нередно, това ще накара брат ми да приеме по-добре отмяната на сватбата — опита се да импровизира Тони.

Нат сви рамене.

— Колкото и да ми е тъжно да призная, нищо не стана. Казах й колко ми липсва, опитах се да й въздействам, но тя не се хвана. За да бъда честен, Фей ми отговори, че е срещнала истинския мъж и нищо от това, което казвам, не може да я разубеди. — Той кимна към беседката. — Затова съм изненадан от случилото се.

— И това е всичко? Не се е случило нищо друго?

— Не. Някой по-скромен човек би решил, че си е загубил способностите, но пък тя никога не е била лесна... — Нат се разсея при вида на Макларън, която се появи, залитайки, след посещение на дамската тоалетна. — А сега би ли ме извинил, но трябва да се погрижа за две огромни цици...

Той се отдалечи и остави Тони да размишлява над думите му. Значи в крайна сметка Фей бе казала истината. Това не променяше факта, че поведението ѝ миналия уикенд далеч не бе примерно, но той усети, че отново го пронизва вина. Излизаше, че навярно е почтена жена и навярно миналият уикенд е бил нетипичен.

Тони завъртя глава от една на друга страна да огледа събралите се и да открие Брайън. Той беше кум и Тони реши, че трябва да го придружи, за да открият и подкрепят Марк. Но от него нямаше и следа и Тони се сети, че не го беше виждал от изблика му по време на речта на Фей.

Трябва да е горе с Марк, помисли си той и се отправи към Шатото.

Фей надникна от асансьора да провери дали брегът е чист и хукна надолу по коридора. Отвори вратата, закачи табелата „Не ме безпокойте“ на дръжката и я затръшна след себе си.

След като хвърли бомбата сред гостите, бе избягала през отвора в живия плет до един гъсталак точно зад беседката. Отдалечила се беше достатъчно да не я виждат, но можеше да чуе високото жужене на разговорите, докато всички обсъждаха това, на което току-що бяха станали свидетели. Беше изчакала там няколко минути, после се провря между дърветата до една врата за персонала от задната страна на хотела.

Последното, което искаше, бе да се натъкне на някого и да отговаря на неудобни въпроси. Знаеше, че Адам непременно ще я издири, но не бе сигурна, че може да понесе дори и него. Искаше само да се отпусне на пода, да се свие на кълбо и никога повече да не се изправи пред света отвън.

Приблужи се до прозореца и използва завесата като щит да надзърне долу към беседката и да види опустошението, което току-що бе причинила.

Някои от гостите стояха на малки групи и жестикулираха бурно, докато обсъждаха случилото се. Видя как Нат се смее на нещо, което Макларън шепнеше на ухото му, и предположи, че става дума за нея. Не ги обвиняваше: ако това се бе случило на някой друг, без съмнение тя също щеше да се забавлява с драмата.

Изведнъж остана без дъх. Там, все още неподвижна на третия ред, седеше майка ѝ. Беше с гръб към Шатото и Фей не можеше да

види изражението ѝ, но подозираше, че едва ли показва необузdana радост. Повдигна ѝ се от угризения и ѝ се прииска да изтича долу и да доведе Алис в стаята си. Но знаеше, че не може да понесе разпитите... или погледите.

Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ. Предположи, че е Адам, и паниката ѝ малко намаля. Той можеше да отиде да доведе Алис. Каквото и да бе станало, тя искаше да скрие майка си и да бъде сигурна, че е защитена от още драматични изживявания.

Надникна през шпионката и усети, че косата на тила ѝ настръхва. Беше Тони. Без да мисли, Фей отвори вратата.

— Какво, по дяволите, искаш? Не причини ли вече достатъчно неприятности?

Той вдигна ръце пред себе си.

— Признавам, че имам известна роля, но бих ли могъл да изкажа смирените си предположения, че да преспиш с мъж, който не е твоят годеник, би имало своите разрушителни особености?

Фей безстрастно се взираше в него.

— Повтарям, какво искаш?

— Да поговорим.

— Нямам какво повече да си кажа с теб — отвърна тя ледено. — Нашите отношения приключиха.

— Само две минути, не повече. — Тони хвърли поглед към коридора. — Моля те, нека влезем, не искам някой да ме види тук.

Противно на здравия разум Фей откри, че се отмества настрани да го пусне.

— Бъди кратък — тросна се тя. — Освен това не е ли редно да провериш състоянието на брат си, вместо да ми досаждаш?

— Той е заминал.

— Заминал? Къде? — Фей бе искрено изумена от новината.

— Не знам. Отидох до стаята му, но никой не ми отвори. Докато стоях там, дойде една камериерка и каза, че той и Брайън са напуснали хотела. Наетата им кола също я няма.

— О! — не знаеше какво друго да каже. Не беше обмисляла реакцията на Марк, но да изчезне, без да се обади на близките си, не се вменяше в представите ѝ.

Тони затвори вратата зад себе си и се извърна да я погледне. Беше му неудобно.

— Виж, само исках да се извиня за...

— Това, че ми съсипа живота? — Тя го изгледа предизвикателно.

— Не, за това, че съсипах сватбения ти ден. Особено след като всички са били път до Франция за нищо. Като че ли го проумях, когато те видях изправена пред тях — той си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

Фей се засмя безрадостно.

— Това ли е всичко?

Внезапно Тони се сконфузи и се зазяпа в богато украсения с дърворезба таван.

— Не, не е. Питам се... хм... какво каза на Марк.

Очите ѝ се разшириха.

— Естествено — перна се по главата. — Не си дошъл да се поинтересуваш дали съм добре, нали? Само искаш да научиш дали съм те издала на Марк.

За миг Фей си бе позволила мисълта, че Тони може да чувства известна вина за хаоса, който ги обгръщаше. Но не, интересува се единствено дали и той е забъркан в тази смрадлива история. Втренчи се гневно в него, но Тони не каза нищо повече — явно очакваше отговор на предишния си въпрос.

— Ако държиш да знаеш, не, не съм му казала за твоята роля. — Тя разтърка очи, възпалени от умора и сълзи. — Но не за да предпазя теб. Исках да предпазя него от факта, че братът, когото обожава, е авантюрист, който не може да понесе да го види щастлив.

Тони вдигна вежди.

— Съгласен съм за авантюриста — рече той, — но ти по никакъв начин не би могла да го направиш щастлив.

Фей бе готова да възрази, но нещо я възпря. Вместо това прекоси стаята до канапето и се тръшна на него в знак, че се предава.

— Колкото и да ме боли да го изрека, мисля, че може би си прав — въздъхна. — Когато казах каквото имах за казване на хората долу, избягах в гората и прекарах няколко минути да ви наблюдавам иззад едно дърво.

— И?

— Усетих, че се освобождавам от огромно бреме. Все още бях разстроена, защото нараних Марк. — Тя сви крака под себе си. — Струва ми се, че преди време започнах да осъзнавам, че не е редно, но

просто го пренебрегнах и се надявах, че натрапчивото съмнение само ще си отиде.

— Значи съм ти направил услуга.

Тя осъзна, че се е показала прекалено уязвима пред човека, който бе разрушил всичко.

— Той е съкрушен, Тони, а кой би могъл да каже дали нямаше да се справим? Марк бе напълно съсипан, когато му казах. Имах чувството, че късам крилцата на пеперуда.

Тони постави ръка на облегалката на един стол близо до канапето.

— Ако не възразяваш, тази аналогия говори прекалено ясно защо никога нямаше да се получи между вас.

Фей пренебрегна забележката му.

— Все още не ми излиза от главата, че пожела да постъпиш така със собствения си брат.

Той леко се ядоса.

— Казах ти, а и ти самата току-що призна, че това ще му спести по-голямата мъка в бъдеще.

— И какво те прави такъв специалист по щастието? — попита тя презрително.

— Нищо. Но знам доста за нещастията.

— Нима? — Изведнъж се сети. — Да нямаш предвид бившата си съпруга?

Известно време Тони мълча, показалецът му драскаше обелената кожичка на палеца му.

— Да, както и това, че никога не трябваше да се женя за нея. — Той изправи абажура до себе си и във въздуха се издигна малко облаче прах.

Фей не се опита да прикрие смущението си.

— Зная, че сте се разделили, но Марк винаги е казвал, че в началото сте били луди един за друг. — Тя замълча. — Мелиса, така ли беше?

Тони кимна.

— Освен това спомена, че си бил съкрушен, когато тя си е тръгнала.

— Бях, разбира се, че бях — промърмори той тихо. — Тя е фантастичен, прекрасен човек...

Фей вдигна ръце.

— Добре, предавам се.

— Мелиса е фантастична, прекрасна жена... Просто не беше жената за мен. — Замлъкна и се загледа в пространството. После добави с едва доловим глас: — Обичах я, но както човек би обичал помалката си сестра. Чувствах се напълно разбит, когато тя си отиде, но по-късно разбрах, че в голямата си част това е било чувство на самосъжаление и вина.

Фей смени положението си така, че да може да го гледа.

— Естествено е да се изпитва самосъжаление при такива обстоятелства — обади се тя утешително, — но Мелиса е била тази, която си е тръгнала, така че защо вина?

Лицето му се сгърчи, явно беше притеснен от спомена.

— Защото се отнасях с нея толкова отвратително.

Фей не каза нищо с надеждата той да продължи.

— Ако използвам твоята аналогия, тя бе пеперуда и аз ѝ откъснах крилцата. — Тони се надигна, отиде до другия край на стаята и прокара пръсти по дървената кутия за бижута на шкафа.

— Как? — окуражи го Фей нежно.

— Моля?

— Как ѝ откъсна крилцата?

Той прокара ръка през косата си.

— Съществуват хора, които никога не трябва да бъдат заедно, и ние бяхме класическият пример. Влюбих се в Мелиса, защото бе крехка и имаше нужда някой да се грижи за нея. Предполагам, това допадаше на инстинктите ми на мачо. Но накрая започнах да я подценявам за това. Тя извика най-лошото у мен.

Фей леко му се усмихна.

— И ти смяташ, че ще сторя същото с Марк?

— Знам, че ще е така.

Известно време се забавлява с мисълта да започне спор с него, но се почувства победена от очевидната истина.

— Възможно е — тя замълча. — Но аз наистина го обичам. Той е прекрасен човек.

Тони кимна.

— Така е. В много отношения е много по-свестен човек, отколкото аз някога ще бъда. Той определено не би се отнасял към

някаго толкова зле, колкото аз към Мелиса.

— Някой от семейството ви знае ли истината?

Той поклати глава.

— Не. Главно защото не ги посещавам много често, а когато го правех, винаги съм се грижил за нея. — Погледна Фей в очите. — Не ме разбирай погрешно. Не съм я тормозил физически, тя не се страхуваше от мен или нещо такова.

— А какво?

— Емоционален тормоз, предполагам — намръщи се Тони. — Преминах от това, че се отнасях към нея като към богиня, до момента, в който практически я пренебрегнах, защото се потопих в работа. В редките случаи, когато ѝ обръщах някакво внимание — както при посещение на родителите, — тя проявяваше жалка благодарност. — Той сякаш щеше да заплаче. — Когато се сетя сега, ми се повдига. Никой не заслужава такова отношение, особено тя. Мразя се за това.

— Недей — отрони Фей. Объркана от превъплъщението на Тони от инквизитор в каещ се, тя не може да измисли какво друго да каже. Не бе сигурна дали изобщо я е чул.

— Почти ми се искаше да я принудя да се противопостави на поведението ми, но тя не го направи — добави той, сякаш приключваше някакъв разговор със себе си. — Но и не трябваше. Само защото аз се държах детински, не означава, че се налагаше да слезе до това ниво...

Прекъсна го почукване. Фей скочи от канапето и му направи знак да мълчи. Промъкна се до вратата, като внимаваше да не стъпи върху някоя скърцаща дъска, и допря око до шпионката. Почука се отново и измина още около минута. Тогава тя надникна навън да провери дали коридорът е празен, после се върна до прозореца и погледна навън. Всички гости се бяха разотишли.

— Бяха Адам и майка ми — каза Фей шепнешком. — Тревожих се за мама, защото не успях да поговоря с нея, след като отмених сватбата. Но сега, като знам, че е с него, ми е по-добре.

Отиде до канапето и седна.

— Ако се върнем към онова, което каза за себе си и Мелиса, ние с Марк не бяхме толкова зле. — Тя отпи глътка от чашата с вода. — Но вече разпознавам моменти от твоя разказ във взаимоотношенията ни.

Той я подкани с жест да продължи.

— Например, когато искам нещо да стане по моя начин, го лишavam от обичта си, докато не го получа.

Този път Тони кимна, че разбира.

— И Марк винаги се извинява, след като сте се карали, макар вината да не е негова?

Фей кимна мълчаливо и една сълза се стече по бузата ѝ. Тя я изтри, но той я бе забелязал.

— Фей, не се срамувай да плачеш пред мен — каза ѝ меко. — Едва те познавам, но вече съм разбрал, че не си костеливият орех, който се преструваш, че си. — Усмихна се със съжаление. — Между другото, не би трябвало да признавам това, но след като сме толкова откровени...

— Да признаеш какво?

— Попитах Нат за неговата версия на случилото се в килера и се оказа точно така, както го обясни ти.

— Леле! Колко ме успокои — отвърна тя с дълбок сарказъм.

Тони тежко въздъхна.

— Хайде, не почвай да се репчиш отново. Това, което имам предвид, е, че след като случката с Нат се оказа безобидна и като знам, че в действителност не стигнахме до секс миналия уикенд, ти може би не си толкова безскрупулна, колкото си мислех преди.

Фей го изгледа, сякаш беше пълна нула.

— Накъде биеш с всичко това?

Той отново въздъхна тежко.

— Казвам, че ако успееш да ме убедиш, че е възможно бракът да се получи, ще слеза долу и ще накарам всички да се върнат по местата си. — После замълча. — Все пак ще се окаже трудно да издиря Марк. Вече се опитах да се свържа по мобилния, но е изключен.

Тя обмисли за момент думите му, после поклати глава.

— Не. Сега всички знаят, така че най-трудното мина. — Събу маратонката си и се почеса по стъпалото. — Както ти казах, донякъде чувствам облекчение, че вече не трябва да се преструвам. — Свали и другата маратонка, подви крака под себе си и разпусна коси. — Хората непрекъснато говорят, че денят на сватбата бил най-щастливият в живота им, и аз продължавах да чакам да изпитам това. Но не го дочаках... — гласът ѝ затихна. — Снощи, когато ми каза, че просто ми

харесва мисълта да бъде омъжена, е, вероятно беше прав. Може би съм се опитвала да докажа нещо.

— Съжалявам. Сега, като си помисля, беше жестоко. — Той оголи зъби в пресилена усмивка. — Ти си интелигентна и красива жена и има един милион други мъже, за които би могла да се омъжиш, ако само искаш да докажеш нещо. Но ти избра Марк, защото изпитваш искрени чувства към него — замълча за миг. — Но те не са достатъчно силни да крепят един брак... поне според мен.

Фей бе подразнена от арогантността му, но реши да не му обръща внимание. Стигаше ѝ толкова драматизъм в един ден.

— Вече се съмнявам, че изобщо някога ще се омъжа.

Тони направи гримаса, която недвусмислено говореше, че намира твърдението ѝ за пресилено.

— Не, сериозно. Тъй като нямам баща, мисля, че не се нуждая от мъж по начина, по който мъжете обичат да се чувстват необходими — Тони изглеждаше стъписан от това очевидно *pop sequitur*. — Това, което имам предвид — продължи тя, — е, че щом като дете не съм имала на кого да разчитам, защо ми е да започвам сега?

— Зависи за какво не се нуждаеш от тях — каза той. — Ако си финансово независима, никой стабилен мъж не би се почувствал застрашен от това. Но ако почувства, че никога не разчиташ на него, разбирам защо това може да се окаже проблем.

— Разчитам от време на време, но не много често — жално се усмихна Фей. — Предполагам, че просто не съм този тип.

— Нито пък аз — усмихна се той. — Може би точно тук грешим и двамата... въпреки че в твоя случай смирено бих изказал предположението, че още не си срещнала точния човек. Прости ми, но Рич и Нат едва ли са идеални образци, а Марк... Е, вече обсъдихме това. — Внезапно придоби уморен вид. — Но някъде някой те чака, повярвай ми.

Тя не бе убедена.

— Мисълта да започна отново е толкова потискаща. Не знам дали ми се занимава.

— Какво поражение — цъкна той.

— Имал ли си друга приятелка след Мелиса?

— Няколко, но нищо сериозно. Американките се оказват малко динамични за мен. — Тони се усмихна и тутакси стана сериозен. — Но

това няма значение. Какво смяташ да правиш сега? Дори и днес. Имаш ли нужда от помощта ми да организираш нещата?

Лицето ѝ потъмня, щом се сети колко „услужлив“ се бе оказал досега.

— Не, мисля, че свърши достатъчно за един ден.

Той прояви благоприличието да изглежда засрамен.

— Ако не възразяваш, бих искала да остана малко сама — казатя, — да осмисля положението. Подозирам, че майка ми скоро ще дойде.

Той наведе глава в безмълвен знак на съгласие, изправи се и се запъти към вратата.

— Тони?

Той се извърна.

— Да?

— Сигурно няма да се видим повече, затова искам да те помоля за една услуга.

Ръката му остана на дръжката на вратата, докато я чакаше да продължи.

— Не казвай на Марк какво се случи онази вечер в бара. Не искам да изпита по-голяма мъка, отколкото вече преживя.

За миг Тони я погледна странно, после заяви:

— Давам ти дума, че няма да му кажа.

След секунда бе излязъл.

СЪБОТА, 30 НОЕМВРИ 2002 Г., 10,30

— Значи, имаме двойка младоженци, нали така? — Брайън се извърна на стола си да погледне Марк.

— Тъхъ. — Марк не вдигна поглед от вестника.

— И той й казва, че иска да опитат нова поза в секса...

— Тъхъ.

— Е, тя не е съвсем сигурна, така че той й обяснява. Казва й, че това е позата „ръчна количка“ и единственото, което тя трябва да направи, е да опре ръце на пода, а той стисва краката й отзад и — давай! — Брайън се надигна и имитира проникващи действия със слабините си.

Лицето на Марк изразяваше съжаление към мимическите способности на приятеля му.

— И знаеш ли какво казва тя?

— Не, какво?

— „Добре, ама ми обещавай, че няма да минаваме покрай нашите!“

— Брайън рухна на стола си в пристъп на смях.

Марк отново се зае с вестника си.

— О, вземи се съживи малко, да му се не види! — викна Брайън и усмивката му се стопи. — Честна дума, не разбирам какво ти става напоследък.

— Сигурно има нещо общо с брак, който се провали, преди изобщо да е започнал, и определена липса на какъвто и да било личен живот оттогава — отвърна той унило.

Брайън завъртя очи.

— Е, нали знаеш какво казват хората — ако не успееш от първия път, значи парашутизмът не е за теб.

Марк го изгледа яростно.

— Виж какво, приятелю — продължи Брайън и тонът му стана сериозен, — сватбата беше преди шест месеца, а що се отнася до липсата на личен живот, опитай се да минеш без такъв, както прави

старият тъпчо. Последния път, когато се чуках, беше на юбилея на кралицата. На сребърния.

— Много смешно. — Марк се отказа от вестника, сгъна го и го пусна на масата до себе си. — Не е само това.

Брайън се разтревожи.

— Нищо ти няма, нали? Искам да кажа... със здравето.

— Не, нищо толкова.

— Тогава какво? Ако е работата, добре дошъл в шибания клуб. Толкова ми е писнало да се занимавам с шибаните разводи на хората. — Той се размърда на стола си. — Забравих да ти кажа. Онзи ден трябваше да напиша писмо от името на клиентка до бившия ѝ съпруг, в което тя настояваше да ѝ върне един диск на Брус Спрингстийн, който бил неин. Таксата за написване на писмото бе по-висока от цената на диска, но тя е толкова огорчена, че не иска нищо да му се размине. — Поклати глава отчаяно. — Нищо чудно, че не ми се ще да започвам сериозна връзка — нали виждам как завършват повечето от тях.

Марк се надигна и отиде в кухнята. Върна се след секунди с пакет бисквити и предложи една на Брайън.

— Признавам, че в момента работата можеше и да е по-добре, но не е чак толкова кофти.

— Добре — отвърна Брайън, — в недоумение съм. Работата върви, не ти остават шест месеца живот и не страдаш от липсата на чук-чук. Защо тогава си толкова дяволски нещастен?

Марк схруска бисквитата и се замисли.

— Просто не мога да си избия от главата, че така първокласно се издъних.

Брайън се озадачи.

— Аз го правя всеки ден. Едва ли си струва да мрънкаш.

— Не. — Марк си взе още една бисквита. — Тази издънка засяга бъдещето ми.

— Е, объркал си гарнитурата на някоя пица, голям праз.

Марк се намръщи.

— Не става дума за кариерата, а за личния ми живот.

Брайън изпухтя.

— Просто в случай че си забравил, френската дандания не бе по твоя вина. Тя те заряза, така че как може ти да си се издънил?

Марк се взираше в пространството и почти не го слушаше. Както и да го погледнеше, откакто се бе разделил с Фей, нещата вървяха трудно.

Най-зле беше през първите два месеца, главно защото трябваше да се изправи срещу толкова много съжалителни физиономии, докато обясняваше на хората, че не, сватбата не се е състояла и ако нямат нищо против, би желал да запази причините за себе си. След като първоначалната суматоха бе утихнала, най-сетне можа да отдели време и да обмисли какво се бе случило на този прекрасен слънчев юлски ден. Заключение му бе, че що се отнася до Фей и гледната ѝ точка, още не бе сигурен. За себе си знаеше, че бе оцелял и че животът му се завръщаше към нормалното си русло, каквото и да означаваше това.

Но нещо гризеше съзнанието му, нещо, което му говореше, че животът му ще се развива по по-задоволителен начин, ако разбере какво го тревожи и предприеме нещо.

Внезапно мозъкът на Марк завибрира от осъзнаването, че се готви да извърши нещо абсолютно непривично.

— Колко е часът? — попита той.

— Десет и половина — отвърна Брайън, впери поглед в дигиталния часовник на видеото.

Марк се надигна.

— Знаеш ли какво?

— Не, какво?

— Вместо да кисна тук и да хленча колко съм нещастен, възнамерявам да предприема нещо в това отношение.

— Страхотно — отвърна Брайън, като очевидно реши, че приятелят му е мръднал. — Хайде да станем пълни ексцентрици и да отидем да се попързалиме в Хайд Парк.

Сарказмът му не достигна до Марк, който сега крачеше напред-назад. Изведнъж застина.

— Не мога да повярвам, че тъкмо на теб се каня да задам този въпрос, но тъй като само ти си тук... — Погледна Брайън в очите, за да се увери, че той се съсредоточава. — Ако си обичал някого истински, ама съвсем истински, и си мислил, че можете да бъдете щастливи до края на живота си, но вече не си с него, какво би направил?

— Да се самоубия? — попита Брайън обнадеждено и почеса слабините си. — Печеля ли десет кинта?

— Брайън! Имам нужда от съвет.

— Ами никога не ритай кучешко лайно в горещ ден.

Марк се втренчи в него със стоманен блясък в очите.

— Това е сериозно. Поне веднъж би ли престанал да се държиш като клоун?

— Извинявай.

Марк почака да е сигурен, че приятелят му слуша, и продължи:

— Това, което искам да знам, е би ли й казал какво чувстваш с надеждата, че нещата някак може да се оправят?

За момент Брайън се взря в килима.

— Да, бих. Бих преценил, че нямам какво да губя и по-добре да разбера по един или друг начин. Дори и да ме отхвърлят, поне ще мога да продължа нататък.

— Точно така мисля и аз — каза триумфално Марк. — И затова възнамерявам да разбера тази сутрин, веднъж завинаги.

Отиде до преливащата от дрехи закачалка до вратата и грабна дрехата си, силно износено всекидневно яке, което рядко бе слизало от гърба му през няколкото изминали зимни седмици.

— Марк — Брайън изглеждаше разтревожен, — само внимавай, а? Помни какво стана във Франция.

Марк не отговори. С пренебрежителен жест излезе навън.

Той плати на шофьора на таксито, извърна се към голямата сграда от червени тухли и погледна към прозореца на първия етаж. Завесите бяха дръпнати. Загледа се известно време, но вътре нямаше и следа от движение. Помоли се наум тя да си е вкъщи.

Докато пътуваше насам, Марк бе опитал няколко начални гамбита, но инстинктът му бе подсказал, че трябва просто да бъде искрен и да говори от сърце. В края на краищата, както бе казал Брайън, нямаше какво да губи. Ако тя се съгласеше да даде още един шанс на връзката им, щеше да бъде най-щастливият човек на земята. Ако го отхвърлеше, поне щеше да е наясно и би се опитал да устрои живота си.

Сега осъзна, че това го бе тревожило от известно време, но той си го бе обяснявал с други неща като пари или работа. Първото, за което се сещаше, като се събудеше, бе тя, а когато вечер сънят го унасяше, мислите му бяха изпълнени с мечти за нея. Тя определено бе недовършена работа.

Проумяваше, че е напълно възможно да го отблъсне, но поне трябваше да е наясно.

— Започва се — измърмори Марк и влезе във входа. Забеляза две писма, адресирани до нея, да лежат на масичката, и ги взе. Стисна ги в лявата си ръка, изкачи първата площадка и спря пред яркочервената врата с месингов номер 45. Питаше се какво го очаква зад нея: бъдещо щастие или... Пренебрегна второто, решен да мисли позитивно.

Тогава се промъкна друго съмнение. Ами ако вътре имаше някой с нея? В края на краищата беше уикенд. Повдигна му се при тази мисъл, но имаше само един начин да разбере. Натисна звънеца.

СЪБОТА, 30 НОЕМВРИ 2002 Г., 11,20

Няколко секунди по-късно чу да се отваря вътрешна врата в апартамента и стъпки, които отекваха по твърдия под. Видя силуета ѝ да се очертава през матовото стъкло и сърцето му подскочи.

— Кой е? — извика тя.

— Марк.

Тя отвори веднага, беше стресната.

— Господи, това си ти\ Какво правиш тук?

Не го каза враждебно, по-скоро малко насмешливо и той се вкопчи в това като добра поличба.

— Сама ли си? — попита я.

Изражението ѝ се измени в леко раздражение.

— Влиза ли ти в работата?

— Не, нямах предвид това — каза той тихо. — Питам само защото искам да вляза и да поговоря с теб.

— За какво? — Тялото ѝ препречваше вратата.

— За нас.

— Марк, последния път, който си спомням, нямаше нас.

Той остана там няколко секунди, без да знае какво да направи или да каже. Предишният Марк щеше да промърмори: „Извинявай за безпокойството“, и да си отиде, но сега бе решен да получи окончателен отговор на въпроса дали има общо бъдеще пред тях.

— Искам да вляза — заяви той твърдо.

— Нима? — Очите ѝ му се подиграваха. После стана сериозна.

— В такъв случай по-добре влизай. — Отстъпи да му направи път. — Върви в кухнята. Ще направя кафе.

Десет минути по-късно, докато бавно отпиваше от чашата с разтворимо капучино, Марк я бе осведомил как се развиват нещата в работата, за здравето на семейството си и дори бе коментирал колко е хубаво времето за този период на годината. За всичко, освен за каквото бе дошъл. Най-сетне дръзна да се впусне в неизвестността:

— Кейт...

— Това е моето име, не го хаби! — тросна се тя.
— Казах, че искам да говоря с теб.
— Наистина. — Беше ясно, че не възнамерява да го улесни.
— Няма смисъл да говорим със заобикалки... Дойдох тук, защото искам да оправим нещата между нас.
— Нещата? — тонът ѝ бе твърд.
— Искам да кажа, да се съберем — измънка той.
Отначало изражението ѝ не разкриваше нищо. Изминаха една-две минути и никой не заговори. След това тя въздъхна нетърпеливо:
— Това ли е всичко?
— Ами... да — чувстваше се ужасно неловко. — Няма какво много да се добави.
Кейт се изправи и посочи вратата.
— Довиждане, Марк.
Той не помръдна.
— Какво толкова казах?
— Въпросът е по-скоро какво не каза. — Направо бе побесняла.
— Извинявай, не те разбирам. Само казах, че искам да се съберем отново, а ти реагираш по такъв начин... не разбирам. — Челото му се набразди от безпокойство. — Освен ако идеята не те отблъсква.
Тя разтри бръчката между свитите си вежди.
— Сериозно ли мислиш, че след всичко, което се случи, можеш просто да доплуваш, да заявиш, че искаш отново да бъдем заедно, и аз да се хвърля в обятията ти?
Марк изглеждаше подобаващо смирен.
— Не, разбира се, че не. Зная, че трябва да извървим дълъг път, но си помислих, че поне бихме могли да го обсъдим.
Кейт седна и напрегнато се взря в очите му през масата.
— Кажи ми, защо искаш да се върна?
Той беше стреснат, но осъзна, че това е решаващият момент. От отговора му без съмнение зависеше какво ще се случи занапред.
— Искам да се върнеш, защото, ако използвам думите на великия господин Уелър, ти си най-хубавото в досегашния ми живот.
Тя не отговори нищо и Марк си направи извода, че ще е необходимо много повече от това, за да я убеди.

— Искам те, защото не съм преставал да мисля за теб през последните шест месеца, след онази история във Франция. — Той тихичко въздъхна. — Естествено, тогава се почувствах скапан, но скоро разбрах, че е било повече от унижение, а не защото беше разбито сърцето ми.

Изражението ѝ се смекчи.

— Продължавай.

— Проумях, че мъката, която изпитвам, няма нищо общо с последствията от несъстоялата се сватба, но има много общо с това, че не съм с теб. Когато се върнах назад във времето, бях поразен от откритието, че в момента, в който те видях да излизаш от колата с Тед, разбрах, че още съм влюбен в теб. Но не си позволих тази мисъл, защото бяхме отишли много далеч с другото... а после тя, така или иначе, го отмени.

Кейт задъвка устната си.

— Много бих искала да повярвам на всичко това, Марк, но циничното дяволче на рамото ми подсказва, че си преиначил историята отчасти от жал към самия себе си и искаш да се събереш с мен, защото няма никой друг на хоризонта.

— Кейт, това не е вярно — умолително каза той.

Тя вдигна ръка да не я прекъсва.

— Във Франция отчаяно чаках знак, какъвто и да било знак, че все още имаш чувства към мен. Но нямаше такъв. Ти просто приличаше на мъж, безумно влюбен в бъдещата си съпруга.

— Тогава си мислех, че съм влюбен — обясни той нещастно. — След това разбрах, че не съм. Било е само похот.

— Колко удобно — подхвърли Кейт сухо.

Марк се наведе през масата и хвана ръката ѝ, доволен, че тя не се отдръпва.

— Виж, не мога да върна времето, така че трябва да ми повярваш. Няма нищо по-лошо от това най-голямата ти грешка в живота — или почти най-голямата в моя случай — да ти покаже какво наистина искаш.

— В какво бях облечена? — попита тя внезапно.

— Моля?

— Когато слязох от колата с Тед, в какво бях облечена?

Марк затвори очи.

— Беше с дънково яке, с блузка на бели и сини точки отдолу, която показваше част от корема ти... бели джинси и маратонки в синьо и бяло. Косата ти беше малко по-къса, отколкото е сега, с малки къдрички във вдлъбнатината на врата, и беше сложила любимия си парфюм на Есте Лаудер... а, освен това имаше колие, което не бях виждал преди, с малко сърчице.

Отвори очи и видя сълзите на Кейт.

— Много добре — усмихна се тя.

— А вечерта носеше черна копринена рокля с...

— Да, да — радостно се разсмя тя. — Вярвам ти.

— Добре. — Той стисна ръката ѝ малко по-силно.

— Но все още не разбирам защо не каза нищо. Не мога да изразя колко съкрушено бе сърцето ми да дойда на сватбата ти и да се преструвам, че се радвам за теб.

Марк се усмихна.

— Толкова убедително се преструваше, че ти повярвах. А, както ти казах, не бях проумял какво чувствам до по-късно, когато цялата суматоха бе преминала. Обяснявах си го с носталгия.

Тя извърна глава и се втренчи в голите дъски на пода.

— Тогавата те търсих, но ти си бе отишъл.

Той я погледна гузно.

— Просто не можех да погледна никого... Не можех да понеса неизбежните въпроси, особено от мама и татко, затова постъпих като страхливец и незабавно заминах.

Кейт кимна в знак, че разбира.

— Виждал ли си я след това?

— Не. Звъня ми няколко пъти през следващия месец, вероятно от чувство на вина. — Марк отпи от кафето си. — Остави и съобщение на мобилния да ме пита как съм, но не си направих труда да отговоря. Нямах нужда от загрижеността ѝ. Единственото, за което можех да мисля, бе да ти се обадя, но бях сигурен, че няма да искаш да ме чуеш.

Поседяха мълчаливо известно време, единственият звук бе гукането на един гълъб на прозореца. Марк дълбоко осъзнаваше колко доволен се чувства да бъде с нея, дори без да говорят. Една мисъл го прониза и той застина.

— Все още ли си с Тед? — опита се да прозвучи делово, но вътрешно усещаше болезнена тревога.

Тя го погледна с любопитство.

— Ти май не знаеш, нали?

— Какво да знам? — Той се напрегна. Може би тайно се бяха оженили. Може да бе умрял.

— Тед е гей — ухили се Кейт. — Дойде на сватбата да ми направи услуга, за да се престоря, че ми е приятел. Нямахме начин да гледам как се жениш за друга, а аз да приличам на тъжна стара мома.

Марк избухна в смях от облекчение.

— И през ум не ми е минало! — давеше се той. — А толкова ревнувах!

— Мислех, че Тони вече може да ти е казал.

— Тони?

Тя кимна. Марк бе озадачен.

— Да, той знаеше. Доста си поговорихме с него на вечерята и тогава му казах, но го помолих да го пази в тайна.

— Е, да му го признаем, направил го е — поклати глава Марк. Помисли още малко и се усмихна. — Винаги си е бил потайно копеле.

— Той би казал „дискретно“.

Сега, когато нещата между тях бяха поставени на по-приятелска основа, Марк си позволи леко да се отпусне. Но Кейт издърпа ръката си и той отново се напрегна.

— В живота ми няма нищо сериозно — каза тя и обви чашата си с длани. — Не е имало, откакто ти и аз се разделихме. Но това не означава, че възнамерявам отново да нагазя в... — тя го посочи.

Стана, постави чашата си в мивката и се обърна да го погледне, опряна на сушилнята.

— Марк, имаш ли някаква представа колко ме нарани, когато излезе оттук и отиде да живееш при Брайън?

Той бавно поклати глава.

— Толкова съжалявам. Бях пълен идиот — не знаеше какво друго да каже.

— Не съм сигурна дали мога да ти повярвам, че няма да ме нараниш отново — каза тя тихо.

Той инстинктивно се надигна и направи две крачки към нея. Сграбчи ръцете ѝ и я погледна право в очите.

— Кейт, кълна се, че никога, никога няма да ти причиня болка отново.

— Няма гаранции за това.

— Може и да няма, но аз ще направя каквото зависи от мен. Вече съм друг човек. Онази история във Франция много бързо ме накара да порасна.

Тя не каза нищо.

— Да те зарежат на сватбения ти ден положително е едно от най-унизителните преживявания в живота, но знаеш ли какво? Радвам се, че се случи, защото ме накара да осъзная какво искам... и това си ти.

Сега Кейт открито, макар и безмълвно, плачеше.

— Не знам, Марк, аз...

— Моля те, дай ми още една възможност. После, да кажем след месец-два, ако все още мислиш, че никога вече не можеш да ми вярваш, ще приема отрицателния отговор. Обещавам. — Марк положи ръка на сърцето си.

— Да направим сделка.

— Готово — отвърна той, усетил, че бронята ѝ се е пропукала.

— Ще караме ден за ден, а аз си запазвам правото да те отрежа веднага, ако реша, че нещата не вървят. — Тя изтегли ръката си от неговите и предупредително го тупна в средата на гърдите. — Топката сега е в мен, дължиш ми го.

— Наистина е така — засмя се той.

— Добре. В такъв случай започваме с вечеря тази седмица и караме бавно нататък.

Внезапно Марк стана сериозен.

— Обещавам ти, че няма да съжаляваш за това, Кейт.

— Хмм, ще видим. Както казах, на изпитателен срок си.

— А, има още нещо... — Той стегна хватката си върху ръцете ѝ.

— Какво? Не насилвай нещата...

— Трябва ли да чакам чак до другата седмица да те нацелувам? Тя избухна в смях и се хвърли на врата му.

— Вече бях решила, че никога няма да попиташ.

СЪБОТА, 7 ДЕКЕМВРИ 2002 Г., 11,00

— Ако извия крака си още малко, ще се счупи по средата — измърмори Фей.

Лежеше на студения бетонен под с един двацет и пет годишен манекен, проснат върху нея. Единият от краката ѝ бе изпънат, а другият — свит под него.

— Е, честно казано, в момента изглеждаш леко деформирана, скъпа. Така че или го свий още малко, или го пусни по бедрото му. — Адам бе застанал на около метър встрани, кривнал глава, докато оглеждаше сцената.

— Не би ли могъл бюджетът да разреши и един килим? — изскимтя тя. — Подът е леденостуден.

Адам изгледа манекена.

— Жени! Тук непрекъснато получавам de ja-vu.

— Моля? — Младежът изглеждаше сконфузен.

— De ja-vu. Усещането, че си чувал всичките тези тъпотии и преди. — Обърна се към Фей: — Скъпа, темата на сеанса е бетонен шик. Дори ъгълче от килим ще съсипе ефекта.

— Както кажеш, господин Стилист. — Тя го дари с фалшива усмивка. — Но може ли поне да отправя обективната молба да приключим с това, преди напълно да се лиша от краката си?

— О, не знам. На мен самия ми е толкова забавно — обади се манекенът, докато зяпаше в деколтето на сивия ѝ корсаж в цигански стил. Беше най-дългото и смислено изречение, което бе произнесъл през последните два часа.

— Нима? — Фей го погледна унищожително. — Е, добре, докато сме в такъв интимен момент, може ли смирено да те помоля, ако някога изобщо се случи да работим отново заедно, да се въздържаш от особено смрадливия лук от туршия, който с такова удоволствие изяде с овчарския си сандвич? Повръща ми се от него.

Адам почука по часовника си.

— Хайде, хайде. Колкото по-бързо привършим със следващите няколко снимки, толкова по-бързо ще можем да си отидем у дома.

Сеансът бе за „Кутюр“, където сега Адам бе главният моден редактор, след като се бяха разделили със съсухрената буболечка, която си бе изпяла песента след десет години работа. Тя опитала да се задържи колкото е възможно по-дълго, но когато предложила нещо за модна идея през миналия сезон, собственикът решил, че е време да се отърве от нея. Естествено, Адам беше редактирал донякъде тази история, като разкриваше на всички, че станало, защото предложила за основен материал пристягащите чорапогащници.

Фей се бе завърнала у дома и се бе отдала на самосъжаление веднага след бъркотията във Франция. Въпреки поканите на Адам тя категорично беше отказала да напуска дома си по какъвто и да било повод, освен професионалните си ангажименти и се бе потопила в здрачния свят на готовата храна и гледане на телевизия до късно. В резултат на това бе качила към три кила.

Около месец откакто се бе отдала на тези занимания тя прокуди самосъжалението и възприе съвсем нов начин на живот с желанието да намали излишното тегло и да излази от емоционалната пропаст. Бе започнала да посещава вечерни занимания по йога три пъти седмично, които я изтощиха до такава степен, че ѝ беше много по-лесно да спи през нощта. Все още прекадено често си позволяваше нездравословна храна, но през повечето време полагаше всевъзможни усилия да се храни разумно. След като прочете в едно списание статия за здравословното готвене, тя незабавно излезе да си купи сокоизстисквачка и съдове за готвене на пара, които сега се бяха превърнали в ежедневие. Все още не можеше да свикне да пие по два литра вода на ден, но се заставяше да го прави. За няколко седмици тенът ѝ засия, а обикновено тънката ѝ коса изглеждаше по-гъста и по-блестяща.

За неин късмет новият ѝ режим бе съвпаднал с кончината на прекадено слабия тип модел, съпроводена от особено яростна медийна кампания, която го бе развенчала като лош пример за поддаващата се на внушения младеж.

Здравият, загорял вид се бе завърнал и Фей се оказа изключително търсена, и по-специално от Адам и определящото тенденции „Кутюр“.

След като се бе появила на корицата на списанието, една статия в „Дейли Мейл“ я бе открито като положителен пример за младите хора на нацията и акциите ѝ скочиха до небето. Поканите за последни филмови премиери или откривания на клубове се стичаха в агенцията ѝ, но в повечето случаи тя се въздържаше. Ако имаше някаква поспециална причина да се отзове — да подпомогне благотворителна дейност, която ѝ допаднаше, да речем, — тя си обличаше най-хубавите дрехи и отиваше. Но ако бе само заради публичния панаир, предпочиташе да не се мярка. Беше ѝ омръзнало.

— Винаги все едни и същи хора — каза тя на Адам по време на един неотдавнашен, рядък случай, когато бяха отишли на откриването на някакъв ресторант. Бяха притиснати един до друг в ъгъла, стиснали неоновосини коктейли, втречени в полумрака, докато най-нашумялото секси момиче раздаваше въздушни целувки, прекосявайки стаята.

— Имам предвид — само я погледни. Има ли с какво друго да се занимава в живота си?

— Сигурно казват същото и за нас — беше ѝ се сопнал Адам.

Все още бе доста пристрастен към купони от висока класа, главно защото се надяваше там да срещне господин Истинския или поне господин „Става за една нощ“. Настояваше Фей да бъде постоянното му другарче. Обичаше компанията ѝ, а освен това знаеше, че може да се погрижи за себе си, ако той внезапно срещнеше мечтания мъж, за разлика от някои от другите му приятелки, които висяха като котва на шията му по време на такива бляскави събирания. Но му бе необходим целият талант за убеждаване, за да я измъкне навън.

Тази вечер, след сеанса, Адам настояваше тя да присъства на купона по случай издаването на дебютния сингъл на една нова момчешка група, но Фей не искаше и да чуе. След като свали от себе си бетонния шик и се преоблече във ватирана фланела и дебели джинси, тя дръпна завесата на малката като кутийка съблекалня.

— Ако наистина ме обичаш, ще дойдеш — цупеше се той.

— Е, това отговаря на въпроса ти, нали? — каза тя, докато закопчаваше копчето на джинсите си.

Той издаде напред долната си устна и заприлича на малко дете.

— Може да си намеря нов мъж, а ти сигурно искаш да ме видиш щастлив.

— Искам, мило, но ти си напълно способен да си го намериш и сам. И без това ще е пълно с хора, които познаваш.

— Не е същото — измрънка той с бебешко гласче и тропна на пода със сандала си с коркова подметка.

— Извинявай, но няма да променя решението си.

— Такава егоистка си... — промърмори Адам и се наведе да вдигне един колан, който бе паднал на пода.

Фей едновременно решише косата си и нахлузваше маратонки без връзки и без пети.

— След минута ме чака късен обяд с мама, но ще си бъда вкъщи към пет, така че ми се обади и ще изпълним обичайния ни ритуал да решиш какво да облечеш.

— Става. — Адам се извърна, защото дочу стъпки, които се приближаваха към тях. Беше Трой, манекенът.

— Хм... Здравсти — каза той, вторачен във Фей.

— Да, здрасти. Не съм те виждала от... ооо, от две минути.

— Виж, питах се дали би искала да пийнем по нещо? — Пристъпваше от крак на крак, но въпреки това изглеждаше страхотно.

Фей цъкна в израз на престорено разочарование, после отвърна:

— Съжалявам, не мога. Имам среща с майка ми за обяд. — Взе чантата си и я праметна през рамо.

Той не изглеждаше засегнат.

— Какво ще кажеш за някой друг път?

Тя се усмихна набързо.

— Благодаря, но едва ли. Нека да си останем просто колеги, става ли?

Адам бе останал нетипично мълчалив по време на кратката размяна на реплики, но внезапно съзря своя шанс.

— Аз съм свободен, ако ти се пийва нещо. — Той се усмихна с една от искрените си усмивки.

Устните на Трой се извиха от отвращение.

— Не, благодаря. Аз съм хетеро.

— Казах питие, не чукане! — сопна се Адам към отдалечаващия му се гръб. — Дявол да го вземе, моделите са толкова шибано арогантни!

— Да, миличък. Убедена съм, че си се променил и се интересуваш единствено от очарователното му умение да води разговор. — Фей игриво го удари по рамото.

— Като говорим за промени — каза той напевно, — погледни себе си.

— Какво?

— Ами отрязва момъка Трой. Преди щеше да го използваш като сладка зальгалка да си убиеш времето, докато не се появи нещо по-добро.

Тя се усмихна.

— Вярно е, но вече съм нов човек. Тези дни като че ли повече ми допада собствената ми компания. Освен това една връзка с манекен е предостатъчна в живота на едно момиче.

— Милият, милият Нат — пропя Адам с престорена шекспировска интонация. — Имах сеанс с него миналата седмица, но размислих и не те наех по същото време.

Фей му се усмихна с обич.

— Как е старият немирник?

— Малко опърпан по краищата. Сигурно е заради всичките купони, по които ходи.

— Още ли е с Макларън? — попита тя по-скоро от любопитство, отколкото от истински интерес.

— Не, казва, че ѝ е бил дузпата скоро след нали знаеш кое. — Това бе фразата, която сега Адам използваше, когато имаше предвид сватбата, главно защото Фей бе забранила изобщо да се споменава. — Сега ходи с някакво изгряващо секси момиче.

Фей драматично се прозя.

— Изтощавам се дори като си го помисля. — Тя погледна часовника си. — Трябва да вървя, закъснявам.

Адам я прегърна.

— Ще се чуем по-късно. Ако промениш решението си и поискаш да дойдеш, кажи ми.

— Няма. За разлика от някои вече съм надраскала момчешките групи.

Както винаги, Алис бе подранила. Докато Фей пристигне в малкото кафене на една странична уличка в Ковънт Гардън, тя вече бе изчела приложението на Ивнинг Стандарт.

— Здравей, скъпа. — Посочи една чаша пред себе си. — Вече съм ти поръчала шампанското. Надявам се, че това искаш.

— Страхотно, благодаря. — Само мама може да потърси потвърждение за това, че е поръчала чаша шампанско, помисли си Фей.

Ала припряността на Алис вече не я дразнеше. Всъщност след отрезвяващото — да не кажем унижително — преживяване във Франция тя полагаше всевъзможни усилия да разбира майка си, да проумее какво я мотивира.

Когато служебните ангажименти ѝ позволяваха, беше станало традиция да се срещат за обяд всяка събота и неизменно избираха същото кафене, където любезният персонал винаги им намираше маса, без да е необходимо да правят предварителна резервация.

Тук простият факт, че прекарват малко повече време заедно, им бе позволил да започнат да разговарят много по-свободно.

— Знаеш ли — каза Фей, докато лекичко чукна чашата си в къпиновия сок на майка си, — цяла седмица очаквам с нетърпение да се видим.

— Това изненадва ли те? — попита тихичко Алис.

Фей поклати глава.

— Не исках да прозвучи така. Просто напоследък ни е толкова по-приятно заедно. Нещо се е променило между нас.

Алис погледна дъщеря си с обич.

— Така е, защото, ако нямаш нещо против да го кажа, ти много си се променила.

— Наистина ли? — изненада се Фей. — В какъв смисъл?

Алис отпи от сока си и замислено присви очи.

— Трудно ми е да слагам пръст в раната, но като че ли доста си се успокоила. Не си толкова трудна, колкото беше... — тя замлъкна. — Сякаш вече не се опитваш да докажеш нещо.

Фей обмисли това известно време, после кимна в знак на съгласие.

— Сигурно е вярно. Няма нищо по-добро от някоя драма, която да те върне на земята с трясък.

— Чувстваш ли се притеснена от това, което се случи? — попита Алис, докато отчупваше от хлебчето си.

— Какво? Десетки гости се добират до Франция, събират се на моравата да видят как се омъжвам и всичко това, за да им се каже, че няма да има сватба? — Фей отпи голяма глътка шампанско при този спомен. — Да, беше много притеснително.

Когато сватбата бе отменена толкова внезапно, основната грижа на Алис като майка беше да провери как е дъщеря ѝ. Когато най-сетне я намери, Фей я увери, че е добре. Не беше се разпростряла повече и скромна както винаги, Алис не я бе попитала. Вместо това тя не сваляше загрижен поглед от дъщеря си през следващите няколко месеца, като изчакваше подходящия момент да задава повече въпроси.

Моментът бе настъпил.

Тя се прокашля:

— Е... защо тогава... я отмени!

Фей стисна устни и за момент се замисли. Знаеше, че може да замаже въпроса, като каже, че просто се е паникьосала и не се е овладяла, но реши да предостави на майка си силно разредена версия на истината. Подпря лакти на масата.

— Защото през уикенда преди сватбата срещнах един мъж в един бар и бях много силно привлечена от него. Действително не направих нищо, но ми се искаше.

— Е, и?

— Ами... прецених, че щом се заяпвам по други мъже само седмица преди сватбата... — Фей я изгледа въпросително.

— Скъпа, това говори, че си нормален човек — каза Алис. — Важното, което трябва да се запомни, е, че не си направила нищо, защото чувствата ти към Марк вероятно са те възпрели.

За миг през ума на Фей прелетя мисълта да разкаже всичко на майка си, но нещо не ѝ позволи.

— Разбирам какво казваш, но това не е всичко — отвърна тя неопределено. — Допускам, че просто ме изправи пред онова, което бях потискала от известно време...

— И то е?

— Че се омъжвам за Марк, защото искам да докажа на всички, че мога да имам стабилна връзка.

— На всички?

— Е, на себе си, предполагам. Винаги остро осъзнавах, че някои хора ме вземат за егоистична, скъпа жена, която поставя своите

чувства над тези на всички останали... — тя се втренчи в отсрещната стена, — което до известна степен бе вярно.

— Кой са тези хора?

— О, колеги, всъщност хора, които не познаваш.

Алис не можеше да повярва.

— Знам, че съм от тези, които непрекъснато се тръшкат за нещо в живота, но никога не ми е правило впечатление да си човек, който би се безпокоил от чуждото мнение.

— Не се безпокоях, но вече не е така. След цялата суматоха мислих дълго и установих, че единственото, което има значение, е мнението на хората, които обичаш. Всички останали да вървят по дяволите. — Тя вдигна чаша за тост в чест на това, което току-що бе казала.

— Браво, браво! Искаш ли да узнаеш какво мисля аз? — попита Алис и също вдигна чаша.

— Разбира се.

— Ами ти постъпи абсолютно правилно. Марк е добро момче, но не е за теб.

Фей вдигна вежди.

— Защо не си ми го казвала?

Алис се разсмя.

— И щеше да си вземеш бележка, нали? Не съм убедена.

— Сигурно си права. Адам опита да ме разколебае, приятелят на Марк Брайън не беше никак ентузиазизиран и дори братът на Марк недвусмислено и без заобикалки даде да се разбере, че според него „катастрофа“ ще е точното определение — тя замлъкна почти неусетно, щом се сети за сблъсъка с Тони. — Каза, че бил против този брак почти веднага след като ме видял за пръв път.

Алис махна на келнера да донесе по още едно питие.

— Той засегна въпроса пред мен по време на закуска в събота сутринта.

— Така ли? — Фей пребледня. — Какво ти каза?

— Нищо особено, освен дето си мислел, че сте странна двойка. Попита ме за мнението ми, но аз му отговорих дипломатично, защото не го познавах. — Тя не лъжеше: просто не подозираше колко много бе разкрила пред Тони по време на общата им закуска.

Фей махна пренебрежително.

— Както и да е, за щастие всичко вече е минало. Както казват хората, напред и нагоре.

— Правилно — съгласи се Алис. — Е, ако искаш, можеш да ми кажеш да си гледам работата, но има ли нещо ново на хоризонта?

— Не, всъщност не. Излизах на няколко първи срещи, но разбрах, че от тях няма да излезе нещо постоянно, така че си ги избих от главата — тя замълча, докато келнерът поставяше чашата пред майка ѝ. — Напоследък съм много по-щастлива сама и не изпитвам нужда да си запълвам времето с хора, които не означават нищо за мен.

— Господи — Алис бе впечатлена. — Ти май наистина си пораснала.

— О, все още си имам своите моменти, повярвай ми. С мен не се живее лесно... но ти самата го знаеш. — Погледна през прозореца към улицата. Беше пълна с минувачи — някои се разхождаха бавно, други важно бързаха, притиснали мобилни телефони до ушите си. На масата се бе появила нова чаша шампанско и Фей отпи. Имаше превъзходен вкус и внезапно я завладя чувство на задоволство да седи тук с майка си и да гледа как светът минава покрай нея.

— Много съжалявам, мамо — думите сами се отрониха.

Алис бе изумена.

— За какво?

— За това, че толкова пъти съм била лоша с теб и че трябваше да преживееш тази история със сватбата. Наистина не разбирам как ме търпиш.

Алис побутваше салатата си в чинията и мигаше, сякаш се опитваше да сдържи сълзите си.

— Никога не си била лоша, скъпа, само малко властна понякога. А що се отнася до търпението, е, трябвало е да те възпитам по-добре от ранна възраст, но не можех да го понеса.

— Майчината любов ли те възпря? — усмихна се Фей.

— Не. По-скоро защото самата аз имах толкова нещастно детство — гласът на майка ѝ потрепери. — Бях твърдо решена ти да не преживееш същото. Проблемът е, че отидох прекалено далеч и оставях всичко да ти се размине. Това също не е добре за едно дете.

Фей знаеше, че детството на Алис далеч не е било идилия, но макар да бяха засягали темата няколко пъти преди, никога не я бяха обсъждали подробно. Ако трябваше да бъде честна, Фей не се

интересуваше особено, защото не се отнасяше до нея. Но сега настояваше да научи повече.

— В какъв смисъл бе нещастно? — попита тихичко и отмъкна един от пържените картофи на Алис, като го топна в съда с майонеза.

Изражението на Алис говореше „е, щом искаш да знаеш“.

— О, главно защото майка ми и сестра ми не оставяха никакво съмнение в мен, че съм непотребна и им ходя по нервите. По-голямата част от детството ми премина в усещането, че им се пречкам.

— Господи, нищо чудно, че си тръгнала с първия мъж, който е проявил интерес към теб — каза Фей. Това бе всичко, което знаеше за баща си.

— Да — отвърна Алис. — Има зрънце истина в това. Никога преди не бяха проявявали никаква любов към мен, така че Дейвид ме омагьоса... — Тя се втренчи в чинията си. — Бях пощуряла по него. Естествено, сега разбирам, че не е имало нищо общо с любовта. Било е само секс, поне от негова страна.

Фей завъртя очи.

— Е, не се безпокой, твоят случай далеч не е изключение. Но в наше време е по-лесно да правиш безсмислен секс.

Майка ѝ сви рамене.

— И все пак това бе половината беля. За мен не беше безсмислено, само за него. За мен бе най-хубавото, което ми се беше случвало. Най-сетне, макар и за малко, бях в центъра на нечие внимание.

Фей си запали цигара, без да обръща внимание на неодобрителния поглед на Алис.

— Значи, вие само... нали разбираш... сте правили секс веднъж? — Трудно можеше да повярва, че обсъжда това с майка си.

— Няколко пъти. — Тя пъкна картоф в устата си — Колкото бе необходимо, докато разбере, че съм бременна.

— Как реагира той, когато му съобщи?

— Не каза кой знае какво и аз го приех като знак, че всичко е наред. Спахме заедно онази нощ, после той стана да си ходи и заяви, че ще ми се обади на другия ден. Никога повече не го видях. — Алис изравни захарта в захарницата с лъжичката си.

— Как така, съвсем никога ли? — Беше питала майка си и преди, но и досега не вярваше напълно на отговора. — Нито дори съобщение

чрез приятели?

— Не. Нищо. Някой ми бе дал някакъв негов адрес в Портсмут и му писах няколко пъти, но никога не получих отговор.

— А когато разбра, че е изчезнал, мислила ли си да се отървеш от него?

— Искаш да кажеш, да се отърва от теб! — попита Алис тихо. — Не, нито за секунда. Знаех, че има някой, когото мога да обичам, някой, който си е само мой. Никой не можеше да ми казва какво да правя. — Тя се наведе през масата и хвана ръката на дъщеря си. — Ти беше моето постижение.

— Но трябва да ти е било трудно да отгледаш дете сама в онези времена.

— Вече имаше електричество, както ти е известно — шеговито каза Алис.

— Знаеш какво имам предвид.

— Със сигурност не беше лесно, но положителните страни силно надделяваха над отрицателните. Както казах, ти преобрази живота ми. Най-сетне имах някой, който се нуждае от мен.

— И все още го имаш. — Фей издърпа ръката си и се облегна на стола си. — От името на Фей Паркър, бивша себична малка флърца от нашия квартал, бих искала да изразя най-дълбока благодарност за всичко, което си направила за мен.

Докато Алис разучаваше десертите в менюто, отново се зазяпа през прозореца към хората, излезли да пазаруват в съботния следобед. В такива моменти преди се чувстваше особено незначителна. До неотдавна това би я разтревожило: щеше да ѝ се прииска да хукне навън и да накара всички да я забележат. Сега се наслаждаваше, че се бе освободила от тези очаквания.

Е, и какво, ако не отиде на последната премиера или не носи новата колекция на Гучи? Щеше ли животът ѝ да пострада от това? След Франция бе проумяла, че ако дълбоко в себе си е нещастна, нито последните модели на Джими Чу, нито дрехите на Алегзандър Маккуин щяха да променят нещо.

Гласът на Алис се промъкна в съзнанието ѝ:

— Мислиш ли понякога за него?

— За кого? — Фей бе озадачена.

— За баща си.

— Не, никога.

— Не си ли смятала да го издириш?

— Не. По дяволите, какъв смисъл би имало? — Тя си запали още една цигара.

— Ами от любопитство, да речем. Ако разсъдим, не знаеш абсолютно нищо за едната ти биологическа половина.

— Изобщо не съм разсъждавала по този начин. — Фей дръпна от цигарата си. — Предполагам, че ако имах нужда от животоспасяваща трансплантация на костен мозък, бих се опитала да го намеря. Но тъй като не е така, не изпитвам никакво желание да го направя. Той никога не е бил част от моя живот.

Алис се втренчи в нея за няколко секунди; бе смръщила вежди.

— Би ли искала да ти разкажа малко повече за него?

— Говорили сме и преди и си ми казвала, че единственото, което знаеш, е, че е бил на двацет и три, висок, русокос и синеок и че семейството му е някъде около Рийдинг.

— Това не е всичко.

— Давай тогава.

През следващия половин час Фей пи кафе и пуши, докато Алис ѝ разказваше за кратката си връзка. Тя описа баща ѝ като красив чаровник, такъв, от чието присъствие всичко става по-светло. Беше повече от ясно, че все още не можеше да повярва как такъв интересен, жизнен мъж би могъл да се заинтересува от малка църковна мишка като нея.

— Не бях от типа момичета, които би завел у дома или би имал бъдеще с тях. Бях прекалено обикновена — нареждаше тя. — Вероятно бях едно от няколкото тихи момичета, чийто живот той е озарил за малко, преди да продължи по пътя си.

— Не се принизявай, мамо. Сигурна съм, че изобщо не е било така — каза Фей, без да прикрива неодобрението си.

— О, уверявам те, че беше. Престанах да се заблуждавам преди години. — Тя погледна дъщеря си в очите. — Странното е, че хората говорят за възпитанието, не за природата, но ти толкова приличаш на него. Чак е страшно.

— По външност? — Не можеше да се отрече, че Фей не приличаше на Алис, и винаги бе предполагала, че е наследила външността си от него.

— Определено приличаш на него, но аз имам предвид и характера ти. Той бе общителен като теб, от типа „приемете ме такъв, какъвто съм“. Не би позволил никой да му казва какво да прави. В известен смисъл е срамота, че не го познаваш. Сигурна съм, че щяхте да се разбирате.

— Хмм — усъмни се Фей. — Никога няма да разберем, защото не го търся. Неотдавна ми мина през ума, че ако бях имала някакви взаимоотношения с баща ми, тогава нямаше да ми е толкова трудно с мъжете, но после осъзнах, че има прекалено много за компенсиране. Вместо това реших да се спра на лека самотерапия и сама да предизвикам промяната. — Тя махна на келнера да донесе сметката.

— Е, какво ще правиш довечера? — попита Алис, докато вдигаше една от ръкавиците си от пода.

— Абсолютно нищо — любимото ми хоби. Преди щях да мисля, че пропускам нещо, ако не съм на най-модното парти. Но сега изобщо не ми пука.

— Но Истинският няма да те намери у дома — каза Алис.

— Така е, но нали това не е най-важното? Ако срещна някого, тогава добре, ако не, какво от това? — Тя се засмя.

Разделиха се с прегръдка и Фей се загледа след Алис, която се отдалечаваше към спирката на автобуса на Странд. Хрумна ѝ, че макар майка ѝ да изглеждаше доволна от живота си, той не бе това, което Фей искаше за себе си — въпреки собствените ѝ твърдения, че ѝ харесва вечер да си седи сама у дома.

Според нея идеалното би било да има дете или деца от изпълнена с любов връзка с мъж, който ѝ е равен, такъв, който от време на време ще ѝ помага в трудни моменти. Знаеше, че няма гаранция, но след случилото се на косъм с Марк тя се чувстваше по-добре подготвена от когато и да било да направи правилния избор.

ПЕТЪК, 18 ЮЛИ 2003 Г., 20,00

— Хмм, това мирише хубаво! — Дерек се наведе и топна малката лъжичка в тенджерата.

Джийн го гледаше с престорен упрек, докато опитваше домашния й сос „Болонез“.

— На ниво ли е? — попита тя.

— Разбира се. — Той я целуна по бузата. — Позволено ли ми е да добавя, че тази вечер изглеждаш много красива?

— О, глупости! — Изчерви се, явно зарадвана от комплимента му. Свали престилката, приглади полата си и хвърли поглед към кухненския часовник.

— Ще бъдат тук всеки момент. — Джийн изпусна дълга въздишка на задоволство. — Знаеш ли какво, скъпи? Имам добри предчувствия за тази вечер.

Дерек цъкна с език.

— Не започвай пак. Нека просто прекараме една приятна вечер без никакви натяквания — знаеш за кое.

— Една майка има право да мечтае — нацупи се тя и избърса ръце в кърпата за чинии, преметната през дръжката на фурната.

— Да — каза той зловещо, — но понякога тази мечта може да се превърне в кошмар, както отлично знаем от собствен опит.

Джийн вдигна очи към тавана.

— Ох, господи, не започваш отново с онези петнайсет хиляди лири, нали? Отказвам да слушам. — Закри ушите си с ръце и затананика силно.

Дерек я сграбчи за китката и дръпна ръката й надолу.

— Ох, стига. Моля те, изслушай ме.

— В никакъв случай — отвърна тя твърдо. — Онова си беше за тогава, това е сега. И не желая нищо да развали вечерта ни. — Чу изскърцването на гуми по чакъла и се извърна да погледне през прозореца. — Те са тук, така че край на глупостите ти!

Затръшна се врата на автомобил и след миг Марк се втурна през задната врата.

— Здравейте, хора! — Беше силно загорял и ухилен до уши. Пусна двете чанти с вещите им за пренощуване и стисна майка си в мечешка прегръдка.

— Изглеждаш толкова добре, скъпи! — възкликна Джийн. — Хубава ли бе почивката? — Лицето ѝ сияеше от радост при вида на помалкия ѝ син.

— Фантастична, благодаря. — Марк отметна косата от лицето си. — Първата седмица не правихме абсолютно нищо, а втората си почивахме.

Джийн отстъпи назад да го разгледа по-добре. След няколко секунди надникна над рамото му.

— Тогава къде е тя?

— Отби се до тоалетната. — Той направи гримаса. — Пътуването беше дълго.

Откъм дъното на коридора се чу шум от пусната вода, последван от бързи стъпки. Кейт влезе в кухнята, светлокестенявата ѝ коса бе изпъстрена с изрусени от слънцето кичури.

— Здравейте! — Тя се приближи до Джийн и топло я целуна по двете бузи, после целуна и Дерек.

— Изглеждаш направо великолепно, мила — ентузиазирано обяви Джийн, докато се любуваше на прилепналата черна рокля на Кейт.

— Да, облича се убийствено и готви по същия начин — ухили се Марк.

Кейт го перна игриво.

— Като говорим за готвене, нещо мирише вкусно.

Джийн отиде до печката и разбърка соса за последен път.

— Любимото ястие на Марк.

— Печен фасул върху хляб? — попита Кейт, без да ѝ мигне окото. — Защото това е, което винаги ми готви у дома. Само клиентите, които си плащат, могат да се възползват от кулинарните му умения. — Тя се пресегна и го щипна по бузата.

— А, да — каза Дерек и погледна сина си. — Канех се да те питам как върви ресторантът?

Марк много се зарадва, че не той, а баща му пръв повдигна въпроса. Явно бе приел, че по-малкият му син никога няма да започне „прилична работа“, и това беше важен пробив. Вдигна ръце с палците нагоре.

— Засега добре. Но ако не възразяваш, ще споделя всички новини по време на вечеря, когато Тони ще е тук. Така ще си спестя повторението.

Дерек погледна часовника си.

— Трябва да пристигне всеки момент. Обади се от колата преди двайсетина минути. Някой да желае чаша вино?

След пет минути всички бяха с чаши особено добро шабли, което Дерек пазеше за специални случаи.

— Радвам се да ви видя и двамата — усмихна се Джийн. — Не мога да изразя колко ми е приятно, че пак сте заедно.

Марк погледна Кейт и двамата се разсмяха.

— Знаем това, мамо, каза ни го на Коледа и при всичките ни идвания оттогава.

— Постави се на мое място — промърмори Дерек. — Чувам го по сто пъти на ден.

Отвън прозвуча клаксон.

— А, това е голямото братче — отбеляза Марк.

Тони се втурна през вратата с необичайно притеснен вид.

— Извинявайте, движението беше смъртоносно. Много ли ви накарах да чакате? — Целуна Джийн и потупа Дерек по рамото.

— Не, и ние дойдохме преди малко — обади се Марк.

Тони го прегърна, прекоси кухнята и шумно млясна Кейт.

— Как е любимата ми снаха?

— Искаш да кажеш единствената. — Тя се засмя и се изчерви. — Много съм добре, благодаря.

— Вечерята е готова! — изчурулика Джийн и вдигна тигана от поставката за греене. — Настанявайте се.

Вкупом се отправиха към трапезарията, където Джийн бе сложила масата като за Коледа. Два големи сребърни свещника бяха заели двата края на масата, която бе застлана с покривка на шотландско каре „Стюарт“ и подходящи салфетки, а най-хубавият порцелан бе изложен в целия си блясък. Спазването на приличието бе от голямо значение за Джийн. Докато не отиде в колежа, Марк никога

не бе виждал кутия с мляко на масата — то винаги бе поднасяно в порцеланова кана „Уеджуд“.

— Изглежда превъзходно... както винаги — каза Тони, разхлаби вратовръзката си и седна до обичайното място на баща им начело на масата.

— О, не е нещо специално — промърмори Джийн. Толкова рядко се случваше и двете й момчета да са си у дома, че искаше да го превърне в незабравима вечер. — Може да изглежда малко тежко, но всъщност просто съм нахвърляла нещата.

Започна да сервира спагетите и да ги полива със соса.

— Е, скъпи, успя ли вече да преодолееш шока от завръщането?

— Попитай ме отново през зимата — усмихна се Тони и отпи от виното си, — но е хубаво отново да пийнеш прилична бира.

— Струва ми се обаче, че движението те побърква — отбеляза баща му. Като повечето мъже на средна възраст, Дерек бе способен часове наред да обсъжда тънкостите на пътуването с кола.

Тони се беше установил в Лондон миналия месец. Компанията му, „Джем“, предпочиташе да оглави нийоркския им клон, но той беше непреклонен в желанието си да се прибере в родината. За да не го изпуснат и да го превърнат в конкурент, бяха създали за него влиятелен нов пост в Лондон.

От известно време му се бе искало да се завърне, но след несъстоялата се сватба във Франция Тони установи, че му е невъзможно да подхване отново рутинната работа в Ню Йорк, да не говорим за някакво подобие на социален живот. Беше се самозаблуждавал, че се тревожи за Марк и как той се справя с последствията, но всъщност бе уморен от безскрупулната комерсиализация на корпоративна Америка и се нуждаеше от оправдание да се махне.

Според Тони, просто да вдигне ръце и да признае, че не желае да го върши повече, щеше да бъде проява на слабост. Беше си взел доста поуки през изминалите няколко месеца, но все още трябваше да поработи върху способността да не изглежда непреклонен.

Преговорите по преместването бяха отнели няколко месеца, после трябваше да изчака заместникът му да поеме работата. През юни вече бе на път към новия си апартамент в Мейффеър, един от най-люксоznите квартали на Лондон. Жилището заемаше целия последен

етаж на новопостроен блок, имаше прозорци от пода до тавана, подово отопление и вградена стереоуредба във всяка стая.

Тони не проявяваше особен интерес към вътрешния дизайн, затова бе наел специалист да обзаведе напълно апартамента до пристигането му. Свършил бе добра работа, като оборудва жилището с майсторски изработени осветителни тела, съвременни картини, множество мебели, тапицирани в светлосив велур, и тъмносиви пътеки и килими. Атмосферата беше мъжка, но топла.

Все още не бе започнал да води светски живот, но му беше приятно да се върне и, не на последно място, можеше да прекарва повече време със семейството си. Когато беше по-млад, едва чакаше да се махне от къщи и да бъде свободен, но сега бе поомекнал и се радваше да бъде с тях.

Когато се завърна, един от първите проекти, които бе задвижил, беше идеята, преценявана от известно време: да инвестира в ресторант заедно с Марк. С други думи, Тони щеше да осигури капитала, а Марк — да върши черната работа. Вероятно бе направил предложението донякъде от чувство за вина, но бързо отхвърли тази мисъл, като си каза, че това е просто едно проницателно бизнес решение.

Погледна към Марк през масата: никога не го бе виждал толкова доволен. Бизнесът процъфтяваше и явно му прилягаше сам да си е началник. Както и да е с Кейт.

Марк улови погледа му.

— Знам за какво си мислиш — усмихна се той.

— Така ли?

— Да, мислиш си: „Какви са печалбите на Марк?“

— Еее, нещо такова. — Тони издуха дима от цигарата си. Беше се върнал към този си навик след напускането на вманиачения по здравето Ню Йорк.

— Ами добрата новина е, че са страхотни. — Марк се изправи и намести стола си.

— А лошата?

Марк явно се озадачи от песимизма на брат си.

— Няма такава. Всяка вечер е почти претъпкано и съм наел още един главен готвач, така че мога от време на време да имам свободна вечер, както и напълно заслужената почивка, от която се връщам.

— Добре — кимна Тони. — Но не преставай! Персоналът винаги те прецаква, когато шефа го няма — дори и сега не можа да се въздържа да не поучава брат си.

— Те са изключително лоялни и няма да ме прецакат — отвърна Марк твърдо.

— Марк! — предупреди го майка му. — Не употребявай такива думи! — Прекалено се боеше от Тони, за да му направи забележка, но никога не бе проявявала подобни задръжки спрямо по-малкия си син.

Марк не ѝ обърна внимание и леко се усмихна на Кейт.

— Сега, когато вече обсъдихме бизнеса, мисля, че е време, а ти? Очите на Кейт сияеха.

— Чуйте ме всички. — Той почука по масата. — Имаме нещо да ви съобщим. — Приведе се и стисна ръката на Кейт.

Джийн стрелна Дерек с поглед.

— Ооо, и какво е то?

— Ами... — Марк замълча за секунда — решихме да се оженим!

Известно време единственият звук беше тиктакането на големия часовник в ъгъла, после настъпи хаос.

— Милинките ми! Знаех си! — Джийн скочи и прегърна Марк. — Казах на баща ти, че имам добро предчувствие за тази вечер, нали, скъпи?

— Наистина го каза. — Дерек целуна Кейт. — Честито! Това е фантастична новина! — Той замълча. — Но най-хубавото е, че ще ми спести необходимостта да слушам как Джийн го повтаря през цялото време.

Тони се изправи, остави родителите си да се порадват на момента, после, след като първоначалното вълнение се бе поуталожило, заобиколи масата и прегърна Марк и Кейт.

— Честито и на двама ви — каза той. — Не съм виждал други хора, които толкова да си подхождат.

Всички отново седнаха, с изключение на Дерек, който бе напуснал стаята и се завърна с шампанско розе „Laurent Perrier“ и пет високи чаши. Тапата изгърмя и рикошира от масления портрет на дядото на Джийн, Албърт, които имаше изключително суров и държавнически вид.

— Е — Дерек започна да налива, — нека отгатна. Възнамерявате тайно да избягате на някой далечен необитаем остров, да се ожените,

да се върнете и да ни разкажете как е минало.

Марк и Кейт се спогледаха.

— Е, минавало ни е през ума да го направим.

Джийн изглеждаше така, сякаш току-що са ѝ съобщили, че малкото им кученце е било прегазено.

— Но — продължи Кейт — решихме, че понеже Джийн бе лишена от голямата сватба във Франция, бихме могли да измъкнем лодката от водата и цялата патаклама да се състои в Англия. Официални прически, страхотни рокли, сума народ в църквата. Мислехме за късния септември.

Бяха им необходими няколко секунди да го проумеят, после лицето на Джийн се озари.

— Сериозно?

Марк кимна.

— Да, мамо, и бихме желали да ни удостоиш с честта да организираш сватбата ни.

— О, боже! — Дерек се плесна по челото. — Току-що ме осъдихте на тримесечно чистилице с избиране на салфетки и картички за гостите — той изстена. — Не, заминавам на дълга голф ваканция.

Марк се обърна към Тони.

— Тъй като сме решили този път да се придържаме към по-традиционен стил, бих искал ти да ми станеш кум.

Брат му изглеждаше неподготвен за това.

— Сигурен ли си? Ами Брайън?

— Вече говорих с него и той няма нищо против. Казва, че и без това не му е работа. Предпочита да се ебава и да не поема отговорност.

— Марк, какво казах за думите? — Джийн престорено се намръщи.

— Мамо, ако мислиш, че това са мръсни думи, по-добре никога не ме навестявай в кухнята на ресторанта.

Кейт се задави.

— Да, направих грешката да го сторя веднъж...

Тони потропа с пръсти по масата.

— Сега, когато вече сме чули прекрасната новина, се надявах някой отново да върне разговора към бизнеса — каза той и Марк изстена. — Събщи ми и най-малката подробност за развитието на инвестициите ми.

Джийн хвана ръката на Кейт.

— Хайде, скъпа, да вървим в дневната. Искаме да чуем как е направил предложението, нали, Дерек?

Дерек, който възнамеряваше да остане и да послуша бизнес разговора, познаваше свистенето на камшика, когато го чуеше.

— Разбира се, скъпа, точно така — изпъшка той изнурено. Последва ги извън стаята и Марк запозна Тони с текущото развитие на ресторанта.

„Хокинс Бар и Трил“ бе разположен на ъглово място в Мейфеър, което според Тони бе идеално, защото вечер хората можеха да паркират отпред, а не да се надпреварват за места в съседните претъпкани райони на Сохо и Ковънт Гардън. Непосредствената му близост до новия му апартамент също така означаваше, че може да го използва като столова вечер. Когато го взеха, вече имаше кухни и най-общото разпределение на ресторант, но те го бяха изтърбушили и преустроили в съвременен минималистичен стил със сепарета от бежов велур и лампи на тавана във формата на сълзи. Искаха да го превърнат в популярно място за развлечение, известно с отличната си храна, но не прекалено тежкарско или елитарно, затова от самото начало се бяха отказали от едносрично отговарящ портиер и засенчени с шалове абажури.

Всеки ресторант се нуждае от късмет да пробие и техният излезе, когато най-нашумялата певица Бъргънди Браунбе доведе новото си гадже тук за романтична вечеря. Скоро след това прословутият с капризите си А. А. Джил от Сънди Таймс го бе удостоил с оценка над средната и те отплуваха.

Заведението бе претъпкано през повечето от вечерите, но особено през уикенда, и въпреки че наблизко бе отворил един нов ресторант, бизнесът все развиваше добре.

— Така че инвестициите ти са живи и здрави. — Марк се пресегна през масата и взе парче хляб. — Сега вече може ли да отидем при другите?

— След малко. — Тони щедро наля на двамата бренди от кристалната гарафа на масата. — Първо, искам да чуя истинската история за предложението, докато Кейт я няма. — Той мушна Марк в гърдите. — Имаш адски късмет да ти се предостави втори шанс с такова страхотно момиче.

— Зная. — Лицето на Марк светна при прехода от бизнеса към новата му годеница. Справяше се добре с ръководенето на ресторанта, защото обичаше да готви, но самият бизнес не го вълнуваше. — Всъщност няма кой знае какво за казване. След като се събрахме, нямаше смисъл да проточваме нещата. Веднъж оплесках работата и определено нямам намерение да я оставя отново да си отиде.

— Защо всъщност се разделихте? — попита Тони. — Никога досега не си ми разказвал подробностите. — Не сподели, че Кейт го бе направила по време на сватбения уикенд във Франция.

— Защото бях пълен идиот, затова. — Марк отпи голяма глътка бренди. — Бяхме започнали доста да се караме, което всеки нормален човек би си обяснил с прекомерната заетост и труден период, но за мен означаваше, че не си подходяме. — Той се плесна по бузата. — Пфу! Какъв задник!

— Това е неоспорим факт — каза усмихнато Тони. — Значи зарови глава в пясъка за няколко месеца, а после срещна Фей?

— Да.

— Чувал ли си я оттогава?

— Фей ли? — Марк хвърли поглед към вратата, обезпокоен, че Кейт може да чуе. Тони кимна.

— Едно-две телефонни обаждания в началото — отвърна той. — Тя искаше да се срещнем, за да види дали съм добре и да ми обясни някои неща, но аз не виждах смисъл. Връзката бе приключила и не мислех, че ако я обсъждаме, това би променило нещо. Остави ми още няколко съобщения, но тъй като не получи отговор, се отказа.

— Значи не си мислил, че можете да останете приятели?

— Всъщност не. Не бяхме приятели, преди отношенията ни да се променят, така че дружба с нея не би ми липсвала. Не беше както с Кейт или Джена. — Очите му се разшириха. — Божичко, знаех си, че имаше да ви казвам още нещо!

— Какво? — Тони бе заинтригуван.

— Познай с кого ходи Джена?

— Предавам се.

— Рич! Помниш ли го, полицаая. Запознаха се на сватбата — обясни усмихнато Марк. — После той й звъннал и започнали да се виждат често през уикендите. Тя даже възнамерява да се премести в Лондон, за да е по-близо до него.

— Страхотно. Е, френският уикенд породи поне един хепиенд — заяви Тони леко саркастично.

Марк въртеше брендито в чашата си.

— Два, ако броиш Кейт и мен. Това преживяване ме накара да разбера истината. — Отпи голяма глътка и направи гримаса, когато течността опари гърлото му. — Сега, когато отново съм с Кейт, вероятно бих могъл да приема Фей като приятелка, но не мога да кажа същото за годеницата ми, така че по-добре нещата да си останат такива, каквито са.

— Вероятно си прав — съгласи се Тони. — Значи изобщо не сте се срещали? Това е забележителна проява на воля.

Марк сви рамене.

— Не е точно така. Напоследък рядко се сещам за нея. Видях я в няколко списания и, честна дума, не почувствах нищо. Сега ми се струва, че това никога не се е случвало, особено след като съм толкова ангажиран с ресторанта и с Кейт.

— А, да, Кейт. — Тони топло се усмихна на брат си. — И как така се събрахте вие двамата? Чух някаква превъзбудена, объркана версия от мама, но искам да чуя подробностите като от мъж на мъж.

Брат му изглеждаше умислен.

— Господи, толкова я обичам — истинска обич, разбираш ли?

— Донякъде. — Тони му даде знак да продължи.

— Нямах възможност да поговоря с нея във Франция, защото заминах доста внезапно...

— Забелязах. — Изгледа го укорително.

— Да, извинявай. Просто исках да се махна и да се скрия за известно време. — Той отърси пращинка от ръкава си. — Както и да е, нямах възможност да поговоря с нея там, а когато се върнах, здравата затънах в драмата да давам безкрайни обяснения на кого ли не...

Въпреки че обикновено не пушеше, Марк си взе от цигарите на Тони.

— След като първоначалното унижение от сватбата премина, продължавах да се чувствам скапан. Изведнъж ми проблесна защо.

Тони не каза нищо.

— Защото ми липсваше Кейт. Нямахше нищо общо с Фей. — Дръпна дълбоко от цигарата и издуха дима. — Тогава, една събота

сутрин, докато както обикновено се размотавах с Брайън из апартамента, реших да направя нещо по въпроса.

— И скочи на белия кон?

— В едно такси, ако трябва да бъдем точни — усмихна се Марк, — и за късмет тя си бе у дома. — Отново си дръпна от цигарата и пак погледна нервно към вратата. — Имаше нужда от известно убеждаване да ми даде втори шанс, но — ето ни тук.

— Адски хубаво. — Тони чукна чаша с Марк. — Е, единственото, което мога да кажа, е, дете имаш късмет, че някой не ти я е отмъкнал междувременно.

Марк тъкмо беше отпил от брендите и почти се задави. Преглътна със затруднение и каза:

— Това ми напомня, че не си ми споменавал, че Тед е гей! Тя твърди, че ти е казала във Франция.

Тони благоразумно се постара да изглежда гузен.

— Да, така е.

— Защо, да му... не ми каза?

— Защото тя ме помоли да не го правя и защото се предполагаше, че на следващата сутрин ще се жениш за друга, затова сметнах, че не те интересува.

За известно време потънаха в мълчание.

— Ти си абсолютно потаен тип — заяви Марк накрая.

— Нарича се дискретност. — Тони махна с ръка да покаже, че не желае да е център на внимание, никога не се бе чувствал удобно, когато в разговора ставаше дума за самия него.

— И Кейт смяташе, че ще кажеш точно така.

— Кога ти призна истината?

— Докато се опитвах да я убедя да опитаме още веднъж — усмихна се Марк. — Както ти явно вече знаеш, оказва се, че е довела Тед на сватбата, защото не е искала да дойде сама, а той бил най-красивият мъж, когото познавала. Освен това могла е спокойно да прекара нощта с него в една спалня, знаейки, че няма да я закача.

Тони изпусна колелце дим във въздуха.

— Предполагам, също така се е надявала да изпиташ мъбъничко ревност?

Марк се разсмя.

— Възможно е. И, честно казано, изпитах. Голяма. Но когато Кейт ми довери, че той е гей, и разбрах, че няма друг, си помислих „сега или никога“ и ѝ разкрих чувствата си.

— Тоест?

— Че още я обичам, че никога не трябваше да постъпвам като вчерашен хлапак и че ако ме приеме, бих искал двамата да се съберем.

— Брей! Не си си губил времето, а?

Той сви рамене.

— Нямахте смисъл. Разбрах, че тя знае за мен всичко, което си струва да се знае, така че бе въпрос само на „да“ или „не“.

— Явно е било „да“.

Марк направи гримаса.

— Не съвсем. След като не остави у мен никакво съмнение какво мисли за всичките ми тъпи изпълнения, тя се съгласи да отидем на вечеря и каза, че ще решава ден за ден.

Брат му стисна устни.

— Не мога да я виня.

— Това бе през ноември и, както също знаеш, оттогава се срещаме. Искях да я помоля да се омъжи за мен по-рано, но реших да изчакам, докато мине откриването на ресторанта. Сметнах, че ако успеем да оцелеем при откриването, ще можем да преживеем всичко.

— Независимо от това тя е твоето момиче — заяви Тони. — Винаги съм го знаел.

— Тогава защо не каза нищо?

— По причини, които споменах по-рано. Известно време не бях част от живота ти и мислех, че, така или иначе, няма да го вземеш предвид.

Марк изглеждаше неуверен.

— Може би щях.

— Е, не ми обърна особено внимание, когато те предупредих, че Фей не е жена за теб! — натякна му Тони.

— Така е — замисли се Марк. — Но, господи, ти се оказа прав.

Брат му леко кимна.

— Благодаря ти. И не ме наричай „господи“, Тони ми е достатъчно.

— Както и да е — ще стигна ли някога до края на тази история? Предложих на Кейт в Антигуа миналата седмица. Бях уредил да

сложат маса само за нас двамата на брега, така че тя май подозираше какво се задава. Но въпреки това доста убедително се престори на изненадана.

— Беше ли сигурен, че ще се съгласи?

— До голяма степен. Преди връзката ни бе доста непредсказуема, но този път е различно. Въпреки че и двамата все още сме независими, не си въртим тъпи номера един на друг. Сега е много по-хубаво.

Тони въздъхна.

— Радвам се да го чуя. И още веднъж: неописуемо се радвам за вас.

— Благодаря, братко. Сега да вървим при другите — изправи се Марк.

— Почакай. — Тони бе придобил сериозно изражение. — Има още нещо, за което искам да поговорим.

ПЕТЪК, 19 СЕПТЕМВРИ 2003 Г., 11,25

Адам се върна в апартамента ѝ и метна резервните ключове в порцелановата купичка до вратата.

— Да ми го начукат, ако наистина не си знаменитост! — каза той с привичната си двусмисленост.

— Значи съм вътре, така ли? — попита тя и усети, че стомахът ѝ присвива от вълнение.

Той отиде до масата в дневната и хвърли отгоре ѝ огромната купчина вестници, които носеше.

— Има те практически във всеки от тях, освен в закостенелия стар Файненшъл. И... — замълча, за да постигне драматичен ефект — ти си на първа страница на Мейл.

Фей ги прехвърли и наистина имаше нейна огромна цветна снимка, под която пишеше: „Фей Паркър, новото лице на козметиката «Визаж», виж стр. 7“. „Невероятно.“ Погледна Адам с разширени очи.

— Знаех, че договорът с „Визаж“ е голяма работа, но не допусках, че ще бъде чак толкова отразена.

Адам посрѣбваше от кафето, което тя бе направила, докато той купуваше вестниците.

— Две точки в твоя полза, скъпа. — Вдигна пръст. — Първото е, че не ти пука за нищо останало на света. — Вдигна още един. — И второто, че могат да излеят цялата помия върху Бони Уолис за това, че е загубила договора заради проблемите ѝ с наркотиците.

Фей се зае да преглежда другите вестници. Всичките използваша варианти на една и съща снимка, направена на вчерашната пресконференция, когато я бяха обявили за новото лице на „Визаж“ — козметична компания, която си съперничеше с „Ревлон“ и „Есте Лаудер“.

— Знаеш какво означава това, нали? — попита тя.

— Че ще направиш пари и още повече страхотни мъже ще ти се хвърлят на шията — отвърна Адам, сякаш констатираше факт. Капка

от кафето се стече от дъното на чашата и падна върху фланелката му, украсена с думите: „Сексуалните ми предпочитания не включват теб“.

— Не — поклати глава тя. — Означава, че вече не мога да изляза от къщи без грим, защото някой папарак може би се спотайва отвън и се опитва да ме хване, докато изглеждам ужасно.

— Скъпа, освен в онзи свински момент, малко след като Нат те заряза, никога не съм те виждал да изглеждаш ужасно. Всъщност, като се замисля, направо те мразя.

— И аз те мразя — каза тя и му изпрати въздушна целувка. — Сега идва ред на големия въпрос: какво си ми избрал да облека довечера?

Тази вечер щеше да има огромно парти по случай двайсет и пет годишнината на „Визаж“ и повелителите бяха наредили недвусмислено ясно, че Фей трябва да присъства, облечена в тоалет, който ще им гарантира максимално широкото отразяване в утрешните вестници. Адам щеше да я придружава, но преди това трябваше да ѝ осигури убийствено ефективна рокля за случая.

За щастие работата му в „Кутюр“ означаваше, че древният му органайзер бе претърпан с домашните телефони на всеки моден дизайнер, за когото човек можеше да се сети. Фей се бе опитала да го тласне, въпреки яростния му отпор, в новото хилядолетие, като му купи „Псион“, но той бе оставил батерията да падне и всичките му номера се бяха изтрили.

— Приготвил съм ти четири варианта, но мисля, че трябва да избереш тази от новата колекция на Гучи — каза той, докато дъвчеше кроасан. — На такива събирания всички залагат на черното, затова мисля, че трябва да носиш по-ярък цвят, който да те откроява.

Фей кимна в знак на съгласие.

— Е, и какъв е цветът?

— Синьо-зелен. Мисля, че ще подчертае цвета на очите ти. Не че самата дреха има много плат по себе си, но съм донесъл достатъчно специално тиксо, така че няма да падне. — Една мисъл го прониза. — Знаеш ли, може би трябва да падне. Това е страхотен начин да попаднеш в пресата.

— Много смешно.

Макар да бе позирала в много оскъдни тоалети в студиото, Фей беше доста благоприлична, когато станеше дума да се покаже в такъв

вид навън. В студиото си беше задължение и там трябваше да носи това, което ѝ наредяха, но какво избираш да облечеш за излизане, си е лично твоя работа и говори прекалено много за теб.

— Въпрос на време е някой да се появи на парти, облечен в две смокинови листа и кръстосани презрамки за горнище — каза тя, — но няма да бъда аз.

— Мрънкало — надигна се Адам и протегна ръце над главата си. — Имаш ли нещо против да се изкъпя набързо преди обяда?

— Набързо? — Тя вдигна вежди. — В твоя случай това означава два часа.

Той се престори на обиден.

— Не е възможно да се бавя толкова. Сега е единайсет и половина, а аз съм запазил маса за нас в малкия френски ресторант надолу по улицата за един час. После можем да се върнем и да започнем да те приготвяме.

— Ще ме вземат в шест и половина, защото първо има частен прием и аз трябва да се ръкувам с директорите на „Визаж“.

— Ооо, ти си момиче, което знае как да се забавлява. — Той взе едно от цветните приложения и се отправи към банята.

Фей прекара още половин час в преглеждане на вестниците. Въпреки че и преди се бе появявала в малки снимки в хрониките, никога не ѝ се бе случвало да я отразяват от толкова много страни и ѝ беше странно да чете за себе си. В различните статии възрастта ѝ беше променена на три пъти, а в една дори пишеше, че е излизала с модел, когото никога не бе срещала. В действителност мъжът, с когото сега прекарваше по-голямата част от времето си, бе Адам. Те винаги се бяха разбирали, но отношенията им несъмнено бяха укрепнали през последните месеци.

По-рано тя просто го бе отнасяла към категорията на приятел за забавления, но не непременно и на такъв, който е достатъчно близък или дискретен, че да му се доверява. От своя страна Фей изобщо не беше от типа хора, които обичат да споделят; предпочиташе да задържа нещата в себе си и да се оправя с тях сама.

Но след събитията във Франция бе научила ценния урок, че ако понякога признаваш, че в живота ти има проблеми, светът не свършва незабавно. Беше ѝ необходимо известно време, но постепенно бе започнала да говори с Адам за детството си, за взаимоотношенията си

с Алис и как според нея те се отразяваха върху начина, по който реагираше на мъжете в живота си.

Той се бе оказал изключителен слушател, понякога даваше изненадващо проникателни съвети и невероятно я подкрепяше. Адам все още обичаше да ходи по купони и понякога нощуваше в апартамента на Фей, който бе по-близо до центъра, като се промъкваше по всяко време и използваше резервния ключ, който тя му бе дала преди седмици. Беше й приятно той да е там и да си говорят.

Чу вратата на банята в дъното на коридора да се отваря. След секунди Адам се появи с розово лице.

— Четирийсет минути! — каза той триумфално. — Новият ми рекорд по бързо къпане!

Фей се усмихна.

— Да, но все още ти остава да се облечеш, а всички знаем колко време ти е нужно за това.

Към 7,30 вечерта Фей имаше чувството, че е стиснала ръката на всеки търговски представител на „Визаж“ в Америка. Лицето й се бе схванало от усмивките, а трябваше да изкара още няколко часа на тържеството по случай юбилея.

Събитието се провеждаше в лондонския Природонаучен музей в огромна зала, където централно място заемаше скелетът на динозавър. Празните стени бяха украсени с драперии в отличителния за „Визаж“ оранжев цвят, а стратегически разположените цветни светлини придаваха жизненост на помещението.

Беше претъпкано с представители на модната индустрия и на медиите, както и с десетки знаменитости и влиятелни бизнесмени от други браншове. Мечтата на този, който иска да си създаде връзки, но според Фей бе нещо, без което спокойно можеше да мине.

Ако съдеше по глъчката на фотографите, докато излизаше от лимузината, роклята бе с ненадминат успех. Адам, застанал встрани, докато я снимаха в различни пози, бе причината за това признание. Цепката до бедрото разкриваше дългите й крака, а плътно прилепналият корсаж подчертаваше едрия й бюст. За разлика от повечето манекенки от висшата мода Фей действително имаше такъв.

Косата й бе изправена така, че да образува блестяща завеса, която обрамчваше лицето й, а цялостният й златист загар, тип Сан Тропе, й придаваше здравословен вид.

— Господи, колко още остава? — промърмори тя на Адам, като внимаваше усмивката ѝ да е на мястото си, докато се присъединяваха към тълпата.

— Помни, скъпа, че ако светът не бе едно гадно място, всички щяхме да пропаднем. — Погледна часовника си. — Още три часа, после можеш да си намериш извинение и да си тръгнеш. Добре ли си? — попита той, защото знаеше колко мрази тя такива неща.

— Да, горе-долу.

— Хайде, миличко, само си помисли за парите.

И наистина, тригодишният договор, който Фей бе сключила с „Визаж“, означаваше, че ако ги инвестира умно, никога повече нямаше да се тревожи за пари. Първото, което планираше да направи, бе да изплати ипотеката на майка си, после да си купи спортния мерcedes, за който винаги бе мечтала. Но останалите пари щяха да бъдат внесени на сметка с висока лихва за черни дни, когато неизбежно мястото ѝ щеше да бъде узурпирано от следващото младо лице.

Два часа по-късно президентът на „Визаж“ я бе влачил из цялата стая и я бе представил на всички, освен на келнерите. Светският разговор напълно я беше изтощил. Да, очарована съм да бъда новото момиче на „Визаж“. Да, беше напълно неочаквано. Да, трябва да внимавам какво ям. Да, малко се занимавам с йога. Въпросите бяха едни и същи, само лицата се сменяха.

— Имате ли нещо против вече да си тръгвам? Денят беше ужасно дълъг — каза тя, като за малко се върна към предишния си флиртаджийски подход и интонация на малко момиченце. Отправи кокетна усмивка към президента на „Визаж“.

След пет минути вече се редеше на гардероба за палтото си, като учтиво бе отрязала всички предложения за помощ от страна на най-различни низши служители на „Визаж“. Беше ѝ писнало от пиар и отчаяно копнееше да бъде сама.

— Миличко, тръгвам си. Обади ми се утре. — Целуна Адам по двете бузи и го остави, потънал в разговор с някой, в когото разпозна модния коментатор на едно от неделните приложения. Беше пълно с такива хора, които те поздравяват приповдигнато, докато надничат над рамото ти да проверят дали не се задава някой по-важен от теб. Адам се наслаждаваше на това плиткоумие, но за Фей бе ужасно изморително.

Пробиваше си път през претъпканото помещение към вратата, когато го видя. Дъхът ѝ спря. Приведе се зад някаква едра жена, молейки се да не я е забелязал, и като продължаваше да държи главата си наведена, тръгна по заобиколен път, за да не се наложи да минава покрай опасната зона, където беше той.

Когато премина през тълпата и вече усещаше примамливия мирис на свободата в ноздрите си, усети как една ръка я дърпа назад.

— Очевидният ти жалък опит да ме избегнеш се провали — каза Тони насмешливо. — Добър опит все пак.

Изглеждаше невероятно елегантен в сив костюм на тънко райе, бяла риза и яркосиня вратовръзка. По брадичката му вече личеше сянката на набола брада, малки капчици пот бяха осеяли челото му.

— Не разбирам за какво говориш. Дори не съм те забелязала — излъга тя.

— Както и да е — усмихна се той. — Е, поздравления.

— За какво? — Фей го погледна безизразно.

— За това, че си новото момиче на „Визаж“. — Той огледа претъпканата гореща зала. — Освен ако всичко това не е много ловка измама...

— Не, не... — Тя затвори очи за миг. — Извинявай, последните няколко дни бяха много дълги. Искам само да се прибера.

— Ще те закарам. — Той хвана ръката ѝ и я поведе към изхода.

Фей застина и се дръпна от него.

— Не, наистина, по-добре да си взема такси.

— Такси наоколо по това време на нощта? Трябва да имаш голям късмет. Хайде, отвън ме чака хубав, топъл ягуар.

Тя разбираше, че е прав, но гордостта ѝ надигна уродливата си глава и обмисли дали да не отхвърли предложението му. Накрая обаче съчетанието между неговата убедителност и нейното изтощение я накара да отстъпи.

— Добре, благодаря.

— Колата ми е точно пред вратата, но аз пръв ще изляза, а после ти ще ме последваш сама. По такъв начин няма да ни снимат заедно.

Фей поклати изумено глава.

— Ти наистина мислиш за всичко, нали?

— Ти трябва да започнеш да мислиш по този начин, след като вече си известна.

Разбира се, веднага щом пристъпи навън няколко минути след него, светкавиците експлодираха и тя изцеди една последна усмивка. Лъскавият черен ягуар я чакаше в основата на стълбите и Фей скочи вътре с благодарност.

— У дома, Джеймс. — Тя изрита обувките си. — Давай към Кларкънуел, след това аз ще ти кажа накъде.

— Слушам, госпожо. — Той докосна въображаема фуражка.

— Е, какво правеше ти там? — попита го и кимна към музея. — Не бих си те представила на място като това.

— Така е, но „Визаж“ са ми клиенти в „Джем“. Те правят колекция от спортно облекло, така че понякога имаме съвместни кампании, насочени към младите жени — поясни той, като бавно навлизаше в движението. — Освен това се надявах да те видя.

— О. — Помисли си, че тя трябва да е последният човек, когото би искал да види, но не го каза.

— Е, как си?

— Как съм? — Фей се замисли над въпроса. — По-добре от последния път, когато ме видя, предполагам. Но пък тогава не можеше да е по-зле...

Колата спря на светофара. Те седяха в мълчание и гледаха как една млада двойка пресича пътя пред тях. Ръката му бе небрежно праметната през раменете ѝ, жената се смееше. Явно се чувстваха съвсем непринудено в компанията си.

— Задълго ли си тук? — попита Фей, като не знаеше какво друго да каже.

— Живея тук.

— О! — Отново мълчание.

Сигналът се смени и Тони подкара бавно, като не обръщаше внимание на момчето, което искаше да се състезават и чиято кола ревеше наблизко.

— Двамата с Марк отворихме ресторант — добави той.

— О. Знаех за Марк, четох във вестниците за него. Просто не съм разбрала, че и ти участваш — замълча за няколко секунди. — Добре ли върви?

— Много. Той върши страхотна работа.

— Хубаво, радвам се за него. Винаги е искал да прави точно това. — Фей се загледа през страничния прозорец. — Как е той?

— В изключително добра форма. Изглежда наистина щастлив. — Тони ѝ хвърли бърз поглед. — Между другото, знаеш ли, че е сгоден за Кейт?

Тя изненадано вдигна вежди.

— Не, не знаех — усмихна се, но усмивката не достигна очите ѝ. — Значи накрая стана, както ти го искаше. Винаги си я харесвал.

Тони продължи да се взира в пътя.

— Да, така е. Тя и Марк много си подхождат. — Включи мигача и зави наляво. — Ти срещаш ли се с някого?

— Това изобщо не е твоя работа.

— Приятно ми е да разбера, че не си загубила и частица от дамския си чар — ухили се той. — Ще приема отговора за отрицателен.

— По-пряко е, ако тук продължиш направо — каза тя, като смени темата и посочи напред.

Бяха на около три километра от апартамента ѝ и Фей гореше от нетърпение да стигнат. Главата ѝ пулсираше от светските разговори и шока от неочакваната среща с мъжа, който бе съсипал сватбения ѝ ден.

— Фей...

Олеле боже, помисли си тя, прозвуча многозначително.

— Да?

— Зная, че изглежда прибързано — той се пресегна и намали радиото, — но не мога да престана да мисля за теб след Франция.

— Вината е нещо ужасно — отвърна тя саркастично.

— Не е вина. Никога не съм съжалявал за онова, което направих, и това, че сега виждам Марк толкова щастлив, потвърждава, че съм бил прав.

— Радвам се за всички вас — отвърна Фей монотонно.

Внезапно Тони свали крака си от педала на газта и остави колата да застърже и да спре встрани от пътя.

— Какво, по...

Той се извърна да я погледне, дясната му ръка бе обхванала волана.

— Не можех да престана да мисля за теб по простата причина че те намирам неустойимо привлекателна — произнесе изречението с мрачна сериозност, която намекваше, че току-що е обявил най-малкото последната инициатива във войната със световния тероризъм.

Фей застина, само примигваше в полумрака. От начина, по който я гледаше, бе очевидно, че очаква отговор. И сега, отвърщайки на погледа му, само на няколко сантиметра в полуосветеното купе, той беше точно толкова секси, колкото когато го забеляза в бара преди всичките тези месеци. Тя се прозя.

— Тони, поласкана съм, наистина е така, но съм зверски уморена и ако не възразяваш, искам да се прибера у дома.

Той не обърна внимание на думите ѝ и остана загледан в нея. Двигателят ръмжеше.

— Мислила ли си някога за мен оттогава? — попита.

— Не.

Лицето му помръкна.

— Всъщност излъгах — каза тя ентусиазирано и лицето му се озари от очакване. — Онзиден гледах едно предаване за змии и образът ти изникна в съзнанието ми.

Тони изкриви устни.

— Ха-ха, колко смешно! — Той се изправи на седалката си, но с нищо не показва, че смята да тръгва.

Вече бе десет и половина и продавачът от отсрещния магазин започваше да прибира стелажите отвън. Бе започнало да ръми.

— Тони. — Тя се приведе напред и се опита да срещне погледа му. — Не знам как очакваш да реагирам на това, което каза току-що, но се боя, че ще те разочаровам. — Затършува в чантата си за ключовете. — Държах се непривично и те свалих в един бар. После ти го използва да ме принудиш да отменя сватбата си с твоя брат. Сериозно ли си представяш, дори и в най-развихреното си въображение, че би ми било приятно да те видя?

Той почака малко, преди да отговори:

— Дори такъв инат като теб сега би трябвало да признае, че е било за добро.

Фей кимна.

— Да, признавам, но не в това е въпросът, нали? Когато се намеси, ти бе известно, че Марк е любовта на живота ми.

— Ако е бил, нямаше да видя апартамента ти отвътре — върна ѝ го той. — Чисто и просто щеше да ме отрежеш.

— Истина е, но отново не е това. Опитвам се да ти кажа, че... моля да ме извиниш, но ти не си мой тип.

Тони изпръхтя.

— О, я стига, не започвай с моралистичните нравоучения. Аз съм точно твой тип. Да не говорим, че си излизала с много по-големи чешити от мен.

Тя се втренчи в него.

— Да не би да ми намекваш, че си мислиш, че бих могла да ходя с теб — да опитаме да създадем някаква връзка?

— Ами да — чувстваше се крайно неловко. — Е, поне да вечеряме.

Фей се смя дълго и силно. С таланта на артист любител тя извади хартиена кърпичка и попи угълчетата на очите си.

— О, това е направо несравнимо — задъха се. — Ти действително си изключително забавен.

Той придоби изражението на възрастен, който понася поведението на току-що проходило дете. Изключи радиото и остана безмълвен.

Не след дълго Фей вече не можеше да понася тишината.

— Тони, кажи ми, че не говориш сериозно — обади се тя.

— Напълно сериозен съм.

Отначало се слиса, после се ядоса.

— Знаеш ли, мислех, че си доста умен въпреки всичките ти недостатъци. Всъщност някои от нещата, които ми каза във Франция, ме накараха да се надявам, че поне малко ме разбираш... — Фей натисна бутона на електрическия прозорец и изхвърли кърпичката на тротоара. — Но явно не си. Нима според теб съм толкова отчаяна, че да започна да се срещам с мъжа, който съсипа сватбата ми?

— О, престани с този долен драматизъм — отвърна той. — Не беше нищо лично, тогава изобщо не те познавах.

— И сега не ме познаваш!

Тони въздъхна, но тя не можа да определи дали от раздражение или от меланхолия.

— Виж какво, Фей, ако наистина си убедена в това, което казваш, след тази вечер вероятно никога повече няма да се видим. — Той я почака да изрази несъгласие, но тя не го направи. — Щом е така, не губя нищо, като ти разкривам чувствата си. — Пое си дълбоко дъх. — Както казах, не бях в състояние да престана да мисля за теб. Отначало допусках, че е от чувство на вина, както предположи и ти, но после

проумях, че няма нищо общо с това. Ти ме развълнува, стимулира ме по начин, по който никоя друга жена не го е правила. Да, ти си красива и аз бях привлечен към теб от мига, в който те видях в бара. Но това далеч не е всичко. Ти си агресивна, забавна и можеш да ми се опълчиш, когато проявя чудатите си склонности да контролирам всичко... — гласът му затихна и той я погледна.

Тя вдигна ръце.

— Е, няма как да те разубедея за последното. Ти правиш Мусолини да прилича на начален учител.

Тони пренебрегна несполучливия ѝ опит да се пошегува.

— Една от грешките ми е, че рядко приемам жените за равни. Обичам ги, но винаги искам да играя ролята на мачото и да се грижа за тях във всяко едно отношение — заобяснява той. — Изядох клетата Мелиса с парцалите, защото не притежаваше достатъчно сила на характера да ми се противопостави. Но ти го правиш, а това никога преди не ми се е случвало.

Фей потисна една истинска прозявка, когато я заля вълна на изтощение.

— Тогава защо просто не се обуздаеш малко, та да не се налага приятелките ти да ти противодействат? И всички ще бъдете доволни.

Той поклати глава.

— Нещата не стават така, както ти е добре известно. Страшно много се контролирам напоследък, но това не е причина да не искам жена, която може да се справи с мен, когато минавам границите.

— Разбирам. — Тя масажираше крайчето на ухото си. — И си мислиш, че може би аз съм тази жена?

Тони кимна.

— Съжалявам — каза Фей с раздражение. — Но не ме влече да се превърна в твой славен терапевт, в дресьорка, която първо прави така, че да ти причернее, а после укротява дивия жребец. Ти имаш нужда от някоя, която желае да спасява хората, но това няма да съм аз.

Той се намръщи и забарабани по волана.

— Не се подигравай. Напълно ти е ясно, че изобщо не говоря за това. Просто мисля, че двамата силно се привличаме, а аз доста разбирам от тези неща.

Фей се заигра със запалката.

— Ако оставим за момент настрана нелепостта на предложението ти, дори и да исках да изляза на вечеря с теб, как, по дяволите, си мислиш, че ще реагира Марк, когато научи?

— Той знае.

Тя бързо извърна глава да го погледне.

— Какво знае?

— Знае, че тази вечер съм тук и ти предлагам това.

Фей се задави.

— Я задръж — ти си говорил с Марк още преди да разбереш как ще реагирам? Мамка му, толкова си арогантен!

— Не е така. Само исках да съм честен с него от началото.

— Да, разбира се. Разказал си му какво е станало преди, нали?

— Не, категорично не съм. Споразумяхме се, че никога няма да кажем, нали?

— Да, така е — омекна тя. — Но стига с тия тъпотии за честните ти взаимоотношения с Марк. Продължавам да мисля, че трябваше да изчакаш, докато има какво да му разправяш за нас. Не че ще има някога.

— Значи си непреклонна?

— Тони — въздъхна Фей изнурено, — както споменах... ти се държа безобразно с мен вечерта преди сватбата ми, после настоя да я отменя няколко часа преди церемонията...

— И сега ти потвърждаваш, че е станало много добре, като не се състоя — прекъсна я той.

— Да, но има огромна разлика между това да го призная и наистина да ходя с мъжа, който ми е причинил всичко.

Тони изсумтя.

— Вече ти обясних, че единствено пазех Марк. Не беше лично, а и определено не бях наясно колко съвместими ще се окажем двамата с теб.

— Тоест че сме инатливи, своеволни и винаги прави? — попита тя с лека усмивка.

— Да, нещо такова.

Помълчаха още известно време, единственият звук идваше от металното дрънчене на ключовете на Фей, докато тя ги въртеше в ръката си.

— И какво точно каза на Марк? — попита тя.

Тони извади цигари и ѝ предложи.

— Истината. Че не съм престанал да мисля за теб от сватбата и го попитах дали би представлявало проблем, ако те поканя на вечеря.

— И имаше ли?

— Като че ли не. Направи някаква забележка за пипалата ти, които ме омотават така, както преди са омотали него.

Фей се разсмя.

— Очарователно! Но единственото, за което бих използвала пипалата при теб, е да те удуша. — Тя дръпна от цигарата си. — Какво още каза Марк?

Тони издуха дима през прозореца.

— Ами ако смятам, че мога да се справя с теб, да заповядам. Той е толкова щастлив с Кейт и мисля, че изобщо не го интересува.

— И представи си, аз развалям хубавия ти малък план, като те отблъзвам — вметна тя.

— Няма значение. Има още много риба в морето.

— Ало! — Фей имитира възмущение. — Само преди минута твърдеше, че съм единствената жена за теб, а сега се оказвам една от хилядите риби цаца.

— Е, на всички ни се случва да ни отрежат, но това не е болка за умирање, нали? — Той изхвърли неизпушената си цигара през прозореца и запали двигателя. — Хайде да те водим у дома.

Изминаваха последния километър до апартамента ѝ, мозъкът на Фей беше прегрял, докато превърташе разговора им. Поканата му за вечеря я беше хванала неподготвена, но последвалото разкриване на дълбоките му чувства я бе поразило.

Забеляза, че от време на време Тони я поглежда с ъгълчето на окото си.

— Бих дал много да разбера за какво мислиш? — обади се той накрая, като явно се надяваше, че тя обмисля думите му.

— Чудех се какво ще ми трябва да стигна до Уейтроуз утре — излъга тя.

— Поласкан съм, че компанията ми толкова те вдъхновява.

Той спря пред блока ѝ, остави двигателя включен и заобиколи колата да ѝ отвори вратата. Фей излезе и топло му се усмихна.

— Благодаря, че ме докара.

— Няма проблем.

— Беше прав, оказа се много по-хубаво, отколкото с такси.

— Добре.

Стояха неловко, докато тя се опитваше да води разговор, а той ѝ отговаряше едносрично. Фей се питаше дали трябва да го целуне по бузата на сбогуване, но Тони реши проблемът вместо нея. Хвърли поглед към часовника си и отстъпи назад.

— Трябва да вървя. Имам среща за закуска в седем. — Отвори вратата на колата. — Беше ми приятно да се видим и се надявам, че при теб всичко ще е наред.

И замина.

Фей остана на тротоара още известно време и видя светлините от стоповете му да се губят в далечината.

Събота, 22 септември 2003 г., 11,00

Фей ритна вратата зад себе си, хвърли вестниците на канапето и се тръшна до тях. Започна със Сън от тази сутрин, прелисти го набързо да провери дали магията на роклята бе подействала. Близкият изток отново в пламъци, Лиз Хърли вечеря с Хю Грант, принц Уилям и приятелката му... Прочете заглавията, но не ги осмисли. А, ето я и нея, на седемнайсета страница.

Заглавието гласеше „Фината Фей“ и имаше нейна снимка как слиза от лимузината и показва голяма част от крака си. Подобни фотоси с подробни обяснения имаше също и в Мирър, Мейл, Стар и Експрес.

Хубаво, помисли си тя, шефовете на „Визаж“ ще са доволни от вниманието, което е привлякло новото им лице.

Направи си силно черно кафе и пусна водата във ваната. Имаше среща с агента си за обяд, но вече бе решила да я отмени. Искаше ѝ се спокоен ден у дома, през който да извърши пълно почистване на гардероба си — нещо, запланувано от векове. Наля си щедро от „Момина сълза“ на Пенхалигън, разклати го в кръг и се загледа как мехурчетата се надигат. С последния брой на Космополитън до себе си бе готова дълго да кисне във ваната.

Звънецът иззвъня.

— По дяволите! — Отново намъкна панталоните си, прекоси антрето и надзърна през шпионката. Беше портиерът на сградата, така че отвори.

— Добро утро, госпожице Паркър! — Беше мъж на средна възраст с побеляваща коса и добри очи, винаги дружелюбен, без да бъде прекалено фамилиарен. — Един куриер току-що достави това за вас.

— Благодаря, господин Харис. — Взе малкото пакетче от него и затвори вратата.

Беше готова да го хвърли на масата и да го отвори по-късно, но внезапно забеляза, че почеркът ѝ е непознат, и любопитството ѝ надделя. Разкъса кафявата хартия и една тънка книжка падна на пода със заглавието надолу. Вдигна я, обърна я и видя, че е „Малкият принц“ от Антоан дьо Сент Екзюпери. Намръщи се и я отвори, но сърцето ѝ прескочи няколко удара, когато видя посвещение и подпис: „Тони“. Там бе написано: „Само за да ти напомня, че не си сама...“

Фей приседна и започна да прелиства страниците. Никога не бе чела тази история, но си спомни, че майка ѝ беше говорила за нея преди години. Въпреки че основното ѝ предназначение беше за деца, много възрастни я обичаха заради опростения стил и трогателното послание.

Засега ваната бе забравена и тъкмо бе започнала да чете първата страница, когато я прекъсна отварянето на вратата. Адам внезапно се появи в дневната с щръкнала коса. Носеше бели панталони „Келвин Клайн“ и торбеста сина фланелка с голяма дупка отпред.

— Здравей — каза тя. — Не бях сигурна дали си се връщал тук, или не. Какво стана после на купона?

— Говна. — Той се прозя и разкри няколко старомодни сребърни коронки. — Един час си бърбих с някакъв страхотен тип само за да разбера, че и гаджето му е на купона. — Адам се стовари на един стол от другия край на масата.

— Видът ти говори, че имаш нужда от кафе — отбеляза Фей. — Ще ти направя.

След няколко минути тя постави димяща чаша кафе без кофеин пред него и се разположи отсреща.

— Благодаря, сладурче. — Той ѝ изпрати въздушна целувка. — Какво е това? — посочи „Малкият принц“, който лежеше по средата на

масата.

— Подарък... С дълга предистория.

Адам изпъна крака пред себе си.

— Е, цял ден съм свободен, така че разказвай.

Фей замислено се взря в ръцете си. Все още не бе доверила на Адам, че предсватбената „нощ на срама“ е била с Тони, защото се опасяваше да не се раздрънка пред някой друг. Но след като приятелството им бе станало по-искрено, беше открила, че той може да бъде дискретен, когато е необходимо.

— Имам чувството, че тази история страшно ще ти хареса — започна дяволито.

— Ооо, чудно — отвърна той с най-перверзната си интонация.

— Нали помниш мъжа, с когото едва не преспях през уикенда преди деня, когато се предполагаше, че ще се омъжа за Марк?

— Да-а — разсеяно потвърди Адам и се заигра с косата си.

— Ами това беше братът на Марк, Тони.

Бяха необходими няколко секунди, докато думите достигнат съзнанието му. Ръката на Адам падна в скута му, изражението му се смени от безметежност към пълен шок. Очите му се разшириха и челюстта му увисна, после отново вдигна ръка да покрие уста.

— Олеле — гласът му звучеше приглушено измежду пръстите.

— Да, и аз се почувствах почти по този начин, когато разбрах.

— Какви са шансовете случайно да попаднеш на брата на годеника ти? Това е някакво черно чудо, ако има такова нещо.

Фей кимна.

— Задръж, чакай да си взема фас. — Той изхвъркна от стаята и се върна след секунда с пакет „Кемъл“. — Сега вече съм готов. Кажете ми всичко.

СЪБОТА, 22 СЕПТЕМВРИ 2003 Г., 10,00

Очите на Джийн бяха зачервени от плач, зацапаните с туш сълзи струяха отстрани на носа ѝ. Дерек ѝ подаде салфетка, потупа я по гърба успокоително, погледна синовете си и завъртя очи.

— Ох, господи, мама пак я прихвана — засмя се Марк. — Сигурно е от твоята реч.

— Поласкан съм, че мислиш така — каза Тони и отново отпи от виното, — но по-вероятно е да плаче от облекчение, че най-сетне ти се ожени безпрепятствено. Не е спряла, откакто в църквата казаха: „Вземаш ли тази жена за своя съпруга?“

— Знам. Горкият татко, явно страшно му е писнало да се разправя с всичко това. Обзалагам се, че би предпочел да седи тук с нас и да си пийва.

Бяха седнали на една от петнайсетте маси за десет души, подредени за сватбения прием на Марк и Кейт в „Клариджиз“ в Мейфеър. Всички бяха докарани дотук в карети от огромната църква „Сейнт Брайдс“, където доведената до екстаз от щастие млада двойка бе положила обетите си по време на традиционна служба.

Вечерята и речите бяха приключили и сега гостите се бяха смесили в елегантната бална зала в стил арт деко. Някои танцуваха под музиката на оркестъра, други се бяха отпуснали до масите си, без да са в състояние да помръднат след изобилието от храна и качествени напитки.

Тони донякъде се бе въздържал преди речта си, но след това погълна няколко чаши червено вино в бърза последователност. Чувстваше се необичайно пиян. Намери си свободно място далеч от светските разговори и седна, за да опита да се овладее. След малко към него се присъедини Марк, също толкова изтощен и пиян.

— Божичко, тези неща те обезсилват — измърмори той. — Всички тези роднини, които не съм виждал от векове и искат да знаят какво съм правил през последните пет години.

— Да, и аз минах през това — заваляше думите Тони, — само дето при мен имаше и още един досаден въпрос: дали имам някого в момента, или не.

Марк погледна към дансинга, където помагаха на леля им Лидия да се изправи, която беше паднала, докато танцуваше туист.

— Поне изглежда, че всички се забавляват.

— Аха! Ето къде сте се скрили. — Кейт рухна на стола до Марк и праметна ръце през врата му. Целуна го продължително. — Здравей, съпруже — промърмори тя.

— Здравей, съпруго. — Той я целуна по шията.

— Здравейте, съпруг и съпруга. — Тони вдигна чаша към тях и почти я разля, защото лакътят му се подхлъзна на масата.

— Ти си пиан! — изпищя Кейт. — Мисля, че никога не съм те виждала пиан преди.

— Като става дума, май и аз не съм — намръщи се Марк. — Освен може би онази Коледа, когато беше на около осемнайсет и пи прекалено много от брендите на татко.

Тони пооправи вратовръзката си, без да е необходимо.

— За ваше здраве! — вдигна тост той. — Не мога да ви опиша колко съм щастлив, че съм на сватбата ви.

— Благодаря — усмихна се Кейт. Беше в дълга бяла рокля с дантелена, веревно скроена пола и сатенен корсаж, обшит със ситни перли. Косата ѝ беше по-дълга и бе украсена с дребни розички, които подхождаха на тези от букета ѝ.

Един гримьор, с когото редовно работеше в списанието, беше предложил да ѝ помогне за деня и резултатът бе, че изглеждаше зашеметяващо с фон дьо тен в естествен цвят, сиво около очите и бледорозово блестящо червило. Но радостта ѝ да бъде с Марк правеше красотата ѝ сияйна.

Тя погледа как Тони отново пълни своята и на Марк чаши.

— Добре! — започна жизнерадостно и се изправи. — Виждам, че засега на двамата ви е хубаво тук, така че ще отида да изтанцувам танца, който обещах на чичо Саймън. До скоро — бързо целуна Марк и се отдалечи.

— Страхотно момиче — въздъхна Тони. — Страхотно, невероятно момиче. Дяволски невероятно.

— Да, такава е. — Погледът на Марк я проследи през стаята. — Всичко тук изглежда съвсем естествено, докато във Франция не беше така. Имах усещането, че играя незначителна роля в нечия друга драма.

— Определено си беше драма — измърмори Тони, вперил поглед напред.

Марк се приближи по-близо до брат си. Лицето му бе придобило дяволито изражение.

— Което ми напомня да те питам, изобщо направи ли нещо с... ти знаеш за кого става дума?

Тони се мъчеше да фокусира погледа си върху него.

— Моля? Не те разбрах.

— Фей — очите на Марк блестяха от интерес. — Успя ли изобщо да я поканиш на вечеря?

— А, това ли. — Лицето на Тони помръкна. — Видях я на партито на „Визаж“ онзи ден.

— И?

— И тя ми даде да разбера без заобикалки, че би предпочела да прекара една вечер със сериен убиец, отколкото с мен.

Марк отметна глава и се разсмя.

— Наистина ли каза така?

— Не, но смисълът бе такъв. — Той ставаше все по-мрачен с всяка изминала секунда.

— Сигурно просто си играе на недостъпна — поклати глава Марк. — Винаги си е падала по игричките. — Любопитството му надделя. — Тя попита ли за мен?

Тони стисна устни.

— Да. Попита как си и спомена, че е чела във вестниците за отварянето на ресторанта.

— Каза ли й за Кейт и мен?

— Да.

— И? — попита Марк сприхаво. — По дяволите, Тони, караш ме да ти вадя думите от устата.

Брат му сви рамене.

— Извинявай, мислех, че вече не се интересуваш от нея.

— Не се интересувам, но като повечето мъже, и аз притежавам гигантско его и искам да разбера дали се е опитала да сложи край на

живота си, когато си й казал.

— Не, не го направи. Мисля, че искрено се зарадва за теб. Явно се справя с живота, както и ти.

— Вижда ли се с някого?

— Тя отрича, а във вестниците определено не се споменава някой сериозен. — Беше най-много, което Тони би признал за това, че е прочел всяка думица за нея.

Марк пийна още вино и избърса капката, която се стече по брадичката му.

— Е, в такъв случай защо толкова се противи да вечеря с теб?

— Предполагам, че вероятно помни колко враждебно се държах с нея във Франция — отвърна Тони и сърцето му заби при мисълта колко неприятен всъщност е бил.

— Така е, но в края на краищата беше за добро — кимна Марк.

— И аз така казах, но тя не изглеждаше убедена.

Замълчаха за малко, докато наблюдаваха как Кейт се опитва да довърши танца с чичо Саймън, чието лице бе моравочервено и явно не можеше да си поеме дъх.

— Е, така ли ще оставиш нещата? — попита Марк след малко. — Смяташ просто да се откажеш от нея?

Брат му сви рамене.

— Не ми прави впечатление на човек, който казва нещо, без да го мисли. Съмнявам се, че бих успял да я убедя.

— Тогава го докажи с действията си.

— Вече съм направил нещо в тази посока.

— Нека отгатна. Появил си се гол с роза между зъбите — ухили се Марк.

— Малко е хладно за това. Не, изпратих й „Малкият принц“ с послание вътре. — Книгата бе сред любимите на Тони, когато беше дете, и бе оставил своята на Марк, който също я обичаше.

— Хубава идея. — Марк не попита какво е гласяло посланието. — Имаш ли някакви новини?

— Не, изпратих я едва тази сутрин. Но, така или иначе, се съмнявам, че ще се обади. В края на краищата това е само книга.

— Е, според мен трябва да направиш поне още един опит. — Марк забеляза, че танцът бе свършил и оглеждаше стаята за Кейт. — Ако отново те отблъсне, тогава ще разбереш със сигурност.

— Мисля, че вече съм разбрал — отвърна Тони, внезапно обзет от депресия. Тъй като не бе свикнал да обсъжда чувствата си с никого, алкохолът развързваше езика му. — Искан ми се да мога да забравя за това и да си вървя по пътя, но не мога.

Марк отново се обърна към него:

— Винаги си го приемал като предизвикателство.

— Не, това не е всичко. Веднага щом се събудя сутрин, образът ѝ изниква в главата ми и не мога да престана да мисля за нея.

— Брей, закъсал си го. Звучиш като мен преди няколко години и виж какво стана.

Брат му не отвърна нищо.

— Виж, ако някой може да се справи с нея, това си ти — рече Марк, докато болезнено осъзнаваше, че се мъчи да намери да каже нещо, каквото и да е. Извън онези седмици и месеци след заминаването на Мелиса никога не бе виждал Тони така съкрушен. Обикновено бе толкова позитивен: нищо не беше проблем — имаше само решения. — Ако не успееш с нея, в света има много други жени.

Тони не изглеждаше убеден.

— Вече не съм това, което бях, а и не искам никоя друга. — Той зърна Кейт, която отново се приближаваше към тях. — Както и да е, да оставим тази тема. Кейт се връща.

— Няма значение, аз ѝ казах — заяви Марк, докато тя седна до тях.

— Какво си ми казал? — Лицето ѝ бе порозовяло от танца.

— За това, че Тони иска да покани Фей на среща — погали я по крака Марк. — Казвам всичко на жена си — добави той.

— А, това ли. — Тя грабна чашата на Марк и пийна няколко глътки.

Тони я погледна.

— Е, какво мислиш?

— За теб и Фей ли? — Явно бе изненадана, че обичайно потайният Тони търси съвета ѝ за жена. — Хмм, май си мисля, че е добра идея.

— Наистина ли? — Сега бе ред на Тони да се изненада. — Мислех, че я мразиш.

Кейт леко се намръщи.

— Не. В края на краищата тя не ми е отнела Марк или нещо такова. — Целуна Марк окуражително. — Не е мой тип, но не виждам защо да не е напълно подходяща за теб.

Тони се усмихна за пръв път от един час насам.

— Искаш да кажеш, че и двамата сме абсолютно разглезени копелета?

Кейт му намигна.

— Нещо такова. Обаче сте готини.

Марк я придърпа на скута си и обгърна талията ѝ с ръце.

— Както и да е, това няма значение, защото тя му е казала къде да върви.

— Наистина ли? — Кейт се разсмя.

Той кимна с жалостлива усмивка.

— Да, тъй се оказва.

— Леле. Какво е усещането да се отнасят към теб като към нас, обикновените смъртни? — попита тя и го сръга в ръката.

— Гнусно. Но животът продължава — отвърна Тони с вид, като че ли животът би могъл да направи нещо друго.

Кейт скочи, заобиколи, отиде до стола му и го сграбчи под мишниците.

— Стани да потанцуваш с новата си снаха.

— Не танцувам — отвърна грубо той.

— Вече танцуваш. — Тя здраво го дръпна и Тони неохотно се изправи. — Животът е прекалено кратък само да седиш и да гледаш как другите се забавляват. Трябва да се присъединиш към тях.

— Зависи от представата ти за забавление — възрази той, докато я водеше към дансинга, щом проехтя познатата интродукция на „Rock Me Baby“.

Докато се движеше в такт с музиката, Кейт се отдалечаваше на няколко стъпки от него, после се връщаше, хванала го за кръста, и се въртеше около него. При всяко приближаване крещеше в ухото му.

— Значи наистина я харесваш?

Той кимна.

— Май не си падаше много по нея във Франция — изпищя тя да надвика музиката.

— Защото щеше да се жени за Марк — извика Тони в отговор. — Но много я харесвам. Изглежда страшно корава, но не е.

За известно време Кейт замълча, докато изпълняваше своите въртеливи маневри с вдигнати нагоре ръце.

— Това, което мога да кажа, е... — музиката се извиси в кресчендо, после отново утихна — че за теб не е типично да се отказваш толкова лесно. Ако беше бизнес сделка, щеше да продължиш да опитваш, докато получиш това, което искаш.

Музиката свърши и Тони си тръгна от дансинга, като ѝ махна да го последва.

— Точно там е работата... В миналото винаги съм възприемал връзките си като бизнес — набелязвам си нещо и го вземам, без дори да се замисля, че може да се проваля... — Той спря по средата на пътя до масата. — Но сега е различно. Когато я поканих да излезем, наистина се притеснявах. А щом тя ми отказа, ами... — не можа да намери точните думи.

По лицето на Кейт се разля широка усмивка.

— Виж ти, виж ти... направо не мога да повярвам! — възкликна тя.

— В какво?

— Че най-после Тони Хокинс е действително, лудо, безумно влюбен! Истински влюбен — подчерта с усмивка. — Крайно време беше.

СЪБОТА, 11 ОКТОМВРИ 2003 Г., 8,00

Тони отвори очи и се претърколи да види колко е часът. Беше рано сутринта в събота, но той бе напълно буден. Въпреки че му предстоеше един блажен свободен ден, не можа да заспи отново; главата му вече бе пълна с мисли за предстоящи сделки, за задачите, които имаше да свърши в апартамента, и... ето пак... за нея.

Бяха изминали три седмици от сватбата на Марк и Кейт, а той не бе предприел нищо относно Фей. Ако ставаше дума за някой друг, Тони не би се поколебал да звъни отново и отново, докато го убеди да вечерят заедно. Но сега беше различно. Не само защото тя бе разбудила необичайно тревожно чувство в него. Той много добре разбираше, че няма да бъде лесно след случилото се във Франция.

Спусна крака от леглото и поседя на ръба още известно време, загледан във впечатляващия изглед на Лондон, който се откриваше през прозореца му. Апартаментът му имаше прекрасно изложение и бе претърпан с предмети на изящното изкуство и скъпи мебели, но в тази ясна есенна утрин всичко му се виждаше пусто и лишено от смисъл.

През седмицата можеше да се хвърли с главата напред в работния си график, без изобщо да вдигне поглед и да провери колко е часът, преди да рухне в леглото си и да започне отново на следващия ден. Но уикендите бяха нещо друго и усещаше липсата на някой, с когото би могъл да ги сподели. Наметна си памучен халат, отиде до кухнята и започна да реже портокали за сокоизстисквачката. Когато телефонът иззвъня, пръстите му лепнеха от сока и той изруга. Стисна слушалката между рамото и ухото си и пусна вода върху ръцете си.

— Ало?

— Здравей, аз съм. Върнахме се. — Беше Марк, който току-що бе изживял медения си месец.

— Как беше на Мае?

— Направо невъобразимо, исках да си останем там завинаги. Впрочем огромни благодарности. — Пътуването до Сейшелските острови беше сватбеният подарък на Тони.

— Няма защо. — Той избърса ръцете си.

— Виж сега, до утре по обяд не ме очакват в ресторанта, а тази вечер Кейт ще излиза с приятелки, тъй че се питах дали си свободен за вечеря?

Тони не погледна календара.

— Всъщност съм свободен. Ще ми е приятно.

— Страхотно — ентузиазира се Марк. — Ще донеса и снимките от пътуването.

Тони изстена.

— Сега се сетих, че довечера ще дават документален филм за функциите на храносмилателната система на плодния прилеп...

— Колко смешно. „Зили Фиш“ в осем и половина. Ще те чакам там.

Връзката прекъсна и Тони постави слушалката на вилката. Добре де, помисли си той, така поне ще запълня част от и без това свободния си уикенд.

„Зили Фиш“ бе популярно заведение на ъгъла на улиците „Бруър“ и „Лексинпън“ в преливащия от жизненост лондонски квартал Сохо. Тони можеше да отиде дотам пеша и той тръгна по-рано, за да се порадва на бавната разходка и да се отбие до банкомат. Пристигна в ресторанта десет минути преди срещата и се настани на един стол до огромните като витрини прозорци. Беше идеално място, ако ти харесва да зяпаш хората, които минават, но, както му бе присъщо, Тони предпочете да зарови глава в някакъв вестник. Това, което му бе неприсъщо, беше, че си поръча чаша шампанско за отскок.

Очакваше с нетърпение да види Марк и да чуе всичко за медения месец. Откакто се бе завърнал от Ню Йорк и започнаха общ бизнес, отношенията им се бяха подобрили и придобили известно равновесие. Все още бяха близки, но вече не ставаше и дума Марк да вижда в него своя герой, а той да играе ролята на загрижения батко. Вече бяха почти равни.

Марк се бе научил да не се съгласява с брат си и на свой ред Тони бе разбрал, че бизнесът не се разпада, ако не го питат за всяко едно решение. Дал си бе мълчалив обет тази вечер изобщо да не споменава ресторанта, да се интересува само от Марк и Кейт и чудесата на Сейшелите.

Усети, че някой се приближава до масата, вдигна поглед от вестника и сърцето му подскочи и замря.

— Здравей. — Беше Фей.

Той се опита да стане, но тя му махна да не го прави.

— Очарован съм да те видя тук — каза той и незабавно пожела да се скрита за изтърканата фраза.

— Очарована съм. — Тя го погледна отгоре и се усмихна загадъчно. Изглеждаше зашеметяващо в обикновена бяла риза, черни панталони и свободно разхлабен на ханша ѝ колан, обсипан с камъни.

Тъкмо се канеше да я попита как е, когато една мисъл го прониза и той изстина.

— Всъщност имам среща с Марк... — Тони нервно хвърли поглед през рамото ѝ към вратата. — Чакам го всеки момент и ако това ще те накара да се почувстваш неудобно...

— Той няма да дойде — прекъсна го тя.

— Моля? — Тони се гордееше с проникателността си, но сега бе слисан и му личеше.

— Марк няма да дойде. Изобщо нямаше намерение да идва. — Фей се настани на стола срещу него. — Ще бъдем само двамата.

Той осъзна какво му говори и пулсът му се ускори.

— Как така? — стараше се тонът му да е дружелюбен, а не заядлив.

— Защото ми се обади и ме помоли аз да вечерям с теб вместо него — обяви тя безучастно.

За своя изненада Тони усети, че се изчервява от притеснение.

— Какво точно ти каза?

— Точно? — Фей се замисли за миг. — Момент, доколкото си спомням, вербалното му изразяване се свеждаше до: „Моля те, би ли отишла на вечеря с Тони, защото не мога повече да го гледам толкова нещастен?“ — Тя леко му се усмихна.

— Разбирам — гласът му изневеряваше. — Значи е мислил, че една вечеря с теб ще ми се отрази добре?

Фей го погледна с лека насмешка.

— Той ми каза всичко.

— Всичко — повтори безучастно Тони, защото не искаше да се издаде. — И какво точно е всичко?

Тя махна към келнера, който наливаше вино на една съседна маса.

— Каза ми, че непрекъснато мислиш за мен.

Тони изпусна протяжна въздишка.

— Фей, доколкото си спомням, аз ти го казах след партито на „Визаж“. Тогава изглеждаше безразлична към това.

— Да, защото подозирах, че само се опитваш да ме вкараш в леглото си — призна тя, докато вадеше цигара от пакета си и му предлагаше. — Когато разбрах, че си говорил с Марк и си му казал същото, осъзнах, че си сериозен.

Тони запали цигарата ѝ, после и своята и издуха дима.

— Значи Марк те е помолил да дойдеш тук тази вечер?

— Да.

— Моля те, не се чувствай задължена да останеш.

Фей се намръщи.

— Престани да се правиш на толкова вежлив. Не ти отива. — Келнерът изникна до масата им. — Джин с тоник, моля. Ще поръчаме виното след малко. — Тя се обърна към Тони: — Простата причина да се намирам тук е, че го искам.

— Искаш? — Тони се почувства като дете, на което току-що са съобщили, че училището му е затворено за ремонт.

— Да. Искам да ти благодаря за книгата и за милото послание.

— Ааа — той бе разочарован. — Само заради това, нали?

Тя се разсмя.

— Такова дете си. Не, не е само заради това.

Тони долови, че отношението ѝ към него леко се е променило. Може и да грешеше, но му се струваше, че тя леко флиртува. Тъй като нямаше какво да губи, той се приведе към нея.

— Тогава какво друго те води насам? — промърмори. Забеляза, че гримът ѝ бе грижливо направен до най-малката подробност и подчертаваше прекрасните ѝ очи.

Фей отвърна на погледа му, като явно премерваше думите, които се канеше да произнесе.

— Много дълго — каза тя — мислих за теб.

— Поласкан съм.

— Недей. Повечето ми заключения бяха какъв арогантен, властен чешит си ти.

Той притисна ръка до сърцето си и се престори на обиден.

— Колко погрешно ме преценяваш.

— О, струва ми се, че идеално съм те преценила — заяви тя, като издихваше дима с ъгълчето на устата си. — Изумена съм, че ти и Марк сте братя, а сте толкова различни.

— Абсолютно вярно. Той е много по-свестен от мен.

Ъгълчетата на устата ѝ увиснаха.

— А, не зная. Някъде в теб също се спотайва един свестен човек, но е затрупан от тонове боклук.

— Колко поетично. — Тони пресуши чашата си.

— Аз съм същата — продължи тя, — но след Франция направих задълбочен самоанализ.

— И до какви изводи стигна?

— Историята е дълга и освен това имам нужда от алкохол да ми развърже езика. Така че давай да поръчваме и по-късно ще ти кажа.

След две ястия и две бутилки „Шабли“ Тони вече ѝ бе разказал всичко за сватбата на Марк и Кейт, за ресторанта, за възхода и сривовете в търговията със спортно облекло. Когато се бе впуснал в прекалени подробности за последното, Фей беше подбелила очи и се бе престорила, че пада от стола от отегчение. Тъй като бе свикнал жените да изглеждат безкрайно заплени от монолозите му за бизнеса, реакцията ѝ му се стори доста свежа.

На свой ред тя го осведоми как се е стигнало до договора с „Визаж“, за любовния живот на Адам и за това, че отношенията ѝ с майка ѝ са по-добри от всякога. После стигнаха до темата за баща ѝ и Тони я попита дали е любопитна да го открие.

— Не изпитвам абсолютно никакво желание да го откривам — каза тя тихо и се усмихна на келнера, който отсервираше чиниите от основното ястие.

— Мислиш ли, че може да промениш решението си?

Фей поклати глава.

— Не или поне не, докато майка ми е жива. Тя е направила толкова много за мен и не искам да я разстройвам.

Тони забеляза, че лявото ѝ око изглежда насълзено. Той инстинктивно се пресегна през масата и хвана ръката ѝ. Тя не направи опит да я издърпа.

— Изобщо случва ли се майка ти да говори за него? — попита.

— Не много често, но — да. Всъщност неотдавна на един от съботните ни обеда стана дума за това. Каза ми, че много приличам на него.

— В какво отношение?

— По външност и по характер. Явно той също е бил доста отворен и самоуверен. — Фей се размърда на стола си. — Както и да е, мразя да приказвам за него. Разкажи ми повече за Марк и Кейт.

Тони сбърчи чело.

— Е, още са едва в началото, но при тях двамата е ясно, че ще бъдат заедно завинаги.

— Спомням си, когато ми каза, че ако Марк реши да се жени за Кейт, ти не би се намесил.

— И не го направих. Не разваляй съвършенството, така мисля аз.

— Той се усмихна.

— Къде живеят?

— Тя неотдавна получи повишение, а ресторантът върви прекрасно, така че успяха да съберат достатъчно за апартамент с две спални в Клапъм. Ще се местят в края на месеца.

Въздишката ѝ бе едва доловима.

— Сега имам чувството, че Франция е била в някакъв друг живот. Никога не мисля за сватбата, освен ако, разбира се, някой не я спомене.

— Не бяхте подходящи един за друг.

— Зная — отвърна тя тихо — и много се радвам, че той и Кейт са толкова щастливи, наистина се радвам. Просто... — гласът ѝ затихна.

— Просто какво? — Той насърчително стисна ръката ѝ.

— О, не знам точно — промърмори Фей. — Звучи толкова егоистично, но се надявам един ден и аз да бъда толкова щастлива. — Една сълза се стече покрай носа ѝ и капна на масата. Тя избърса очите си. — Божичко, извинявай. Опасявам се, че алкохолът винаги ме прави сантиментална до сълзи.

— Не съжалявай за това — каза Тони, — всички имаме нужда да си поплачем понякога. — Отпи глътка вино. — Но във всеки случай е приятно да се види, че не си толкова независима, инатлива и такава-онакава, каквато си мислех.

Тя му се изплези и се усмихна.

— Усилено се старая да не бъда толкова себична.

Тони напълни чашите им.

— Това част ли е от самоанализа, за който спомена по-рано?

Фей отпи глътка вино и се загледа през прозореца. Вече се бе стъмнило, но отвън улицата все още бе изпълнена с живот.

— През целия си живот гледам как майка ми се справя сама, изоставена от мъжа, когото е обичала — каза тя. — Мисля, че израснах с мисълта, че пътят напред в живота означава да правиш всичко за себе си, тогава никой не може да те разочарова.

Тони отново стисна ръката ѝ.

— В това има смисъл.

— Да, но не е много добре, ако искаш да имаш баланс във връзката си. Винаги попадах или на мъже като Рич, които се бояха от мен, или на мъже като Нат, който бе такъв егоист, че изобщо не си даваше труда да направи нещо за мен.

— А Марк? — попита Тони тихо. — Къде се вмести той в самоанализа ти?

— Той бе мъжът, който никога нямаше да ме остави. Абсолютно надеждният.

— За разлика от баща ти?

— Правилно. Впечатлението ми от баща ми е, че е бил наистина харизматичен, красив, огън и пламък, емоционален, но без капчица съвест, както веднъж го описа майка ми. — Тя се усмихна. — Бил е от типа мъже, с които можеш да се забавляваш, но които никога няма да улегнат.

— Значи, когато се е стигнало до улягане, ти реши да не рискуваш?

Фей отново се натъжи и се втрени в масата.

— Да, без да се замислям прекалено дълбоко за последствията, свързани с това да прекарам останалата част от живота си с мъж, когото намирах за малко скучен — тя вдигна поглед. — Извинявай, не трябваше да казвам това за брат ти.

Той сви рамене.

— Остава си между нас. Още повече Кейт не го намира такъв и това е най-важното.

— Така е — тя се оживи. — Звучеше толкова доволен, когато говорихме по телефона.

— Както вече ти казах, щастлив е. — Тони силно желаше да сменят темата за Марк и да се върнат на Фей. — Е, и коя е най-дългата връзка, която си имала?

Тя не очакваше въпроса и се замисли.

— Мм, с Марк, предполагам. Изкарахме почти година. Другите бяха по за няколко месеца, даже седмици. — Издърпа дланта си от неговата и изпъна ръце зад главата си. — Проблемът е, че през детството си никога не съм ставала свидетел на дълготрайна връзка, така че не съм сигурна, че зная как да се справя с такава.

— Смятам, че просто изборът ти е бил неправилен. — Той се ухили.

— Да се надяваме, че е само това. Но ме ужасява, че ако наистина се влюбя в някого, после той може да ме изостави.

— Без труд няма сполука — изтърси Тони и съжали, че прозвуча толкова рязко. — Аз съм абсолютно същият заради склонността ми да искам да контролирам всичко, както ти казах и преди. Ожених се за Мелиса, защото си мислех, че винаги ще мога да владее положението. Мислех, че никога няма да ме изостави.

— Но тя го направи — прекъсна го Фей. — Това идва само да покаже, че нищо никога не е напълно под наш контрол.

Тони усети, че стомахът му се обръща, и потрепери. Подпря лакти на масата и разтри слепоочията си.

— На никого не съм казвал това досега... — той замълча и се втренчи в нея, докато се опитваше да прецени дали да продължи.

— Какво не си казвал? — Този път тя бе тази, която хвана ръката му, опря я на масата и я обгърна със своите.

— Заставих я да ме напусне. — Очите му се присвиха от болка заради току-що направеното признание.

— Какво? Но аз мислех, че тя те е изоставила заради друг...

— Не, аз я изхвърлих. Когато я открих в спортната зала да седи на питие с онзи мъж... — той задъвка нокътя на палеца си — оказа се, че са се целували един-два пъти, но нищо повече.

— И?

— И когато я нападнах по този повод, тя каза, че това не означава нищо за нея и че иска да остане с мен. Каза, че само си е запълвала времето с него, защото се е чувствала много самотна — видът му бе тъжен и отчаян. — Но егото ми бе толкова наранено, понеже си е

позволила да погледне друг мъж, че ѝ посочих вратата. Бях толкова жалък.

Тони вдигна поглед към тавана и се опита да се овладее.

— За всеки случай — добави той тихичко — изгърсих, че никога не съм я обичал и съжалявам, че съм се оженил за нея. Нищо чудно, че хукна при него.

Фей обхвана брадичката му с другата си ръка и го подръпна да я погледне.

— Тони, чуй какво ще ти кажа. В разгара на някой спор всички говорим неща, които не мислим. Това е присъщо на хората. Сега иска ли ти се да ѝ бе казал да остане?

Той поклати глава.

— Не, бракът ни отдавна се беше разпаднал. Единственото, което искам, е да не бе свършвал по толкова жесток начин, но това не стана по моя вина.

Фей се облегна на стола си.

— Господи, какви унищожители сме ние.

Тони вдигна чаша.

— Да пием за огледалния ми образ — рече той и отпи голяма глътка.

— И благодаря, че изслуша тюкването ми.

— Винаги можеш да разчиташ на мен — усмихна се тя. — Толкова години си носил такова тежко бреме. Сериозно ли не си казвал на никого?

— Абсолютно на никого. Можеше да решат, че не съм свършен.

— Е, в такъв случай благодаря за честта. — Фей погъделичка дланта му. — Но разбираш какво означава това, нали?

— Какво?

— Ти знаеш всичките ми страхове поради това, че съм израснала без баща... а аз знам за твоите, че си се държал зле към Мелиса.

— Да-а — той се питаше накъде клони. — Е, и?

— Ами... — Тя погали бузата му. — Вече не можем да се разделим. Знаем прекалено много.

Тони се усмихна и искрица от предишното пламъче се завърна в погледа му.

— Планирал съм много неща във връзка с теб, но раздялата не е едно от тях — заяви и отърка лице в ръката ѝ.

— Тони?

— Да?

— След партито на „Визаж“, когато каза, че искаш да сме заедно, наистина ли го мислеше?

Той се намръщи.

— Разбира се. Защо?

— Извинявай. Просто всичко това малко ме изнервя. От една страна, усещането да съм с някой, който ме интересува толкова, колкото ти, е приятно и вълнуващо, но, от друга — съм ужасена, защото можеш да разбиеш сърцето ми.

— И аз се чувствам по същия начин — призна той. — Има една страхотна песен на Били Браг, в която се казва, че любовта е като да се возиш на влакчето на ужасите в лунапарка — когато си се качил, ти се иска да слезеш, а щом слезеш, ти се иска незабавно отново да се качиш.

— Добро обяснение. — Фей стисна ръката му по-силно. — Е, аз съм готова да се кача, ако ти също си.

— Разбира се. Но първо има нещо, което отчаяно желяех да направя... — Той се изправи и придърпа стола ѝ, докато не се изравни с неговия. Седна, преплете колене с нейните и се взря в очите ѝ; лицето му бе само на сантиметри от нейното. Когато устните им се докоснаха, той затвори очи и вдъхна мириса ѝ. Ако трябваше да бъде честен, бе желал да направи това от мига, когато я видя във Франция.

Не искаше нищо друго, освен да я обича и да я закриля, но не по онзи властен, едностранен начин, по който бе го правил с Мелиса. Фей му бе равна, способна да го шибне с думи, когато прекрachesе границите. На свой ред той притежаваше силата на характера да я убеди, че не е слабост да разчита на него от време на време. Беше сигурен, че двамата заедно биха могли да постигнат точното равновесие.

Отдръпна се от нея, но лицето ѝ бе в ръцете му.

— Господи, колко си хубава — промърмори и целуна върха на носа ѝ. Внезапно романтичният момент бе опропастен, защото една мисъл го порази и Тони дрезгаво се изсмя.

— Какво има? — Тя го плесна с престорено раздражение. — Какво толкова му е смешното?

Той се усмихна.

— Очаквам с нетърпение срещата ти с майка ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.